

Helen Traubel
GYILKOSSÁG
A METROPOLITAN
OPERÁBAN

EURÓPA KÖNYVKIADÓ

HELEN TRAUBEL

**GYILKOSSÁG A
METROPOLITAN OPERÁBAN**

**EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST 1969**

FORDÍTOTTA
MOLNÁR MIKLÓS

Helen Traubel:
The Metropolitan Opera Murders
Avon Books, A Division of The Hearst Corporation,
New York

Copyright, © 1951 by Helen Traubel

ELSŐ FEJEZET

Mindenki tudja, hogy az operaénekesek furcsa teremtmények. Tüzesek, bogarasak, szabálytalanok. Ha előadásra gyűlnek össze a színpadon, bármi megtörténhet. Gyakran meg is történik.

De eseményekben gazdag élete során a Metropolitan soha nem volt tanúja olyan katasztrófának, mint ami Rudolf Salzt érte egy szerda délutánon, Richard Wagner *Walkür*-jének második felvonása alatt.

A szoprán énekesnő szeme láttára történt. Salz tulajdonképpen nem volt tagja a társulatnak. Pillanatnyilag a sűgöt helyettesítette. Elsa Vaughn énekelte Brünhilde szerepét. Hangja a zenekari árokból áradó tüzes, vulkanikus zene fölött szárnyalt. Nem hitt a szemének. Se szó, se beszéd, Rudolf Salz egyszerre csak fintorogni kezdett.

Nem mulatságos fintorokat vágott, hanem iszonyú eltorzulás jelent meg az arcán, amely hátborzongatóan formátlanná tette a vonásait. Hihetetlen volt. Salz, az egykori nagynevű hőstenor, Bayreuth bálványa, aki csak a zenéért élt, most látszólag szándékosan tönkre akarta tenni az előadást.

Elsa Vaughn azzal próbálta megnyugtatni magát, hogy valami fényjátékról van szó, amelyet a díszletet megvilágító jupiterlámpák okoznak. A díszlet vad, sziklás hegyszorosost ábrázolt, csipkézett sziklával a színpad két oldalán.

Elsa az évad új tenorja, Karl Ecker felé fordulva énekelt. Boldogságot ígért neki a Walhallában. Ekkor kezdte el Salz meghökkenő előadását. Ecker nyersszürke, gubancos prémmel borított tunikájában maga is a sűgóra meredt. De aztán összeszedte erejét, a tekintetét elfordította, s mindenáron Elsa szemébe akart nézni, hogy bátorítsa.

Nem sikerült. Elsa hangja megbicsaklott, elvesztette az ütemet és félresiklott.

Rudolf Salz hirtelen kiegyenesedett. Feje nekivágódott annak a

fémburkolatnak, amely eltakarta őt a közönség szeme elől. Teste görcsben vonaglott. Mindkét keze a torkára kulcsolódott. Arca elkéült és duzzadt, színtelen nyelve kifittyent a fogai közül. Véeres, vad szeme Elsára szegeződött. Aztán lassan kezdett eltűnni. Pufogva gurult lefelé az alagsorba vivő hét vaslépcsőfokon.

Elsának elfulladt a lélegzete. Valami elmondhatatlanul rettenetes volt Rudolf Salz borzalmasan vádló tekintetében. Nem is csoda, hogy a következő hangot egy egész oktávval mélyebben énekelte a kelletténél. Kisebbfajta győzelemnek számított, hogy egyáltalán folytatni tudta. Az ösztöne meg a sokéves gyakorlat segített.

A karmester, Frederick Koch is hasonlóképpen cselekedett. Ebben a helyzetben ő felelt az előadás zavartalanságáért. Erősen belenézett Elsa szemébe. Fenyegetésként ható karmesteri pálcája tekintélyt árasztott. Állát előrszegezte, szája zord kifejezésbe merevedett. Határozott és parancsoló mozdulatai kikököcsítették Elsát rémületéből, és egybeolvasztották a hangját a zenekar hangjával.

Rudolf Salz halott volt.

Efelől egy szemernyi kétség se lehetett. Látták kísérteties, haldokló arcát, mielőtt eltűnt a tekintetük elől.

Richard Wagner zenéje teljes pazarló szépségében áradt a zenekari árokból. De a színpalak mögött senki se figyelt a zenére. A díszletező munkások, a villanyszerelők, a statiszták és a walkürok együtt rohantak az alagsorba.

Rudolf Salzt a betonpadlón találták, ösztövére arca csendes volt és nyugodt. Az egyik lába esetlenül összecsavarodott a másik alatt, karjai tehetetlenül, esedezően előremeredtek.

MÁSODIK FEJEZET

Néhányan azon a szélsőséges véleményen vannak, hogy a Metropolitan kultúránk egyik legutolsó bástyája; védőfal a füzetes ponyvaregények, a „szappan-operák” és a televízió ellen. Tagadhatatlan, hogy a zene fölemelő hatást tesz. Az is igaz, hogy

néhány régimódi páholybérő még ma is olyan ünnepélyesen vonul fel egy-egy előadásra, mint valamilyen társadalmi eseményre, ahol közszemlére teheti cobolyprémjét, elképesztő frizuráját, meg a kísérszemélyzetét. De a közönség nagy része a zenedráma őszinte rajongója. Rendszeresen jár az előadásokra, áhítattal telve, és lelkesedésének dörgése elnyomja a hivatásos bértapsolók kirobbanó ovációit.

De ezen a délutánon vegyes és bizonytalan érzésekkel fogadta a közönség a *Walkür* előadását. Ami kezdetben emlékezetes előadásnak ígérkezett, váratlanul és megmagyarázhatatlanul fakóvá, akadozóvá változott. A közönség zavarodott és feszengő érzésekkel özönlött ki az operából.

Ez a reakció azonban semmi se volt a vezetőség reakciójához képest. A Metropolitan egyedülálló intézmény. Mágnesként vonzza a nagy művészeket a világ minden tájáról. A botránynak még az árnyéka sem homályosíthatja el hírnevét. A vezetőség ismeri felelősségét. Természetes hát, hogy Rudolf Salz meggyilkolása alapjáig megrendítette a Metropolitan ódon épületét.

Mert gyilkosság történt.

Sam Quentin nyomozófelügyelő megérkezése után rögtön erre a következtetésre jutott. A bizonyítékok sztrichninmérgezésre vallottak. Később a törvényszéki orvos jelentése is megerősítette ezt. A sztrichnin egy üveg skót whisky közvetítésével került Salz gyomrába. Az üveget megtalálták az áldozat zsebében.

Quentin felügyelő új típusú, fiatal hekus volt. Magas, csiszolt modorú, jól öltözött, pontos férfi. Átható kék szeméhez megtévesztően nyájas hang járult. Alkalmassága révén került mostani felelős állásába, de makacs önfejlősége megakadályozta, hogy előbbre jusson.

Azzal kezdte, hogy lezáratta az egész színpad mögötti területet. Senkinek sem engedte meg, hogy távozzon. A vezérigazgató asztalánál ült. Hátrafordult és ránézett arra a férfira, akinek a székét bitorolta.

– Szóval maga azt mondja, hogy Salz nem itt dolgozott. Akkor mit keresett a sűgolyukban?

Aaron Van Cleff zaklatottnak és boldogtalannak látszott. Ő volt a Met művészeti vezetője, de nem rendelkezett sem elegendő erővel,

sem állhatatossággal ahhoz, hogy ilyenféle eseményekkel megbirkózzon. Vékony, érzékeny, magas homlokán fehér hajkoszorú ékeskedett. Idegesen tördelte a kezét.

– A sűgónk megbetegedett – magyarázta. – Haza kellett küldenünk. Salz ott őgyelgett a szűnfalak mögött. Megkértem, hogy helyettesítse. Szűksűgmegoldás volt. Viszont Wagner operáit nála jobban senki sem ismerte. Európában nagynevű hűstenor volt...

– Milyen tenor...? – kérdezte Quentin.

– Hűstenor. Olyan énekes, aki Wagner-szerepekre specializálja magát.

A felűgyelűt annyira elfoglalta a munkája, hogy kevés ideje maradt zenei műveltségének csiszolására. Egyszer egy szombat délutánon meghallgatott valami rádiókűzvetítést, és az a meglehetősen bizonytalan elképzelés alakult ki benne, hogy a német opera elejétűl végig afféle „zengű tombolás” – Shakespeare szavaival élve.

– Tovább. Folytassa csak – mondta.

– Salz Kölnben énekelt. Nagyon népszerű volt a háborű kitűrésekor. – Van Cleff szűttártá a karját. – A nácik letartóztatták és koncentrációs táborba szállították. Elkobozták a vagyonát.

– Miért?

– Politikai okok miatt. Salz sose tett lakatot a szűjára. De hát a művészek sem élhetnek elefántcsonttoronyban. – Van Cleff vállat vont. – Külűnben elképzelheti a többit. Három év múlva mindene elveszett. Salz önmagának árnyéka volt csupán. A hangja tűnkrement, a pénze odalett... mindenébűl kiforgatták, csak a tudása maradt meg. Amerikába jűtt, és tanítani kezdett.

– Sok tanítványa volt?

– Nem éppen. Bár a német opera-repertoár legfontosabb énekeseit ő készítette elű. De a tanítás nehéz hivatás. Salznak nem volt ínýére. Tudja, felűgyelű, nagyon megkeseredett ember volt.

– Ez volt a szokásos tartózkodási helye?

– Csak a Wagner-elűadások alatt. Hilda Semple, aki tegnap Sieglindét énekelte, az ő tanítványa. Szakmailag egy mozdulatot se tett Salz nélkűl.

– Semple? Mit tud mondani róla?

– Drámai szoprán. Trentonba való. Néhány évvel ezelűtt még

olyan szegény volt, mint a templom egere. Még az énektanulás díját se tudta előteremteni. Salz meghallgatta és pártfogásába vette. Kitartóan foglalkozott vele. Végül kiásta az ismeretlenségből. Valami szerződésfélében volt vele.

– Hol tartózkodott Semple kisasszony Salz halála idején?

– A színpadon. Aludt.

Quentin kérdőleg felvonta a szemöldökét.

– A partitúra szerint aludnia kellett – magyarázta Van Cleff. – Tudja, mikor a második felvonásban Wotan...

Quentin félbeszakította.

– Majd máskor.

Rámutatott a félliteres whiskysüvegre az asztalon.

– Láta már valahol ezt az üveget?

– Nem. Akkor láttam először, amikor kivették Salz zsebéből.

– Sokat ivott a fickó?

Van Cleff vállat vont.

– Rudolf Salznak volt mit felejténie. A szesz segített.

– Aha.

Quentin jól ismerte a szokásos magyarázatot, úgyhogy könnyedén figyelmen kívül hagyta az egész ostobaságot. Aztán megszólalt:

– Salz bizonyára lehajtotta a fejét, hogy húzzon egyet az üvegből, és ez volt az utolsó korty az életében.

Felkapta a fejét, mert ekkor hirtelen kinyílt az ajtó.

Cullen nyomozó őrmester dugta be a fejét:

– Van itt valami Stark nevű krapek. Azt állítja, hogy tud valamit a whiskysüvegről.

A felügyelő Van Cleffre nézett.

– Howard Stark lesz az, Elsa Vaughn impresszáriója – mondta Van Cleff.

– Küldd be.

Cullen kitérte az ajtót. Egy energikus férfi nyomult be a szobába. Nagyjából középmagas volt és jó felépítésű, némi ezüst ecseteléssel a halántékán. Vastag szarukeretes szemüvege tanárossá tette az arcát. Messziről látszott rajta a rendkívüli, görcsös feszültség. Amikor meglátta Van Cleffet, megtorpant.

– Felvilágosítást kíván adni? – kérdezte Quentin.

– Azt, de négyszemközt.

Van Cleff megértette a célzást.

– Ha szüksége lesz rám, felügyelő, itt leszek a közelben.

Amikor becsukódott mögötte az ajtó, Stark az asztalhoz lépett, és vizsla szemmel méregette a whiskysüveget. Homlokán izzadságcseppek gyöngyöztek. Ökölbe szorította a kezét. Nyelt egyet, majd a felügyelőre nézett.

– Megismeri az üveget? – kérdezte Quentin buzdítóan.

– Meg. – Ismét nyelt. – Ma reggel vásároltam Vaughn kisasszonynak. Én... ízé... de hogy kerülhetett Salzhoz?

Quentin egyenesen ült a székében. A helyzet forrósodni kezdett. Hallott már Elsa Vaughnról, és nem lelkesedett azért a gondolatért, hogy a neves operacsillag gyilkossági ügybe keveredjen.

– Akárhol lehet ilyen whiskyt kapni – mondta.

– Honnan tudja, hogy ez ugyanaz az üveg?

– A címkéről. Ma reggel vettem a Rockville Centerben, és a segéd ráragasztotta a cég címkéjét. Egyébként az imént beugrottam Vaughn kisasszony öltözőjébe. Hűlt helyét találtam az üvegnek.

Quentin ránézett.

– Vaughn kisasszony rendszeresen fogyaszt whiskyt előadás közben?

– Ugyan dehogy. – Stark bosszús volt. – Néha egy kis sherryt. Semmi mást. Akárki megmondhatja magának.

– Akkor minek neki a whisky?

– Mert néhány riportert várt előadás utánra. Dave Lang előkészített egy interjút a művésznővel.

– Ki az a Dave Lang?

– Vaughn kisasszony reklámfőnöke. A művésznő rajong a sportért. Nemrégiben vett egy csomó rugbyrésztvényt. Erről akarták megkérdezni a riporterek.

Quentin elgondolkozva rágcsálta a szája szélét. Aztán megtörte a csendet.

– Na, ez rendben volna. Salz megkaparintotta Vaughn kisasszony whiskyjét. Az a kérdés, ki utálta Salzot annyira, hogy megmérgezze az italt?

– Éppen erről van szó. – Stark idegesen turkált a hajában. – A mérég nem azt ölte meg, akinek szánták. Szerintem Vaughn

kisasszonynak volt szánva.

Quentin hirtelen talpra ugrott, és hátrarúgta a székét.

– Micsoda?

– Ahogy mondom, felügyelő. Furcsa dolgok történtek itt mostanában. Valaki már hetek óta próbálkozik azzal, hogy ártson Vaughn kisasszonynak.

– Cullen!

Az őrmester kinyitotta az ajtót, és bedugta a fejét:

– Igenis.

– Nyomás, kerítsd elő Elsa Vaughnt.

Amikor becsukódott az ajtó, Quentin visszafordult Howard felé. Most egyáltalán nem volt nyájas a hangja.

– Hogyan próbáltak ártani neki? – kérdezte keményen.

Stark egy zsebkendővel megtörölte a homlokát. Fáradtnak látszott. Maga elé húzott egy széket és leült.

– Úgy három hete kezdődött. Vaughn kisasszony éppen fölnyitott egy tubus vadonatúj arckrémet, be akarta magát kenni vele, de a hatodik érzéke azt súgta, hogy valami nincs rendjén. A krém tele volt porrá zúzott üveggel. Két héttel ezelőtt egy jókora darab díszlet dőlt el mellette, és kis híján agyonütötte. A minap előadás előtt egy váza kardvirágot talált az öltözőasztalán. Senki se tudja, hogyan került oda. Vaughn kisasszonynak szénanáthája van. Valaki ambrózia-hímport szórt a kardvirágok közé. Vaughn kisasszonynak enyhe rohama lett tőle. Le kellett mondania a fellépését.

– Stark kipréselt magából egy száraz mosolyt. – Egy tüsszentés Brünhilde csatakiáltása közben tönkretelhette volna az előadást.

– Ki helyettesítette?

– Hilda Semple.

– Volt kettejük között valami ellenségeskedés?

– Hát... nem is tudom. – Stark feszengett. – Nem szeretek vádaskodni, különösen ha nincs is bizonyítékom, de Semple nagyon becsvágyó nő. Megszállottja annak, hogy megkülönböztetett tiszteletet vívjon ki magának a Metben. De erre semmi reménye, amíg Vaughn kisasszony él, és ezt nagyon jól tudja.

– Maga szerint volt valami köze a Vaughn kisasszony elleni merényletekhez?

Stark vállat vont. Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó, és Cullen

bevezette a szobába Elsa Vaughnt.

Amíg az impresszárió gondoskodott Elsa Vaughn kényelméről, Quentin szemügyre vette az énekesnőt. A Wagner-szopránok nemes arányait mutató, magas nőt látott maga előtt. Testtartása egyenes és méltóságteljes. Nyílt tekintettel nézett a felügyelőre. Kezdeményezésképpen barátságosan, bár kissé bizonytalanul elmosolyodott. Modora szerénységre vallott; mentes volt attól a szenvedélyes vérmérséklettől, amelyet általában a primadonnáknak tulajdonítanak. E pillanatban persze még ott volt arcán az átélt megpróbáltatás nyoma.

Elsára határozottan kedvező hatást tett a felügyelő tekintélyt sugárzó, nyugodt viselkedése. Quentin megszólalt:

– Foglaljon helyet, Vaughn kisasszony. Stark úr épp az imént számolt be nekem azokról a merényletekről, amelyek megpróbáltak véget vetni a kisasszony karrierjének.

Elsa Vaughn feddő tekintetet vetett az impresszárióra:

– Azt hittem, Howard, hogy ezt titokban fogjuk tartani.

– Sajnálom, Elsa. – A hangja elszánt volt. – Nem engedhetjük meg magunknak, hogy tovább bújócskázzunk. Komolyra fordult a játék. Valaki abbahagyta a hülyéskedést, és gyilkolni akar. Abban az üvegben volt a méreg, amely megölte Salzot. – Az asztal felé bökött az ujjával. – Abban, amelyiket az interjúhoz hoztam. Szerintem neked szánták a mérget.

Elsa elsápadt.

Stark nyelt, majd nekiveselkedve folytatta:

– Rudolf Salzot tévedésből gyilkolták meg. Ez pedig azt jelenti, hogy még most is veszélyben vagy. A gyilkos ismét próbálkozni fog.

A mondat szinte visszhangzott a szobában. Elsa nagy sokára suttogva megszólalt:

– Képtelenség...

– Ugye, képtelenségnek hangzik? – kérdezte Stark ridegen. – Én üzletember vagyok, Elsa. A tényeknek hiszek. A tények pedig világosak.

Quentin egyetértett vele:

– Igaza van az impresszáriójának, Vaughn kisasszony. Tudhatnám, hogy miért nem értesítették a rendőrséget?

– Én vagyok a hibás – felelte Stark. – De szerettem volna

elkerülni az ilyenfajta reklámot.

– Az a Dave Lang, akit az előbb említett, nem kezelhette volna diszkrétan az ügyet?

– Nem, kérem. Dave Lang egészen más módszerekkel dolgozik.

– Ugyan már, Howard – mondta Elsa. – A huszadik században élünk és versenyeznünk kell mindenféle...

– Ezt már hallottam. Ez Dave Lang érve, nem a tied. Te operacsillag vagy, nem pedig cirkuszi bohóc vagy fotómodell.

Quentin fölemelte a kezét:

– Ezt most hagyjuk – mondta. Valami feszültséget érzett itt, amit majd érdemes lesz egyszer megvizsgálni. Persze azzal még várni kell. Megrázta a fejét.

– Nem értem magukat. Adót fizetnek azért, hogy a világ legjobb rendőrsége álljon a rendelkezésükre, aztán mégse veszik igénybe. Most tessék, megnézhetik magukat. Rudolf Salz meghalt, és könnyen megtörténhetett volna ugyanez Vaughn kisasszonnyal is.

– Dave Lang folytatott nyomozást ebben az ügyben.

– Milyen képesítése van?

– Felderítőtiszt volt a háború alatt – felelte Stark. – Azt képzeled magáról, hogy afféle műkedvelő detektív.

Quentin lemondóan legyintett.

– Na jó. Később még visszatérünk órá. – Elsa felé fordult. – Inkább azokról a merényletekről beszéljessünk, Vaughn kisasszony. Sejtelve sincs arról, hogy ki lehet mögöttük?

Elsa Vaughn nemet intett.

– Stark úr figyelmünkbe ajánlotta Hilda Semple-t.

Elsa kényelmetlenül fészkelődött a székén.

– Nem tudom. Talán túlságosan is bízom az emberekben. Nem tudom elhinni, hogy Hilda megkísérelne ellenem ilyen... – A mondat vége elhalt az ajkán.

Quentin nem vesztette el a türelmét.

– Vizsgáljuk csak meg közelebbről a kérdést. Ahogy megtudtam, Rudolf Salz volt Hilda Semple tanára. Hilda Semple megtanulta a maga összes szerepét. Nagyon valószínű, hogy ő lépne a kisasszony helyére, ha bármi történne. Így van?

– Én... hát, ami azt illeti, így.

– Az operán kívül van-e ellensége?

– Nincs, felügyelő. Egyetlenegy sincs.

– Akkor ezek a merényletek nyilván az itteni pozíciójával kapcsolatosak. Mit gondol, abbamaradnának, ha elhagyná a Metet?

– Az biztos. – Stark felelt a kérdésre, mégpedig teljes meggyőződéssel. – Persze erről szó sem lehet. Vaughn kisasszonynak kötelezettségei vannak.

Quentin kérdőleg rápillantott:

– Olyan bőkezűen fizetnek?

– Dehogy, kérem. Vaughn kisasszony a legmagasabb honoráriumot kapja, de az még így sem Dárius kincse. Egyszeri televízió-fellépés sokkal jövedelmezőbb.

Elsa sóhajtott:

– Ez az üzletember szempontja. De nemcsak erről van szó, felügyelő. Nemcsak a pénzért töltöttem zenetanulással életem javarészét. A Met az énekes végső célja. Vágyainak netovábbja.

Érdekes volt ez a mellékesen adott tájékoztatás, de Quentin most nem erre volt kíváncsi.

– Jó viszonyban van Hilda Semple-lel?

– Megférünk egymással – felelte Elsa kitérően.

– Hát a többiekéről mi a véleménye... például Van Cleffről?

– Van Cleffnek meg van kötve a keze – szolt közbe Stark. – DeBrettné keveri a kártyákat.

– DeBrettné? – ráncolta a szemöldökét Quentin. Ez a név megnyomott egy gombot az emlékezetében.

– Edwina DeBrett – magyarázta Elsa. – A művészetek pártfogója. A Metropolitan Opera Társaság egyik főreszvényesének a felesége. Afféle szürke eminenciás. A férje tagja a vezetőségnek.

– Politikát érzek én ebben.

– Hát van is benne. – Elsa fáradtan vállat vont. – Az operaházakat sokkal több politikai frakció tagolja szét, mint a francia képviselőházat. Senki sem lehet elég óvatos.

– Vaughn kisasszony ebből a szempontból biztonságban van. Ügyel arra, hogy ne ártsa magát a politikába és a cselszövésekbe – mondta Stark.

– Vaughn kisasszony, van valami elképzelése arról, hogyan szerezte meg Salz azt az üveget a maga szobájából? – kérdezte Quentin.

Elsa a fejét rázta.

– Fogalmam sincs róla.

– Jó viszonyban volt vele

Elsa habozott.

– Mostanában nem.

A felügyelő várta a folytatást.

– Hát... Egyben-másban különbözött a véleményünk.

– Részletesebben is beszélne erről?

Elsa mélyet lélegzett.

– Már akkor hallottam Salzról, amikor még nem is jött Amerikába. Lenyűgözött a hírveve. Amikor Wagner-énekesek előkészítésével kezdett foglalkozni, én is dolgoztam vele valameddig. Ezen a pályán holtig tanulunk. Rudolf Salz pedáns tanár volt. Megvolt a saját módszere. Fölvette a hangomat, és számtalanszor lejátszotta, hogy hibákat keressen az énekemben és a kiejtésemben. Persze súrlódások támadtak köztünk. Egy sereg dologban nem egyezett a véleményünk. Megszállottan ragaszkodott a hagyományhoz. Minden eredeti elképzelés dühbe gurította. Salz sok nagy európai énekessel énekelt együtt... Gadskival, Matzenauerrel, Nordicával, Schumann-Heinkkel. Minden gesztusnak, mozzanatnak, árnyalatnak alkalmazkodnia kellett az ő játékukhoz, ahogy Salz emlékezetében élt. Volt is néhány partitúrája, rájuk vonatkozó színpadi utasításokkal. Azt követelte tőlem, hogy vakon kövessem őket. Nem tudtam megérteni. A művésznek a saját egyéni előadásmódját kell kialakítania, különben csak szajkó. Szabad mozgást akartam. Emiatt óriási vitáink voltak. Végül annyira megromlott a kapcsolatunk, hogy abba kellett hagynunk a közös munkát.

– Salz hogyan fogadta ezt?

– Zordan – felelte Howard Stark. – Bosszúálló ember volt. Nem lepődnek meg, ha ő rejtőzne a Vaughn kisasszony elleni merényletek mögött.

Quentin rápillantott:

– Ha jól emlékszem, nemrég még Hilda Semple-t gyanúsította.

Stark előrehajolt:

– Kettejük között nincs sok különbség ebből a szempontból, felügyelő. Megegyeztek az érdekeik. Hilda Semple-t szerződés

kötötte Salzhoz. Salz nagy hasznot várhatott Semple előrejutásától.

Quentin a fejét rázta.

– Ha a mérget Vaughn kisasszonynak szánták, akkor Salz nem jöhet számításba. Nem volt olyan bolond, hogy megmérgezze a whiskyt, aztán meg ellopja és megigya. Másvalaki követte el.

Stark kelletlenül bólintott.

– Eszerint Vaughn kisasszonyt még most is veszély fenyegeti – folytatta Quentin higgadtan. – Azzal még nem szűnt meg az ok, hogy a gyilkos eltévesztette az áldozatot. Megint támadni fog.

Elsa hangosan nyelt.

– Meg kell védenünk Elsát – mondta Stark komoran.

– Meg is védjük, amennyire tőlünk telik. De nem jelölhetünk ki külön-detektíveket és ételkóstolókat, hogy minden pillanatban mellette álljanak. Ajánlanék valamit – a felügyelő Elsára nézett – Vaughn kisasszonynak. Tartsuk titokban, hogy magát akarták megmérgezni. Tudjuk, amit tudunk. Ragaszkodhatunk ahhoz a feltevéshez, hogy a gyilkos tervei csütörtököt mondtak. Ezzel némi előnyre teszünk szert vele szemben. Azt hiszi majd, hogy tévúton járunk. Ha úgy látja, hogy a sötétben tapogatózunk, az bizonyára hat majd a későbbi viselkedésére. Minthogy tudjuk, mire számíthatunk, ehhez szabhatjuk a terveinket.

– Nekem nem tetszik ez – mondta Stark nyomatékosan. – Túlságosan veszélyes.

– Vaughn kisasszony mindenképpen veszélyben van.

Elsa megszólalt:

– Beleegyezem. Ha nem teszünk sürgősen valamit, idegroncs lesz belőlem.

– Jól van. – Quentin elégedett volt. – Intézkedni fogok. – Felállt.

– Hol találom meg ezt a Dave Langet?

– Itt lesz valahol – mondta Elsa. – Úgy volt, hogy a színpalak mögött vár bennünket azokkal a riporterekkel együtt, az előadás után.

A felügyelő az ajtóhoz ment és kiszólt Cullen őrmesternek:

– Keresd meg Dave Langet. Reklámügynök.

HARMADIK FEJEZET

Kevés a jó tenor. De a megfelelő fizikumú drámai tenor, aki alkalmas a kimerítő Wagner-szerepekre, csakugyan ritka és keresett. Karl Ecker irigylésre méltó hírnévre tett szert a Metben töltött legelső évadja alatt. Jóképű arcán barna színű a bőr, alakja férfias, boltozatos mellkasa igazi hőstenor-mellkas. Nem mindennapi tehetségének tudata a modorában is tükröződött. Viselkedésében a zsenialitás és a pimaszság furcsa keveréke jelentkezett: az egyik pillanatban meleg és közvetlen, a másokban hűvös és tartózkodó.

Dühös volt Rudolf Salzra. Sose felejtí el a sűgőlyukban haldokló ember látványát. Hatott a játékára, és ezt nem bocsáthatja meg. Salznek másutt kellett volna meghalnia.

Ecker az előadás után az öltözője felé viharzott. Ez az öltöző a Metropolitan Harminckilencedik utcai oldalán van. Az ajtó előtt megtorpant. Az öltözőjében valaki játszott a pianínón. A *Liebestod* dallamának foszlányai hallatszottak. A férfi szeme és szája körül alig észrevehetően megfeszült a bőr. Aztán benyitott. A pianínónál ülő nő hátrafordult.

– Szervusz, Edwina – mondta Ecker csöndesen.

A zene nem ernyesztette el a nő arcát. Nagyon jól konzervált arc volt, figyelembe véve, hogy csaknem négy évtizede használta. Ébenfekete haját választékos frizurába rendezte. A szeme szűrke és ferde, olyan, mint a macskáé. Edwina DeBretten minden macskára emlékeztetett, még az a mosolygásféle is, amellyel üdvözölte a férfit. Ajka ciklámenvörösen villogott.

– Karl, hol voltál tegnap éjszaka? – kérdezte doromboló hangon.

– Fáj a fejem, *Liebchen*. – A férfi lehunyta a szemét, és ujjai közé szorította a halántékát.

– Hazudsz, szívem – mondta Edwina, indulat nélkül.

– Hazudok?

– Hazudsz. Jó néhányszor hívtalak a lakásodon. Senki se vette föl a kagylót. – Szemrehányóan ránézett a férfira. – A te kedvedért adtam a fogadást, Karl. A te tiszteletedre. Nem jöttél el, és meglehetősen buta helyzetbe kerültem.

Ecker a tükör felé fordult.

– Mondtam már számtalanszor, *Liebchen*, hogy nem szeretem a fogadásokat. Nem szeretem, ha társasági vénasszonyok körülhízelegnek. A családi viszályokat se szeretem. Ahogy Stanley az utóbbi időben meresztgeti rám a szemét!

– Ne törődj a férjemmel.

– Valakinek csak törődnie kell vele...!

– Stanley az én dolgom.

A férfi vállat vont és leült az asztalhoz. Kézbe vett egy üveg tiszta szeszt, hogy feloldja azt a gumit, amellyel föl volt ragasztva a parókája. Egy vattacsomóval megtörölgette a parókát, aztán hozzálátott, hogy letépdesse arcáról a pofaszakáll szőr pamacsait.

– Attól tartok, *Liebchen* – jegyezte meg mellékesen –, hogy túlságosan alábecsülöd Stanleyt. Ismerem a férjedet. Tudod, hogy a nővére volt a feleségem. Nyilván nem azért lett belőle dúsgazdag ember, mert kettőig se tud számolni. A kedvében kell járnunk. A Metnek pénzre van szüksége, és Stanley-nél van a kassza kulcsa. Nem kellene ilyen gyakran találkozunk.

– Néhány hónappal ezelőtt még nem voltak ilyen aggályaid. Mi az oka ennek a hirtelen nyugtalanságnak?

– Lelkiismeret-furdalás, Edwina. – Ecker arca összerándult, ahogy az utolsó szőr csomó is levált róla, aztán megint összerándult attól, amit a nő dorombolva odasúgott neki. – Ugyan, Edwina! Ez a beszéd igazán nem illik egy vezetőségi tag feleségéhez!

– Nagyon jól tudod, Karl, hogy én juttattalak a Metbe.

– Te juttattál próbaénekléshez – javította ki a férfi –, de a tehetségem révén kaptam szerződést. És a tehetségem révén fogok itt maradni. – Kézbe vett egy tubus arckrémet.

– Ugye, Karl, nagyon sokat jelent neked, hogy a Metben énekelhetsz?

A férfi furcsa változást vett észre a nő hangjában. Ridegen hátrafordult.

– Igen, Edwina, nagyon sokat. Mindent. Mindig a Met volt a célom.

– Mondd, Karl, én csak ugródeszka voltam? Azért voltál jó hozzám, mert a segítségedre lehettem? – folytatta Edwina dorombolva.

Ecker fölnevetett:

– Ostobaság.

– Ha megtudom, hogy...

– Akkor mi lesz, Edwina? Semmit se tehetsz.

– Csakugyan nem, Karl? Emlékszel, mi történt LaSalle-lal, a bariton énekessel? – A férfinak megrándult a szemöldöke. Edwina folytatta: – Szép kis botrány volt. Néhány Hollandiából becsempészett ékszer a jelmezei között. Tapintatos és felfüggesztett ítélet. De a hírvének befellegzett! Hát nem szomorú, hogy a Met azonnal elbocsátotta? Hogyne emlékeznél rá, Karl. LaSalle most is énekel még. Zenés lebujokban.

– Az én múltam tiszta.

– Csak ne légy elbizakodott.

A férfi fenyegetően fölegyenesedett.

– Mire célsz ezzel?

– Semmire. Az égvilágon semmire, drágám. Barátok leszünk?

Ecker arca megenyhült. Hirtelen elmosolyodott. Megváltozott az egész viselkedése. Kitárta a karját. Edwina hozzásimult, és forrón megcsókolták egymást. Karl azonban rögtön hátra is lépett.

– Óvatosnak kell lennünk, *Liebchen*. Akárki bejöhet. Tele van rendőrökkel az épület. – összeráncolta sűrű szemöldökét. – Hogy jutottál be a színpalak mögé? Azt hittem, minden ajtót bezártak.

– Egész idő alatt fent voltam Van Cleff irodájában. És... – de abbahagyta, mert kopogtattak az ajtón.

Ecker fölnézett.

– Tessék.

Cullen őrmester dugta be a fejét a szobába.

– Quentin felügyelő mindenkit fölrendelt az előszobájába, kérem, siessenek.

NEGYEDIK FEJEZET

Dave Lang vonzó férfi volt. Még nem töltötte be a harmincadikat. Sugárzott róla a jóakarát. Kefehaja és csokornyakkendője jóvoltából

úgy festett, mint valami egyetemista. Minden mozdulata gyors, dinamikus és lefegyverző. Kamaszosságát éber, mindent meglátó szeme ellenpontosította. Kinyújtott kézzel viharzott be Quentin felügyelőhöz; szelesen, merészen, túláradó temperamentummal.

– Hallom, beszélni akar velem, felügyelő. Dave Lang vagyok, Vaughn kisasszony reklámfőnöke. Egy fél tucat riporter várakozik odakint. Mit szólna egy nyilatkozathoz? Gyilkosság a Metben! Fantasztikus!

Quentin kiszabadította a kezét.

– Majd később. Foglaljon helyet.

Lang leült.

– Egy sereg ember vár arra, hogy kihallgassam, Lang úr. Fontos emberek. Szeretnék minél előbb végezni velük. De először magával akarok beszélni. Az előzményeket mellőzhetjük. Már beszéltem Vaughn kisasszonnyal. Tudok azokról az ellene elkövetett merényletekről. Ő azt mondta, hogy maga nyomozgatott ebben az ügyben. Nagyon helyes. Akkor hát halljuk a beszámolóját.

Lang elkomolyodott. Határozott hangon szólalt meg:

– Nincs mit mondanom, felügyelő. Az én illetékességem ebben az ügyben nulla. A legcsekélyebb információval sem segíthetek magán. Ezek a muzsikások furcsa egy népség. Az ember még véletlenül se kaphat tőlük egyenes választ. Ha megszimatolják, hogy valaki bele akarja ütni az orrát a dolgaikba, mindjárt lakatot tesznek a szájukra.

– Vaughn kisasszony elég rendesnek látszik.

– Mindnyájan annak látszanak. De teljesen kiszámíthatatlanok. Nem is tudom... Talán Vaughn kisasszony kivétel.

– Maga szerint tagja az illető a társulatnak?

– Mármost a merénylő? Azt hiszem, igen. Kívülálló nem mozoghatna ilyen szabadon a színházban.

Quentin bólintott

– Ezek a támadások komolyak. Sok forog kockán. Hogy jutott eszébe, hogy belefogjon ebbe a vállalkozásba?

– Nem az én ötletem volt, hanem Vaughn kisasszonyé. Szerette volna elkerülni a nyilvánosságot. Úgy vélte, hogy környezetének megszokott tagjaként szabadon mozoghatok. Hogy úgy mondjam: terepszínű vagyok. Azt hittem, hogy kijátszhatom majd a merénylő éberségét, és nyomra juthatok. De semmit se ért az egész. Nagyon

ravasz fickó lehet az illető.

– Azért csak folytassa, barátom. Van valami elképzelése?

Dave a fejét rázta.

– Sajnálom, de nincsen.

– Vaughn kisasszony impresszáriója felhívta a figyelmemet Hilda Semple-re.

– Öt is szemmel tartottam.

– Na és...?

– Semmi eredmény... hacsak az nem...

– Csak rajta – bízatta Quentin. – Mondja csak.

– Hát – kezdte Lang kelletlenül –, Hilda Semple-nek... izé... hogy is mondjam... viszonya volt Karl Eckerrel, a tenorral.

Quentin türelmetlenül legyintett. Ezeknek az embereknek a szerelmi románcait később meg lehet majd vizsgálni, de egyelőre a gyilkosság volt a legfontosabb. A felügyelő fürkésző tekintettel vizsgálta az előtte ülő férfit. Majd villámgyorsan rögzítette a végeredményt.

– Stark Rudolf Salzra is főlhívta a figyelmemet – bökte ki végül.

Dave Lang kérdően felvonta a szemöldökét.

– Hogyhogy?

– Szerződés volt köztük. Semple részben Salz-nak köszönhette a karrierjét. Salz nagy hasznot várhatott a hölgy előrejutásától.

Lang kifordította a tenyerét.

– Ha Salz rejtőzött a támadások mögött, akkor Vaughn kisasszony biztonságban van. Salz eltűnt a színről.

Quentin a fejét rázta.

– Téved, Lang úr, Salz csakugyan a süllyesztőbe került, de Vaughn kisasszony most is veszélyben van. A Salz halálát okozó mérég olyan üvegben volt, amelyet Vaughn kisasszony öltözőjében helyeztek el eredetileg.

Dave Lang talpra szökkent.

– Uramisten! Akkor Salzt tévedésből ölték meg!

– Úgy, ahogy mondja. Howard Stark vette az üveget, és ott hagyta a művész nő öltözőjében. Nem tudjuk, hogyan jutott hozzá Salz ehhez az üveghez. Azért mondom el ezt magának, hogy tisztán láthasson. Nem pedig azért, hogy nyilvánosságra hozza. Tartsa titokban.

Lang elgyengülten a székébe rogyott. Hitetlenkedve ingatta a fejét. A hangja fátyolos volt:

– Azt tudtam, hogy valaki ketté akarja törni a karrierjét, de sose hittem volna, hogy gyilkosságig fajul a dolog.

– Pedig gyilkossággá fajult – mondta Quentin kérésselhetlenül. – Minden elképzelhető szempontot meg kell vizsgálnunk. Lehet, hogy csak Salzot akarták megölni. Éppen ezért töviről hegyire át kell kutatnunk a múltját. Hilda Semple figyelése közben szerzett valami értesülést Salzról? Mindegy, hogy mit. Hasznos lehet minden apróság.

Dave tűnődve összevonta a szemöldökét.

– Sajnos, felügyelő, Salzcal édeskeveset törődtem. Mindössze annyit tudok róla, hogy csak két tanítványa maradt. Hilda Semple meg Karl Ecker.

Quentin fölkel és az ablakhoz ment. Kinézett az üvegen át, aztán hátrafordult.

– Láttam egynéhány szép esetet az elmúlt években, de ez mindegyiken túltesz. Idő, helyszín, végrehajtás, minden. A Metropolitan Operában, előadás kellős közepén. Micsoda csemege az újságoknak! Aztán persze egy csomó fejes is közbeszól majd! „Lassan a testtel, felügyelő. Kesztyűs kézzel bánjon az ügygel. Ezek érzékeny emberek.” – Felhorkant. – Emberek! Az ördögbe is, ezek nem emberek, hanem muzsikusok!

Lang együttérzően bólintott.

– Tudom, hogy mire gondol, felügyelő.

– Nocsak.

– Na igen. A zene az érzelmekre hat, nem pedig az értelemre. Ezek az emberek intenzív érzelmi életet élnek. Sose lehet tudni, hogy mi jár a fejükben. – Sóhajtott. – Ha jól emlékszem, tavaly egyikük bele is keveredett valamibe. Azt hiszem, Karl Ecker. Vagy nem?

– Tele voltak vele a lapok. Maga hol járt akkoriban? – kérdezte a felügyelő.

– A csendes-óceáni partvidéken. Csak kósza hírek jutottak el hozzám. Ha röviden elmondaná az esetet, talán segíthetnék valamit. Van egy kis ismeretségem a zenei világban.

Quentin az órájára pillantott. Egy-két perccel több vagy kevesebb nem számít. Annyit várhatnak a többiek. Jól értett ahhoz, hogyan

kell szószaporítás nélkül, a puszta tényekre szorítkozva elmondani valamit. Nekifogott:

– Két évvel ezelőtt Karl Eckert a kutya se ismerte. Koldusszegény volt. Aztán találkozott Ivy DeBrettel, és feleségül vette.

– Rokona ez Stanley DeBrettnek, a pénzembernek?

– A nővére.

– Szerintem Stanley felesége, Edwina DeBrett az egyik feles itt a Metben.

– Egen. Kérem, ne szakítson félbe. Hadd folytassam. Volt, aki azt mondta, hogy Ecker a pénzéért vette el Ivyt. Ki tudja? Mindenesetre Eckert nem érdekelte, hogy mit beszélnek a háta mögött. Volt őbennük, kettőjükben, valami közös. Mindketten szerették a zenét. Ivy maga is énekes szeretett volna lenni. Csakhogy nem volt hangja. A házasság előrelendítette Ecker karrierjét. Szerződést kötött néhány hangversenyre, és lassanként megalapozta a hírnevét. Aztán, tavaly télen, a szerződése szerint fellépése volt Philadelphiában. Ivy is el szokta kísélni, de akkor meg volt fázva. Ecker a zongorakísérőjével együtt érkezett Philadelphiába. Délután pihent meg próbált. Fél kilenckor lépett fel egy hangversenyteremben. Február ötödike volt akkor. Maga nem emlékezhet rá, mert nem volt itt. 1888 óta nem volt olyan szörnyű hóvihár, mint akkor. Harminc centiméteres hó. A vasútvonalak eltorlaszolva, a repülőgépek nem szállhattak fel. Mindenféle forgalom szünetelt. Ecker kénytelen volt Philadelphiában maradni. Amikor másnap délben hazaérkezett, Ivy már nem élt. A nappali szoba padlóján hevert. A halántékán golyó ütötte lyuk.

Dave Lang mozdulatlanul ült. Szemében feszült figyelem. Így egy pillanatilag halotti csönd telepedett az irodára.

– A lakásban minden felforgatva – folytatta Quentin. – Látszott, hogy heves küzdelem folyt. Ivy ékszerei hiányoztak. Családi ereklyék, régiségek, értékes műtárgyak. Fegyveres rablásként jegyezték föl az esetet.

– És a pisztoly? – kérdezte Dave.

– Se híre, se hamva. A lövedékből megállapítottuk, hogy harminkettes volt. Közvetlen közelről lőtték le a nőt. A seb környéke nem volt megpörkölődve.

– Végére jártak már az ügynek?

– Még nem. – Quentinnek elhalványodott a szája széle.

– Ki örökölte Ivy pénzét?

– Ecker... legalábbis azt, ami megmaradt belőle.

Dave összeráncolta a szemöldökét.

Hogyhogy?

– Rossz befektetések meg minden. Az elmúlt évben Ivy vagyona szinte teljesen elenyészett. De volt vagyonszociális kötvénye, Ecker be is hajtotta. Kétszeres kártérítést kapott rá. Ötven darab ezrest.

– Bagatell – mondta Dave, ajkát biggyesztve.

– Már jóval kevesebért is öltek meg embereket. Nem történhetett meg az, hogy vihar ide, vihar oda, Ecker hazament valahogyan, aztán néhány óra alatt visszahajtott?

– Lehetetlen – felelte Quentin határozottan. – Ha nőt gyilkolnak meg, először mindig a férjet vesszük elő. Tőviről hegyire megforgattuk. Ecker Philadelphiában töltötte az egész éjszakát.

– Volt rá tanú?

– Volt, a zongorakísérője. Választási nagygyűlés volt a városban, a szállodák zsúfolva. Úgyhogy kénytelenek voltak megosztani egy szobán. A zongorakísérő egész éjjel nem mozdult el Ecker mellől.

– Persze, és néhány altató tableta hatására úgy aludt, mint a huzat.

– Erre is gondoltunk. Nekünk az a dolgunk, hogy mindenre gondoljunk. A pacákat álmatlanság kínozza. Egész éjjel ébren volt. Egy fűgát vagy mi a fenét komponált. Megesküdött rá, hogy Ecker egyfolytában aludt reggelig.

– Nem beszélhettek össze?

– Ha pénzről van szó, mindig lehetséges, hogy összebeszélnek. De a zsarunak gyakran az ösztöneire kell hallgatnia, Lang. Az a fickó igazat mondott. Rá merem tenni a fejemet. Egyébként Ecker alibijét háromezer-kétszáz tanú igazolta.

Dave tátott szájjal bámult a felügyelőre.

– Há... há... háromezer-kétszáz??!

– Nem hiszi? Pedig háromezer-kétszáz tanúja volt. A törvényszéki orvos jelentése szerint Ivyt este kilenc és tíz között ölték meg. Karl Ecker ebben az időben német dalokat énekelt, hatalmas közönség előtt.

Végre eloszlott Dave kételkedése.

– És hogyan viselkedett Ecker? – kérdezte.

– Teljesen összeroppant. A lövedék lyukat tépett a nő fején. Nem lehetett valami szívderítő látvány. Nagy nehezen összeszedte az erejét, és elvergődött valahogyan a főkapitányságra. Tizenöt perc múlva a helyszínen voltam.

– Egyetlen jel se vallott erőszakos behatolásra?

– Egyetlen ilyen jelet nem találtam. Bizonyára csöngettek, Ivy meg kinyitotta az ajtót, és beengedte a támadót. Olyasvalaki lehetett, akit ismert. Vagy akinek volt kulcsa a lakáshoz.

Kinyílt az ajtó. Cullen őrmester feje jelent meg a nyílásban:

– Összeszedtem őket, felügyelő – mondta az őrmester. – Rohadt nyűgösek, főleg az a Hilda Semple. Jobban tenné, felügyelő, ha...

Egy kisebbfajta tájfun szakította félbe, egy nagy darab szőke nő személyében. Teketória nélkül viharzott be a szobába. Fenyégetően közeledett Quentin felé. Az asztal előtt megtorpant, és méltatlankodó szemet meresztett a felügyelőre. Csípőre tette a kezét, a száját pedig elkeseredetten összeszorította.

– Maga van itt a hekusoktól? Én Hilda Semple vagyok. Itt ácsorgok már egy órája az előszobában, és az alárendeltjeivel vitatkozom. Késő van már, én meg dél óta itt rostokolok. Vacsorára vagyok hivatalos. Alig látok az éhségtől. Azonnal menni akarok. Legyen szíves, adjon nekik utasítást, hogy engedjenek el.

Quentin türtőztette magát, de a modorából szemmel láthatólag hiányzott a nyájasság.

– Azzal a vacsorával még várnia kell, Semple kisasszony. Gyilkosság történt ugyanis.

– Tudom – felelte Hilda kurtán. – De nem én követtem el, és nem értem, hogy mi közöm van az egészhez.

Quentin fáradtan Dave Langre pillantott.

– Később még beszélni akarok magával. Maradjon a közelben.

Lang Cullen őrmesterrel együtt elhagyta a szobát. Amikor becsukódott mögöttük az ajtó, Quentin egy szék felé bökött:

– Foglaljon helyet, Semple kisasszony.

– Inkább állok.

– Hát álljon. Ahogy óhajtja.

A felügyelő szemügyre vette az előtte álló nőt. A Wagner-szopránok mind egy kaptafára készülnek: amazon-testalkat, dús

kebel, a legvérmesebb követelményeknek is megfelelő tüdő és rekeszizom. A felügyelő észrevette, hogy a nő haja még árnyalatában is ugyanolyan, mint Elsa Vaughné. De ezzel aztán véget is ért a hasonlatosság. Bár most éppen majd szétrobbant a dühtől, mégis volt ebben a nőben valami egykedvű kifürkészhetetlenség. A felügyelő ösztönösen megsejtette, hogy érzelmei nagyon is korlátozottak.

Quentin diplomatikus ember volt. Udvarias mosolyt sajtolt ki magából.

– Mivel siet, Semple kisasszony, magával beszélek legelőször. Felelnie kell néhány kérdésre.

– Parancsoljon. De csak röviden.

Quentin tovább erőltette a mosolygást.

– Maga meglehetősen jól ismerte Rudolf Salzt.

– A tanárom volt.

– Úgy értesültem, hogy maga a színpadon tartózkodott, amikor Salz meghalt.

– Ott voltam, de semmit se láttam. Sieglinde szerepét énekeltem, és a szerepem szerint aludnom kellett.

– Vagyis nem látta, amikor Salz megitta a végzetes italt?

– Le volt hunyva a szemem.

Quentin kíváncsian méregette a nőt. Salz halála egyáltalán nem hatott Hilda Semple-re. Furcsán közömbösnek látszott. Ez mindenestre magyarázatot kívánt. Quentin szóvá is tette, köntörfalazás nélkül.

– Úgy látom, Semple kisasszony, hogy minden különösebb megrendülés nélkül fogadja Salz halálát, pedig közeli kapcsolatban volt az elhunyttal.

– Nem is tagadom, felügyelő. Bevallhatom, nem nagyon szerettem Rudolf Salzt. Nem volt valami kedves ember.

– Akkor miért nem szakította meg vele az együttműködést és hagyta faképnél?

– Mert mégiscsak ő volt a legjobb tanár a környéken.

– Ez volt az egyedüli oka? – Quentin éles tekintettel figyelte a nőt.

– Mi más okom lett volna?

– A vele kötött szerződése.

A nő hirtelen veszélyt neszelt. Arc kifejezését személytelen álarc mögé rejtette. Hidegen bámulta a felügyelőt. Hallgattak. Aztán megszólalt a nő:

– Sajnálom, felügyelő. Erről nem nyilatkozhatom. Az ügyvédemtől kérjen felvilágosítást.

Quentin mosolygott magában. Rátapintott az érzékeny pontra.

– Itt volt az ügyvédje, amikor Salzt megölték?

– Hogy lett volna itt?

– Akkor nemigen hiszem, hogy kezdhetnék valamit az ügyvédjével. Nézze, Semple kisasszony, amit tudni akarunk, azt úgyis megtudjuk. Makacssággal semmire se megy. Jobban teszi, ha együttműködik velünk.

A nő csöndesen álldogált, és fontolgatta a felügyelő szavait.

– Mire kíváncsi, felügyelő?

– A szerződéséről szeretnék hallani valamit. Jobban teszi, ha beszél. Mert esetleg megtaláljuk a másolatot Salz páncélszekrényfiókjában.

– Hát jó. A szerződés a keresetem ötven százalékát kötötte ki. – Quentin arcán meglepődés tükröződött. A nő halványan elmosolyodott. – Nem csekélység, ugye? De nem ám! Elmondhatatlanul gyalázatos szerződés. Salz közönséges vérszopó volt.

– De maga aláírta – felelte a felügyelő higgadtan. – Senki se állt maga mögött csőre töltött pisztollyal.

– Ez igaz. De nem tehettem mást. Nemcsak pisztollyal lehet kényszeríteni az embert.

– Hanem...?

– Amikor először találkoztam Rudolf Salzcal, egy áruházban dolgoztam. Nem mondhatnám, hogy csillagászati fizetést kaptam. Aligha telt volna belőle, hogy énekórákat vegyek. – Szokatlanul átforrósodott a hangja. – Tudja, felügyelő, mi az, amikor az ember lelkileg tönkremegy? Mikor az ember belsejét ott szaggatja és marcangolja a tehetség, hogy kifejlődhessen? Soha nem hagyja nyugton az embert, egy pillanatra se, örökösen éget és mar. Ó, de nehéz dolog is ez! Aztán egyszer összetalálkoztam Rudolf Salzcal. Meghallgatott. Tetszett neki a hangom. Úgy vélte, hogy nagy lehetőségei vannak a hangomnak. Felajánlotta, hogy énekelni tanít,

ha pedig már megfelelőképpen tudok bánni a hangommal, fölkészít a Wagner-szerepekre. Az volt a kikötése, hogy nem kell fizetnem, de a keresetem ötven százaléka tíz éven át őt illeti.

– Be is hajtotta a pénzt?

– Be bizony.

– Tudta, hogy maga elégedetlen?

– Nem rejtettem véka alá. – Mély lélegzetet vett. – Beszéltem az ügyvédemmel. Azt mondta, hogy nem szeghetem meg a szerződést. De azért elhatároztuk, hogy pert indítunk a szerződés módosítására.

– Salz tudott erről?

– Tudott. – Futó mosoly villant meg az ajkán. – Tudom, hogy mire gondol, felügyelő. Megöltem Rudolf Salzot, hogy megszabaduljak a szerződéstől. De ez nem igaz.

Quentin az álla hegyét vakargatta, és félig lehunyt szemmel töprengett. Aztán megtörte a csendet:

– Köszönöm, Semple kisasszony. Ha szükségem lesz magára, majd értesítem.

– Elmehetek?

A felügyelő beleegyezően bólintott. Amint a nő kinyitotta az ajtót, hogy távozzon, izgatott zsibongás áradt be az előszobából. Quentin mélyet lélegzett, kihúzta magát és elindult a muzsikuskok felé. Az arénába készülők keresztény vértanúk lemondásával és elszántságával lépett ki az ajtón.

ÖTÖDIK FEJEZET

Hihetetlen, mit tesz huszonnégy óra. Az idő múlása, noha csak egy napról volt szó, feloldotta annak a döbbenetnek és megrázkódtatásnak nagy részét, amely Rudolf Salz erőszakos halálát követte. Elsa Vaughn a zongorájánál ült, és próbálta elfelejteni a történeteket. A hatalmas műteremablakok lécrolettái éppen csak annyi napsugarat engedtek be, hogy megvilágosodjanak a billentyűkön föl-alá futkározó ujjai.

Elsa nem volt egyedül. A zongora sarkánál egy karcsú, sudár lány

állt. Ujja hegyeit úgy fonta össze, mint a nagy énekesek. Ovális alakú ajkáról lágy lírai hang szállt fel. Futott felfelé a skála hangjain. Arcának komolyságát szeme szomorkás kifejezése enyhítette. Az álla kicsi, előreugró és határozott. Az a hatás, amelyet a lány mindent egybevetve keltett, nem csupán kellemes volt Több annál.

Amikor a hangsor csúcsára ért, megingott a hangja. Ezt a megingást pedig nyomban egy mennydörgő zongoraakkord követte.

– Ejnye, ejnye, Jane – mondta Elsa. – Még most is fulladozol a magas hangoknál. Csillagom, engedd szárnyalni őket, zengve és egyenletesen.

Elsa széles karmozdulatot tett, és hátrahajtott fejjel megmutatta, hogy mire gondol. A csöndben hosszan kitartott egy magas hangot. Arca megenyhült. Mosolygott.

– Látod? Na, próbáljuk meg még egyszer.

Jane DeBrett, Elsa pártfogoltja nagy gondot fordított az énekórákra. Arcát lágy barna haj keretezte. Alakja ruganyos, kisportolt. Hangjából hiányzott a térfogat, de rokonszenves és tehetséges hangja volt, s ő erőlködés nélkül bánt vele, elragadó bájjal. Noha az apja, Stanley DeBrett játszva fizette az énekóra díját, sűrűn hangoztatta azt a véleményét, hogy nem lelkesedik egyetlen leánya zenei karrierjéért. Jane csupán régi barátnőjében, Elsában talált együttérző szövetségesre.

Gyakran járt Elsához. Tetszett neki a hely, mert meghitt volt és kényelmes. A bútorzat méltónak látszott kedvenc zeneszerzőjük, Wagner hőseihez. A fal mellett bárszekrény, gazdag italgyűjteménnyel. Fölötte egyszerű keretben egy eredeti Degas-festmény. A zongora közelében helyezte el Elsa a hangfelvevő készüléket, amely a tágas műterem bármely pontjáról tisztán föl tudta venni a hangot. Még Rudolf Salz ajánlatára vásárolta.

Jane magabiztosan kitartotta a felső hangot, aztán szépen elhalkította, ahogy kifogyott a lélegzete. Elsa felszökkent a zongora mellől, és helyeslően bólogatott.

– Most sokkal jobb volt, csillagom. Akárki észreveheti a javulást.

Jane boldog volt. Hiszen Elsa nem osztogatta könnyelműen a dicséretét.

– Most már nekigyürkőzhetnek a koncerteknek?

– Majdnem. Tudod, Jane, gondolkoztam a dolgon. Még egy

áriával ki kellene bővítenünk a műsorodat.

– Ahogy gondolod, Elsa.

– *Un Bel Di, Vedremo*. Azt nagyon jól énekeled.

– Akkor próbáljuk meg, jó?

Elsa ringó léptekkel visszament a Baldwinjához, és zongorázni kezdett. Jane hangja csodálatosan illett a *Pillangókisasszonynak* ehhez a fülbemászó melódiájához, amely furcsamód a felső geszről indul. Érzéssel és ízléssel énekelt. Amikor az utolsó hang is elnémult, Elsa megtapsolta:

– Éljen!

Jane odament hozzá, és leült mellé a székre.

– Ó, Elsa, olyan sokat fejlődtem! Hogyan köszönjem meg neked?

– Úgy, hogy ezután is szereted a zenét.

– Leszek-e híres valamikor?

Elsa kutató tekintettel nézett a lányra.

– Csakugyan ezt szeretnéd, szívecském?

– Mindennél jobban a világon. – Felhevült a hangja. – Nem akarok egy gazdag ember lánya maradni. *Valaki* szeretnék lenni. Szeretném, ha egyszer a világ valamelyik nagy színpadán állhatnék, és elbűvölhetném a közönséget.

Elsa egy pillanatig hallgatott, aztán kedvesen így szólt:

– Mondd csak, csillagom, biztos vagy abban, hogy nemcsak a mostohaanyádnak akarsz bizonyítani valamit?

Jane egy kicsit elkomorodott. Összeráncolta a homlokát.

– Nem értem, miről beszélsz.

Elsa komoly arckifejezéssel a lány felé hajolt.

– Nem Edwina kedélyes elnézése az oka a te lángoló becsvágyadnak? Hogy úgy fogadja a te énektanulásodat, mintha egy álmodozó gyerekek tenne kedvére?

Jane a szája szélébe harapott. Egy pillanatig hallgatott, összeszűkülött szemmel.

– Talán annak is része van benne – ismerte el vonakodva. – De csak kicsi része. Tudod, hogyan érzek Edwina iránt. Szeretném, ha megváltoztatná a véleményét.

– Ugyan, Jane. Ne törődj Edwina véleményével. Tudhatod, mennyire megbízhatatlan.

– Tudom... elég sokszor hallottam már tőle a legképtelenebb

dolgokat. Szerinte Hilda Semple a legnagyobb énekesnő Schumann-Heink óta. Azt állítja, hogy Hilda Semple a nemzet csalogánya.

– Edwina a verebet is csalogánynak nézi – felelte Elsa.

Ez a megjegyzés megtörte a feszültséget. Mindketten nevettek.

Elsa sóhajtott.

– Isten óvja a Metet, ha Van Cleffnek Edwina művészeti döntéseihez kell alkalmazkodnia. Tudod mit, Jane? Felejtsd el Edwinát a kedvemért. Felejtsd el a véleményét a te zenei képességeidről. Nem szabad hagynod, hogy effajta elcsépelet érzelmi okok hassanak az életed fontos döntéseire. Szeretsz énekelni, akarsz is, akkor hát énekelj. De fogadd meg a tanácsomat. Sokéves tapasztalat mondatja velem, hidd el. Vannak dolgok, amelyek ugyanolyan fontosak, mint a karrier. Talán még fontosabbak is. Koncertet akarsz adni a Town Hallban. Rendben van. Howard majd elintézi neked. Nem olyan nagy szó, tudom jól. De igyekezz megelégedni ezzel. És bővítsd a repertoárod.

– Nem – felelte Jane keményen. Akaratosan megfeszült a szája, az álla pedig előremeredt. Öklét keményen összeszorította az ölében.

– Az én célom az Operaház. És nem holmi hóbertos olasz operákban akarok énekelni. Wagnert akarok énekelni... mégpedig teveled.

Elsa fohászokodva az égre tekintett.

– Még hogy Wagnert! Nem, szívecském, az, sajnos, lehetetlen. A te hangod nem való arra.

– De lehet fejleszteni. Megcsinállok minden gyakorlatot, amit mondasz.

– Nemcsak a hangodról van szó, csillagom, hanem rólad is. Az alakodról, a testi erődről. Nem lenne elegendő erőd a német operákhoz. Meg kellene erősödnöd. Szeretnél ötven kilót hízni?

– Szeretnék... ha az használna a hangomnak.

Elsa kétségbeesetten széttárta a kezét:

– Mindent a művészetért, ugye? De hát, az Isten szerelmére, csillagom! Fiatal vagy és szép. Tekints végig magadon. A férfiak manapság a karcsú, formás nőket kedvelik. Senki se szeret bele egy százkilós szoprán énekesbe.

– Hát olyan fontos a szerelem, Elsa?

– Hogy fontos-e? Birodalmak omlottak össze a szerelem miatt. Hol lenne az emberiség a szerelem nélkül?

– Te mégse mentél férjhez.

– Nem mentem. De meg is vallom mindjárt: sajnálom, hogy ez kimaradt az életemből. Már egyáltalán nem vagyok bizonyos abban, hogy bölcsen cselekedtem, amikor mindenről lemondtam a karrier kedvéért.

– Muszáj volt?

– Kezdetben muszáj. Nem jutott időm másra. Tudod, mennyi munka kell egyetlen opera megtanulásához? Számptalan órán át kell tanulmányozni a partitúrát, újra meg újra előlről kezdve, mire az agyad fel tudja fogni a szavak és a zene közti kapcsolatot, meg a jellemek lelki tulajdonságai és érzelmei beléd ivódnak, és annyira bele tudod képzelni magad a cselekménybe, mintha valóban megtörténne. A zenének és a szövegnek át meg át kell járnia a vérkeringésedet, hogy egybeolvadjanak egymással és az ütem megrogzódjon az emlékezetedben. Szüntelenül tökéletesítened kell a lélegzésed ellenőrzését, hogy mestere lehess a megfelelő dallamváltozatoknak. Aztán a hosszú, fáradságos órák, amelyeket idegen nyelvek tanulásával kell töltened! Soha sincs ennek vége, Jane. Mindez pedig egyetlen operáért. Pedig sok operát kell ám megtanulni!

Jane megbűvölten figyelt. A viselkedésében semmi sem vallott arra, hogy megingott volna elhatározásában.

– De te mindezt végigcsináltad, Elsa, és ugye, hogy nem bántad meg?

– Azért csináltam, mert muszáj volt. Értsd meg, drágaságom, évekig teljesen a zene töltötte be az életemet. Ha megfosztanának tőle, a levegőtől fosztanának meg. De te más vagy, Jane.

– Nem vagyok más. Nem. – Jane megrázta a fejét. – Semmivel se törődnék, ha tudnám, hogy egy csöppnyi reményem is van a sikerre.

– Akkor jóval egyszerűbb lenne az életed. De hát a sikerre nincs garancia. De ha sose valósulna meg az álmod; ha sose állhatnál egy nagy operaház színpadán, akkor is azt mondanám neked, hogy ne hagyd abba a zenetanulást... folytasd, ha csak a saját élvezetedre is. Miért nem tetszik neked Puccini, Verdi, Mascagni, Rossini? Gyönyörű operákat írtak, amelyek nagyszerűen illenek a te hangodhoz. De nem szabad nekik szentelned az életedet. Emlékezz csak a nagynénédre... mennyit szenvedett, mert nem boldogult.

– Ivy néni tehetségtelen volt.

– Ez igaz, Jane. De a tehetség nem ritka. Az egész országban csodálatos hangokat iskoláznak mindenütt. Nem lehet mindenkinek sikere. Nem remélheti mindenki, hogy bejut a Metbe. Ha te...

Ekkor csöngettek. Elsa föl akart kelni, de Jane visszanyomta.

– Majd én – mondta, és az előszobán át elindult az ajtó felé.

Kinyitotta az ajtót. A küszöbön álló fiatalember rámosolygott, és őszinte, leplezetlen csodálattal bámulta. Jane arcára pír szökkent, de azért állta a férfi tekintetét.

– Tessék.

A férfi megköszöri a torkát.

– Vaughn kisasszonyt keresem. Legyen szíves, mondja meg neki, hogy Dave Lang van itt.

De Elsa megismerte a hangjáról, és a szobából kiáltva üdvözölte.

– Gyere csak, Dave.

Elsa fölkel a zongora mellől.

– Örülök, hogy látlak... Mi az, Dave? Sose láttál még szép lányt? Üdvözöld hát Jane DeBrettet!

– Halló. – Továbbra se vette le a szemét a lányról.

– Jane, ez az úr Dave Lang, a reklámfőnököm.

Jane illedelmes mosollyal nyugtázta a bemutatást.

Elsa egy karmozdulattal az egész szobát átölelte.

– Foglalj helyet, Dave. Egy kicsit várnod kell. Éppen órát adok.

Dave egy távoli sarokban szerényen letelepedett egy székre. Különös kifejezés honolt az arcán. Mintha hipnotizáltak volna. Szívverése meggyorsult, fölmelegedett a vére. Szinte ködbe borult aggyal hallgatta Jane énekét. Aztán egy hangos zongoraakkordra hirtelen felriadt.

– Nem jó – mondta Elsa. – Tudod, Jane – és finoman megcsípte a lány torkát – , a gége finom szerszám. Ő irányítja a levegőt, amely a hangot képi. A lélegzeteden kell lebegnie a hangodnak, hogy a karzaton ülők is hallják a leglágyabb pianisszimót is. Próbáld meg még egyszer.

Jane mélyet lélegzett. Egy akkord kijelölte a hangmagasságot. A lány hangja úgy repdesett a levegőben, mint a tiszta harangok zengése.

– Ez az! – mondta Elsa. Dave felé fordult. – Na, mi a

véleményed?

Forró sóhaj hagyta el a férfi ajkát:

– Tökéletes!

Jane kedvesen mosolygott:

– Köszönöm.

Elsa ujjai hegyével a homlokát ütögette.

– De nehezen forog ma az agyam! Gondoltam valamit, Dave. Ha csakugyan tetszik neked Jane hangja, akkor van számodra egy megbízásunk. Jane a jövő hónapban debütál a Town Hallban. Elkelné neki egy kis reklám. Hogy jobban fogyjanak a jegyek. Mit szólsz hozzá?

Dave nyomban talpra ugrott:

– Már el is vállaltam.

Közelebb lépett a lányhoz.

– Ez lesz a legnagyobb debütálás New Yorkban. Beszélek Walter Winchell-lel. Reklámhadjáratot indítunk. Egy színes fénykép a *Life* és a *Times* címlapján. Olin Downes majd megírja hozzá a reklámszöveget. Egy riport Deems Taylorral a rádióban. DeBrett kisasszony, bizonyos lehet afelől, hogy minden jegy elkel. Mikor ér rá? Meg kell beszélnünk ezeket a dolgokat.

– Akár most is – mondta Elsa. – Hacsak nincs valami különleges oka annak, hogy idejöttél.

Dave legyintett.

– Semmi különös okom nincs. Az *Associated Press* egyik embere riportot szeretne készíteni arról a rugbyügyről. Azért jöttem, hogy megbeszéljük az interjú időpontját.

– Bármikor, Dave. Tudod, hogy mikor érek rá.

– Remek. – Reménykedve fordult Jane felé.

– Iszik egy koktélt, DeBrett kisasszony?

– Örömet! – A lány szeme tüzelt.

Már öt perc is eltelt azóta, hogy eltávoztak, de Elsa Vaughn egyre csak mosolygott.

HATODIK FEJEZET

Kellemes, csöndes bár a Hatvanharmadik utcában, távol a Madison Square-től. Kis oázis, gépzene, halvány fények, nem tolakodó pincérek. Ebben az órában a legtöbb box üres volt. Dave kényelmes iramban vezette végig Jane-t az utcán. Ismerkedtek. A lány most a fényes bőrre könyökölt. Nyugodtnak és pihentnek érezte magát.

Amikor odaosont a kerek képű pincér, Jane egy Tahiti Tájfunt rendelt. Dave nagy tisztelettel nézett rá.

– Régi szeszivó vagyok, de erről még nem hallottam. Elmondaná, hogy miből csinálják?

– Cointreau-ból, ginből, citromléből és némi pezsgőből – magyarázta Jane.

Dave elismerően fütyyentett.

– Mi, Langek, elszánt fickók vagyunk. Én is ezt kérek.

Amikor a pincér eltávozott, megkérdezte:

– Hány pohárral bír meginni belőle?

– Egyyel se. Csak szopogatni szoktam. Isteni íze van.

– Ühüm. Fogadni mernék, hogy két pohárnyi ebből a micsodából baritont csinálna egy koloratúrból is.

Jane nevetett:

– Ismertem egy princetoni hapsit, aki három pohárral megivott belőle, egymás után.

– És mi lett vele?

– Úgy vitték ki, mint a vasalódeszkat.

Dave megfenyegette az ujjával:

– Maga rendes lány, Jane. Hanyagolja az efféle ivászatokat. Mostantól fogva jó, szolid polgárokkal járjon.

– Mint például kicsoda?

– Mint például én.

A lány félrehajította a fejét, és kacéran szemügyre vette a férfit.

– Még sose jártam reklámhapsival. Milyen foglalkozás a magáé?

– Nem rossz. Mérsékelten fényűző életet élhet az ember, és csupa olyan csodálatos emberrel találkozik, mint maga.

– Csakugyan ismeri Walter Winchellt?

A férfi vigyorgott.

– Úgy ismerem, ahogy maga.

A pincér meghozta az italukat. Lerakta az asztalra és diszkréten

semmivé foszlott...

– Tréfán kívül – mondta Dave –, nem kell mást tennem, csak küldeni Walter Winchellnek egy forró hangú ajánlást. Ha megtetszik neki, fölhasználja. Végül is a maga apja jól ismert pénzember.

A lány a fejét rázta.

– Én nem akarom megnyergelni apám hírnevét. A saját erőmből szeretnék sikert aratni.

– Ez rendben van. De szüksége van arra, hogy meglökjék a helyes irányba. A hangverseny után maga is pénzember lesz.

A lány gyéren elmosolyodott.

– Attól tartok, nemigen. Utoljára 1888-ban volt anyagilag jövedelmező debütálás a Town Hallban. A nagy hó miatt mentek el az emberek.

– Nem értem.

– Azt hittem, tudja. Ki vesz jegyet a jegyirodáknak egy ismeretlen énekesnő előadására? Legföljebb néhány rokon meg ismerős. A nézőteret potyajegyessel töltik meg, hogy mégis legyen valami közönség. Persze ragyogó új tehetségről szóló röplapok becsalogatják az embereket.

– Figyeljen rám – mondta Dave elszántan. – Magának akkor is telt háza lesz, ha ostorral kell beterelnem a közönséget. – Tűnődve elhallgatott.

– De azért még most sem értem. Miért ad valaki olyan koncertet, amelyik anyagi veszteséggel jár?

– Sokféle ok miatt, Dave. Mert lehetősége van az embernek arra, hogy hallják. Több évig tartó tanulás betetőzése és jutalma. Kedvező alkalom arra, hogy a kritikusok írjanak az emberről. És hogyan tehetnék szert színpadi gyakorlatra, ha...

– Jól van. Meggyőzött. Igya meg az italát, rendelék másikat.

Jane megrázta a fejét.

– Nem lehet. Az életét kockáztatná. Tudja, mit szokott csinálni apu azokkal a fiatalemberekkel, akik részegen visznek haza? Van egy rohadt nehéz furkósbotja...

Dave megborzongott.

– Huhh! Akkor nincs mit tenni. Töltsön és igyon. Rendelek egy limonádét.

Összenevettek. Dave megízlelte az italát. „Jó erős” – gondolta.

Ide-oda forgatta ujjai között a poharat, és csodálta Jane hajának ragyogását.

– Nem is tudtam, hogy Elsának pártfogoltja van – szólalt meg.

– Már majdnem egy éve járok hozzá. – A lány tisztelettel beszélt.

– Elsa csodálatos.

– Hogyan találkozott vele?

– Anyám a barátnője volt.

– Nem tagja az édesanyja az Operaház igazgatói tanácsának?

– Edwinára gondol, a mostohaanyámra? Nem tagja, de úgy viselkedik, mintha az volna. – Kis változás volt az arckifejezésében, egy szemernyi fagyosság, de azonnal el is tűnt. – Édesanyám néhány évvel ezelőtt meghalt.

Dave együttérzően hallgatott.

– Elsa előtt ki volt a tanára?

– Rudolf Salz. Tudja, akit tegnap megöltek. – Az emlékezéstől megborzongott. – Ott voltam, amikor történt. Borzalmasan megrázott. A színpalak mögül láttam az arcát.

– Akkor elég jól ismerte Salzot.

– Nagyon is jól.

Dave észrevette a lány hangjában a keserű utálatot.

– Azt hallottam, hogy nagyon kevesen tudtak megférti vele.

– Csakugyan. – Jane összeszorította a száját.

– Soha életemben nem ismertem nála ingerlékenyebb embert. Keselyűtermészetű zsarnok volt. Azt hiszem, volt benne egy kis szadizmus is. Élvezetet lelt mások kínzásában.

– Azt mondják, muzsikus volt.

– Az. Wagnerről enciklopédikus tudása volt. És rengeteget tudott az emberi hangról meg a hang használatáról. Nagyon sokat tanultam tőle, mielőtt elegendem lett belőle. De ugyanígy járt a többi tanítványával is. Mind otthagytá.

– Csak Hilda Semple meg Karl Ecker nem.

Ugye, maga szegről-végről rokona Eckernek? – kérdezte mellékesen.

– Apu nővére, Ivy nagynéném volt a felesége.

– A szemét elhomályosította a fájdalom. – Biztosan ismeri a történeteket... tavaly rablógyilkosság áldozata lett.

Dave némán bólintott.

– Hónapokig nem tudtuk kiheverni. Szegény Karl! Életemben akkor éreztem magam először közel hozzá. A közös szenvedés tette. Teljesen összeroppant. Borzalmas megrázkódtatás lehetett... hazatért és ott találta holtan a feleségét...

Dave lassan ide-oda forgatta a poharát az asztalon.

– Milyen asszony volt a nagynénje?

Jane kutató pillantást vetett rá.

– Miért kérdezi?

– A rendőrség semmire se jutott, és... őszintén szólva, érdekel a dolog. Meg aztán, nem hagy nyugodni egy gondolat, ami talán kapcsolatban van ezzel...

– Hogyhogy? – Jane éles tekintettel figyelte a férfit.

– Igen-igen homályos ez... nem tudom elmondani magának. De higgye el, nemcsak a kíváncsiság beszél belőlem.

A lány félrefordította a fejét. Szürke és élettelen hangon szólalt meg.

– Ivy nagyon érzékeny volt... rettenetesen érzelmes, talán egy kicsit neurotikus is. Mindenáron énekes akart lenni, de hát hiányzott hozzá a tehetsége. Tragikus csalódás volt ez őneki. Azt hiszem, olykor-olykor sejtette is, hogy tehetségtelen. Olyankor elcsüggedt, mély levertség és melankólia lett úrrá rajta. Életemben csupán egyetlen szép esemény érte: Karl. Karl ismeretlen volt, amikor találkoztak, de Ivy imádta és hitt benne. Az ő sikere kárpótlás volt Ivynek.

– Talán nem is férjre, hanem pszichiáterre lett volna szüksége...

– Én... – Jane halványan elmosolyodott. – Inkább beszéljünk másról, jó?

– Jó.

Dave szándékosan vidám hangon megszólalt:

– Azért jöttünk ide, hogy megbeszéljük a föllépését. Ki intézi az üzleti dolgokat?

– Elsa impresszáriója, Howard Stark.

Dave fintorgott.

– Mi a fene...

A lány fölkapta a fejét.

– Mi az, talán nem kedveli Howardot?

– Nem vagyok olyan túlságosan oda érte.

A lány meglepetten nézett rá.

– Szerintem rendes ember.

– Mindegy – mosolygott Dave –, nem fontos. Ő se él-hal értem.

– Miért?

A férfi hanyagul vállat vont.

– Először is, nem értünk egyet a reklám-módszerekben. Persze lehet, hogy a személyiségünk az oka. Úgy látszik, olyanok vagyunk, hogy akaratlanul is bosszantjuk egymást.

Jane értetlenül felvonta a szemöldökét.

– Nem tudom megérteni. Howardot majdnem mindenki szereti. Igazán nagyon rendes volt, amikor elintézte, hogy fölléhessek a Town Hallban. Nagyon ismeri ott a dürgést.

– De nem tud eladni jegyeket – felelte Dave diadalmasan. – Az az én szakmám. – Tollat és papírt vett elő. – Térjünk a tárgyra. Szeretnék fölírni néhány adatot a maga életéről... bármit, ami fölcsigázza a közönség képzeletét.

– Kicsaptak Derwent kisasszony leánynevelő intézetéből.

– Nocsak! – Dave tolla várakozva meredt a papírra. – Miért?

– Mert szivaroztam.

Dave csalódottan sóhajtott.

– Komolyan beszélek, Jane. Hiszen nem élt légüres térben... valami huncutságot csak elkövetett.

A lány a fejét rázta.

– Sajnos, nagyon üvegházi életet éltem. Nem keveredtem rossz társaságba. Nem kacérkodtam olasz grófokkal. Nem voltak botrányaim.

– Hát akkor másféle reklámra lesz szükségünk. De nem vesztegethetjük az időnket. Már ma este nekilátunk. Vacsora után.

HETEDIK FEJEZET

A hatalmas szállodát a századforduló táján építették. Rokokó kőfaragás díszítette a homlokzatát. Az idő nem homályosította el az épület hírnevét és nemes méltóságát: előkelő lakóinak és

környékének köszönhetően (a ház a Central Park déli peremén emelkedett) a hotel megőrizte arisztokratikus hírét.

Hilda Semple nyugtalanul föl-alá járkált egy vastag zöld szőnyegen, hetedik emeleti lakosztályában. Tafota köpönyege a földet söpörte. Arcának minden porcikája izgatottságra vallott, szemében mély töprengés tükröződött. Néha bele-belerúgott egy mit sem sejtő ártalmatlan székládba.

Karl Ecker egy klubfotelban tanyázott, onnan csillapítgatta a nőt:

– Ugyan, *Liebchen*, ne törődj vele. A végén még idegösszeroppanást kapsz.

– Ne törődjek vele! – visszhangozta Hilda, és kitérte a karját. – Te könnyen beszélsz, hiszen téged nem gyanúsítanak!

– Téged se, Hilda. – A szája sarkán látszott, hogy titokban élvezi a helyzetet.

– Dehogynem. Látni kellett volna, milyen tekintettel bámult rám az a rendőr! Mintha én volnék az egyetlen, akinek oka lehetett Rudolf meggyilkolására!

– Mondd csak, *Liebchen*, ugye, nem te ölted meg?

Noha Hilda jól megtermett nő volt, semmi furcsa vagy nehézkes nem volt abban a mozdulatban, ahogy megpördült a sarkán, és baljóslatúan megállt a férfi előtt. A hangja metsző volt a dühtől.

– Ez nem tréfa, Karl.

A férfi modora továbbra is könnyed maradt. Tétován lóbálta a kezét a térde között.

– Csak kérdeztem, Hilda. Azért nem kell begyulladnod.

– Nem szeretem az ilyen kérdéseket. – Megrándult a szája. Ahogy jött, el is szállt a mérge. – Ó, Karl, félek attól a felügyelőtől!

– Ne aggódj. Várd csak meg, amíg rájön, hogy milyen nagy vitám volt a múlt héten Rudolf-fal! Véres vita a *Mesterdalnokok*-ról.

A nő nem enyhült meg.

– De te nem voltál hozzákötve egy vérszívó szerződéssel!

– Az igaz. Eggyel több ok arra, hogy örömmünnepet ülj. Rudolf halála véget vet a szerződésnek. Szabad vagy.

– De szaglászna utánam, Karl. – A félelemtől elvékonyodott a hangja. – Kérdések, kérdések... hogy beszéltem-e Rudolf-fal az első és a második felvonás között... hogy nála volt-e az üveg! Mit mondjak nekik?

– Az igazat, *Liebchen*. – A férfi elfordította a tekintetét. – Hogy semmi sem voltál, amikor találkoztál Salzcal, hogy tanított téged, fejlesztett, elárusítólányból a Met primadonnájává tett. Hogy megtanított Wagner operáira a *Rienzi*-től a Parsifal-ig, és rászolgált minden dollárra, amelyet valaha is fizettél neki. És hogy most, amikor már elérkeztél a sikerhez, csökönyösködni kezdted.

Pír öntötte el a nő arcát. Vörös foltok gyulladtak ki rajta. A szeme lángolt. Egy pillanatig szólni sem tudott. Egész testében remegett.

– Ó, Karl... Karl... hogy beszélhetsz így velem... – suttogta tompa hangon.

A férfi nem hatódott meg.

– Mert igazat mondok. Hallottam a kettőtök közti összetűzést, *Liebchen*.

Hilda fájdalmasan nyelt.

– Csak vita volt, nem összetűzés. Most is az a véleményem, hogy a szerződés tisztességtelen volt. Azt akartam, hogy változtassuk meg. Méltányosabban kellett volna bánnia velem.

– Méltányosabban? – Ecker kurtán fölnevetett. – Azt vártad Rudolftól, hogy méltányos legyen?

A nő vigasztalanul bólíntott.

– Tudom. Csak a szám járt. Mindvégig megtartottam az alku.

– Akkor meg nincs miért aggódnod.

– De mi lesz, ha nyilvánosan vádolnak? – kérdezte hirtelen támadt kétségbeesésében. – Még ha tisztázom is magam. Tudod, hogyan vélekedik Van Cleff a botrányokról és a kellemetlen nyilvánosságról.

Karl arca kifürkészhetetlenné változott.

– Igazad van, Hilda – ismerte el savanyúan. – Van Cleffnek ez a mániája. Mellékvágányra kell terelni a rendőrséget. Akárhogyan is, meg kell akadályoznod őket, hogy nyilvánosságra hozzák a gyanúsításaikat.

– De hogyan, Karl? – A hangja csaknem hisztérikussá vékonyodott. – Hogyan?

– Hitesd el velük, hogy tökéletesen jó viszonyban voltál Salzcal.

– Most már késő – jajdult fel a nő. – Már nyilatkoztam. Elmondtam Salzról a véleményemet. Ha...

A csengő hangjára megrettent. A feje féloldalra billent.

Mozdulatlanul állt, hallgatózott. Megint csöngettek. Tétován Eckerre pillantott.

– Az ég szerelmére! – mondta a férfi nyersen.

– Szedd össze magad, Hilda, és nézd meg, ki az.

A nő hosszú, remegő lélegzetet vett, majd az ajtóhoz ment és kinyitotta. Quentin felügyelő ácsorgott odakint. Arcán gondosan előkészített udvarias mosoly. Levette a kalapját.

– Ne haragudjon, hogy megzavarom, Semple kisasszony. Néhány nemrégiben fölmerült kérdésre szeretnék feleletet kapni.

– Tessék, fáradjon be – mondta Hilda hűvösen.

Karl Ecker tüstént fölkel. Nyájasan mosolygott, és nyújtotta a kezét. Amikor egy évvel ezelőtt Quentin felügyelő a felesége ügyében nyomozott, már megismerkedtek. Most a Salz-gyilkosság révén megint összekerültek.

– Jó napot, felügyelő. – Ecker csak úgy sugárzott a szívélyességtől. – Néhány perccel ezelőtt jöttem én is. Semple kisasszonnyal egy közös rádiófellépésről beszélgettünk. Persze nem nagyon fontos, és ha útban vagyok...

– Szó sincs róla. Maradjon csak itt. – A felügyelő hangja kis híján parancsoló volt. – Talán segítségünkre lehet.

Ecker udvariasan mosolygott, és visszasüppedt a székébe.

– Mindig örülök, ha együttműködhetek magával.

– Semple kisasszony, szíveskedjék maga is helyet foglalni.

A felügyelő előnyre tett szert azzal, hogy fölöttük állt. Tekintélye volt. Quentin hosszú tapasztalatból tudta ezt. Hagyta, hogy a csönd egy kicsit kényelmetlenné váljon. Mintha három idegent magára hagyott volna a tapintatlan háziasszony. Hildán látszott, hogy ideges. Rágyújtott. Gyufát tartó keze valamicskét bizonytalan volt. Ecker udvariasan figyelte a felügyelő komoly arcát.

– Új dologra akadtunk rá. Olyasmire, amiben egy csomó pénzről is szó van... körülbelül ötvenezer dollárt találtunk Salz páncélszekrény-fiókjában. Meg egy eléggé szép összeget a bankszámláján. Úgy értesültem, hogy egy szál ruhában, egyetlen vas nélkül jött ebbe az országba. Zenetanítással nem kereshetett ilyen sokat. Semple kisasszony, maga volt a fő bevételi forrása. Magától kapta azt a pénzt?

Hilda üres tekintettel nézett a felügyelőre.

- Maga hízeleg, felügyelő. Dehogy tőlem!
- Mikor kezdett neki fizetni a vele kötött szerződés alapján?
- Csak az elmúlt évben.
- És mennyi volt a maga bevétele?

Hilda halványan elmosolyodott:

- Biztosíthatom, hogy ekkora összeg egyáltalán nem volt.
- Ez az első évadja a Metben?
- A második.
- És mennyi tiszteletdíjat kap?

– Ötszáz dollárt előadásonként. A szerződés tíz előadásra szól ebben az évadban.

Quentin gyors számítást végzett.

- Mondjuk, Salz kétezer-ötszáz dollár részesedést kapott ebből. Összehúzott szemöldöke összeért. Éles tekintettel nézett ki alóla.
- Hát a televízió, a lemezfelvételek meg minden?

Soványka kis mosoly suhant át Hilda arcán.

– Az énekes hírneve lassan növekszik, felügyelő. Éppen mostanában kezdtem befutni úgy-ahogy.

Quentin az ajkát biggyesztette.

– Akkor a mi Salz barátunknak más bevételi forrásai is voltak. Van ezzel kapcsolatban valami elképzelése, Semple kisasszony?

- Sajnos, nincs.
- Hát magának, Ecker úr?

A tenor énekes hűledezve széttárta a kezét:

– Csodálkozom, felügyelő. Álmomban sem gondoltam, hogy Salznak ennyi pénze van. Mindig a nagy nyomorúságáról panaszkodott. – Ecker a fejét rázta. – Elképesztő!

– Salz a tanára volt, Ecker úr. Mennyit fizetett neki?

– Tíz dollárt óránként. – Ecker lekicsinylően mosolygott. – Hogy pontosabb legyek, nem is tanár volt, hanem korrepetitor.

– Jól megfért vele?

– Mondjuk. Tiszteltem a tudását. Azokat a dolgokat, amikre megtanított, nem lehet pénzzel mérni.

– Általában szigorú tanító volt?

– A legtöbb ember szigorúnak érezte. Például az olyan nő, mint Vaughn kisasszony, sehogy se boldogulhatott vele. Vaughn kisasszony túlságosan független természet. Salz korlátlan

engedelmességet követelt.

– Milyen Vaughn kisasszony viszonya a társulat többi tagjával? – Quentin megragadta az alkalmat, hogy becserkéssze egy kicsit a terepet.

Ecker habozott. Kifejezően vállat vont.

– Hogy is magyarázzam meg magának, felügyelő? Most nemcsak Vaughn kisasszonyról van szó, hanem mindnyájunkról. Az Operaház különös hely. Nemzetiségek és temperamentumok olvasztókemencéje. Salz például osztrák volt. Jómagam félig cseh, félig angol vagyok. Van egy svéd alt énekesünk, egy magyar basszusunk, egy román karmesterünk meg egy olasz jelmeztervezőnk. A színpalak mögötti világ olyan, mint Bábel tornya. Csupán a zene teremt közöttünk némi harmóniát... De a felszín mögött mindig rejtett ellentétek, vad féltékenységek forronganak. Az énekes természettől fogva önző. Meg van győződve a saját felsőbbrendűségéről, és szüntelenül féltékeny a kollégáira. Mindegyik bizonyos abban, hogy ő a legjobb, és hajlamos arra, hogy félretaszítsa azt, aki az útjában áll. – Fintorogva mosolygott. – Láthatja, hogy ezek a körülmények nem kedveznek a harmónia vagy a nyájas légkör megteremtésének. Olyan ez, mintha dinamitraktárban dolgoznánk. Bármikor robbanás keletkezhet.

– Ecker úr, maga a legjobbak közé tartozik? – kérdezte halkán a felügyelő.

– Hát... majdnem...

– Neheztel magára valaki a társulattól?

– Meglehet. Tudja, felügyelő, én némileg kiváltságos helyzetet élvezek. Nem minden tenor tud Wagnert énekelni. Különleges képességek kellene hozzá. Hát igen. Bizonyára vannak olyanok, akik nem öltöznének gyászba, ha váratlanul elveszteném a hangomat.

– Véleménye szerint Vaughn kisasszony helyzete ingatag?

– Az övé sokkal inkább, mint az enyém. Már csak a neme miatt is. A nők sokkal vérmesebbek, ha ilyesmiről van szó. Könnyen elragadtatják magukat. Mások, mint a férfiak. Néha teljesen ködbe borul az agyuk.

Hilda Semple-be visszatért az élet.

– Ez nem igaz. – Félelmén áttört az ingerültség. – Az emberek

emberek. Nem lehet egy kalap alá venni őket. A nők érzelmeikben ugyanolyanok, mint a férfiak.

Ecker gőgösen vállat vont, és a felügyelőre mosolygott.

Quentin Hildát figyelte.

– Vaughn kisasszony kiváltságos helyzetet élvez. Nem neheztel rá ezért, Semple kisasszony?

– Miért kérdezi? – vágta rá a nő udvariatlanul.

– Nyomozó vagyok. Ha foglalkozni kezdek valamilyen ügygel, természetesen érdekel az ügygel kapcsolatban levő emberek lelkivilága – válaszolta megnyerően a felügyelő.

– Én is azok közé tartozom?

– Tudja maga a választ, jobban, mint én.

Hildának panaszkodóvá enyhült a hangja:

– Maga szaglászik utánam.

– Maga mondta, nem én – felelte Quentin. – Még azokat is kifaggatom, akik csak közvetve voltak kapcsolatba Salzcal. Maga viszont közvetlen kapcsolatban volt vele. Végül is – megölték!

– Tudom. Ott voltam.

– Csak ennyit tud mondani?

– Szörnyű dolog volt a Metnek.

– Még szörnyűbb Salznak. A Met kiheveri.

– A művészet mindent kihever – mondta Ecker.

Hilda mélyet lélegzett, és vértanúürelmet kényszerített magára.

– Mit kíván tőlem, felügyelő?

– Felvilágosítást Elsa Vaughnról.

– Mégpedig?

– Köztudott dolog, hogy Vaughn kisasszony rossz viszonyban volt Salzcal. Említette ezt Salz magának? – Quentin hangja ártatlan volt. Ha Hilda netalán azt gondolná, hogy a felügyelő most Elsa vétkességének lehetőségét mérlegeli, annál jobb.

– Nem is egyszer. Mindig az amerikai ostobaság díszpéldányaként emlegette Elsát. Elsa persze nem rejtette véka alá, hogy a saját véleményét többre tartja Salzénál.

– Jól ismeri Vaughn kisasszonyt?

– Magánemberként nem. Sok operában énekeltünk együtt, de ezzel aztán ki is merült a kapcsolatunk.

– Tudja, Semple kisasszony, az ilyesmiben elég járatlan vagyok.

Csak kíváncsiságból szeretném tudni, hogy Vaughn kisasszony hangja vajon rászolgált-e a hírnevére?

Tulajdonképpen nem is a válasz érdekelte, hanem a válasz hangneme.

– Nem rossz hang – felelte Hilda hanyagul. – Finom, iskolázott hang, de szerintem hiányzik belőle a melegség. És nem is elég hajlékony. Mindig úgy éreztem, hogy Elsa hangjának korlátai vannak.

– A közönség kedveli.

– A közönség! – horkant fel Hilda megvetően.

– Azt hiszi, a közönség illetékes arra, hogy ítélkezzen? Az a közönség, amelyik ötmillió füzetes ponyvaregényt habzsol fel évente, és állandóan dzsesszenét hallgat!

– Hát a kritikusok?

Hilda egy megvető kézmozdulattal elintézte a kritikusokat is.

– A legtöbb kritikus elfogult, és nem ért a dolgához.

Quentin zavarodottan ráncolta a szemöldökét.

– Frederick Koch szerint Elsa Vaughn napjaink egyik legkiválóbb tehetsége.

– Koch téved! Különben is, ki ő, hogy ítélkezni merjen? Zenei foltozóvarga csupán, karmesteri pálcával a kezében!

Karl Ecker halkán kuncogott. Mulattatta a nő felfortyanása.

Quentin a nyakszirtjét vakargatta. Tudta, hogy Hilda elfogult véleménye annak a hivatási betegségnek a tünete, amelyet szinte minden muzikus megkap, énekes és zenész egyaránt. Vakok és süketek kortársaik érdemeire. Az elmúlt huszonnégy óra alatt megtanulta, hogy gyanakodva kell fogadni a véleményüket.

Hilda Semple-nek megoldódott a nyelve:

– Valamit szeretnék tisztázni, felügyelő. Felháborított a Rudolf Salzcal kötött szerződés... már mondtam magának. De sohasem feledkeztem meg arról, amit értem tett. Neki köszönhetem mindazt, ami vagyok és amit elértem. Koldusszegényen kerültem hozzá. Bízott a jövőmben, és felajánlotta, hogy megvásárolja ennek a jövőnek egy részét. Akkor, amikor még a kutya sem érdeklődött irántam. Iskolázta a hangomat, partitúrákat és librettókat tanultam végig velem, fölkészített arra, hogy meghallgatásra jelentkezhessek a Metben, és rávette Van Cleffet, hogy meghallgasson. Mindezt

feltételes alapon csinálta. Nagyon téved, ha azt hiszi, hogy nem voltam hálás, vagy hogy hiányzott: belőlem a kötelezettség érzése. Megbecsültem a segítségét, és semmiféle piszkos anyagi ok nem vehetett volna rá, hogy megöljem. Ahogy múlt az idő megutáltam. De meg nem öltem!

Az utolsó szavakat lassan, határozottan mondta.

Ecker csöndesen megszólalt:

– Hiszen senki sem vádol, Hilda.

A nő Ecker felé fordult.

– Szóban nem. De tudom, hogy gyanúsítanak.

– Mindannyiunkat gyanúsítanak – fordult Ecker a felügyelő felé.

– Nem igaz, felügyelő?

Quentin szárazon mosolygott.

– Hogyne volna igaz. Egyelőre senkit se töröltünk még a gyanúsítottak listájáról. Tág körben mozoghatunk. – Fejébe nyomta széles karimájú kalapját. – Hát köszönöm a felvilágosítást. Fölösleges fölkelnie. Kitalálok magam is. Viszontlátásra.

Amikor elment, a két ember hosszú ideig bámult egymásra.

Leonard Opdyke kártérítési ügyekkel foglalkozott egy nagy vagyonszociális társaságnál. Alacsony emberke volt, szúrós szemű, meglehetősen gyászos képű. Az élettapasztalat tette szomorúvá. Opdyke ugyanis elvesztette hitét az amerikai kötvénytulajdonosok becsületességében. Megreccsent alatta a szék, ahogy hátratámaszkodott, és az asztala előtt ülő fiatalembert vizsgálta.

– Szóval, az Ivy Ecker-rablásról szeretne hallani? – kérdezte. – Hát aztán milyen célból, Lang úr?

– Ezt nem mondhatom meg. – Dave Lang előre hajolt. – Mindenesetre van egy megbízatásom, amelynek talán lesz valami eredménye. Ha úgy véli...

– Á, nem fontos beszélnie róla – vetette közbe Opdyke. – A mi szakmánkban mindenféle segítséget szívesen látunk, és nem kérdezzük semmit. Az az igazság az Ecker-ügyben, hogy holtpontra jutottunk. Nem volt szerencsénk. Az Ecker-féle zsákmányból semmi se került elő. Egy megveszekedett darab se. Hiába tapogatóztunk mindenfelé, semmit se találtunk. Érintkezésbe léptünk az ország összes közismert orgazdájával és feketekereskedőjével. Semmi.

Persze meglehet, hogy az ékszereket átcsempészték a határon, vagy kiszedték a foglalatukból, de ezt nemigen hiszem, mert az értékük nagyrészt a régiségükben volt.

Fájdalmasan megrázta a fejét.

– Mindjárt tudtam, hogy ez kemény dió lesz. Mindig így van ez, ha gyilkossággal párosul a lopás. Egyetlen orgazda se nyúl hozzá a szajréhoz. A tolvaj kénytelen meglapulni. A profik lehetőleg kerülnek a gyilkosságot. Ha az amatőr arra kényszerül, hogy leüsse az áldozatot, néha annyira inába száll a bátorsága, hogy beleönti a zsákmányt a tengerbe. Akkor aztán bottal üthetjük a nyomát. – Reménykedve Dave-re pillantott. – Vannak összeköttetései a városban?

■– Van egy kevés.

Opdyke kitárta a kezét.

– Annyit mondhatok magának, hogy ha nyomára jut a szajrénak, szíves örömet fizetünk magának jutalékot. Mégpedig ebben az esetben elég szép summát.

– Kérdezhetek néhány dolgot?

– Rajta, kérdezzen.

– Úgy értesültem, hogy az ékszerek régi családi ereklyék voltak. Hogy lehet az, hogy Stanley DeBrett sose követelt kártérítést?

– Nem követelhetett. Az ékszerek a nővéréé voltak. Minthogy nem végrendelkezett, minden benne maradt a családi vagyonban. A férje lett az egyedüli örökös. Karl Ecker.

– Neki fizettek kártérítést?

– Neki.

– Sose merült fel olyan bizonyíték, ami az ő véttségére vallott?

Opdyke engedélyezett magának egy lemondó mosolyt.

– Bár fölmerült volna! Mi, biztosítási emberek, gyanakvó népség vagyunk, főleg a kártérítési ügyekkel foglalkozók. Azt hiszem, szabad prédája vagyunk mindenkinek, sokkal inkább, mint az életbiztosítási társaságok. Megölni valakit, hogy behajtsák az életbiztosítási kötvényt... az igen nagy kockázattal jár. De beledobni egy molyette prémkabátot a szemétegető kemencébe, vagy otffelejteni egy széken az automata büfében, sokkal, de sokkal könnyebb. Nagyon csúnyán megkopasztott bennünket az Ivy Ecker-féle ékszerek eltűnése. Csakugyan ráhajtottunk arra az ügyre. De

mindenhol kemény falakba ütköztünk.

– Szóval, Ecker gyanún felül áll?

– Hacsak le nem lőtte a feleségét egy harminckét kaliberes pisztollyal, kilencven mérföldnyi távolságból.

– Bizonyos abban, hogy amatőrmunka volt?

– Holtbiztos. Kontármunka volt. A gyilkos nagyon közel engedte magához az áldozatot. Dulakodtak is. Egy profi elkerülte volna ezt.

Dave elgondolkozva bólintott

– Olyasvalaki lehetett, akit ismert. Egy ismerős hang hívására kinyitotta az ajtót. Hát a rokonai?

– Hát persze, a rokonai. Azt kívánja, hogy Stanley DeBrett után szaglásszak? Vagy a lánya után? Az tenné csak be énnekem a kiskaput.

Dave arrább fészkelődött a székén, és megvakarta a tarkóját.

– Van-e listája az ellopott ékszerekről?

– Hogyne volna! Stencileztük és szétküldtük az ország összes orgazdjának és zálogkölcsonzójának.

– Kaphatnék egy példányt?

Opdyke kihúzta a fiókot, és előhalászott egy hosszú papírvet. Odaadta Dave-nek. Dave megköszönte és fölkelt.

– Én csak a kerítésen keresek egy lyukat, hogy kitágíthassam.

– Ha talál egyet – mondta Opdyke savanyúan –, szóljon nekem is, aztán majd együtt bemászunk.

– Hallja, de el van kenődve!

– Maga is el volna kenődve, ha nem tudná megmagyarázni a főnökének, hogy a csudába párolgott el a semmibe egy vagyont érő ékszergyűjtemény.

– Valahol biztosan van rá magyarázat.

– Valahol van. De ennek a társaságnak a fejesei nem kíváncsiak a magyarázatokra. Ők fizettek, ők eredményekre kíváncsiak. – Kinyújtotta a karját és kezét rázott Dave-vel.

– Remélem, nyomra vezet bennünket.

NYOLCADIK FEJEZET

Stanley DeBrett ott álldogált irodájának hármaskamra ablaka előtt, harminc emelettel a Broad Street fölött. Magas, szikár ember volt, korán öszlő, állhatatos tekintetű, feszes, keskeny szájú. Kifogástalan szabású sötét öltönye higgadtá tette a megjelenését. Mint számtalan ügyfél tőzdeszakértője, azaz pénzügyi sorsának irányítója, magabiztosan viselte felelősségét. Közeledett az este. A város felett megnyúltak az árnyékok. DeBrett elmerülten szemlélte az elébe táruló panorámát. Viharvert teherhajók úsztak lomhán a New York-i kikötő sötét hullámain. Uszályaik körvonala élesen kirajzolódott a brooklyni parton. Lent az utcán mulatságosan apró emberek tipegtek parányi léptekkel a földalatti-lejáratok felé.

Megcsörrent a telefon. DeBrett az asztalhoz lépett és fölvette a kagylót. A titkár egy nevet mondott neki. DeBrett fáradt türelemmel így válaszolt:

– Na jó, akkor kapcsolja. – Kattant a telefon.

– Jó estét, Wellsné asszony. Mi tetszik?

Úgy zümmögött a fülén a kagyló, mint egy dühös darázs. Arca megmerevedett. Majd metsző hangon félbeszakította a szóáradatot.

– Hát ide hallgasson, Wellsné. Maga özvegyasszony. Nem engedheti meg magának, hogy vállalkozásokba kezdjen. Én biztos megélhetést teremtettem magának, gondos körültekintés után. A jövedelme nem nagy, de biztos. Egyet mondom magának: ha továbbra is ilyen gyanús kiadásokba bocsátkozik, az lesz a vége, hogy a Jóléti Minisztériumhoz kell folyamodnia segélyért.

A kagyló felzúdult. DeBrett egy ideig hallgatta, aztán megint közbevágott:

– Nézze. Én is hallottam az inflációról. Engem nem érdekel, hogy mit olvasott az újságban. Ha azok a pénzügyi látnokok mindent tudnának, maguk is éjjel-nappal a tőzsdén ülnének, és nem érnének rá arra, hogy tanácsadó cikkeket írogassanak. Nem szeretnék erőszakoskodni, asszonyom, de jobban teszi, ha megfogadja a tanácsomat, különben nem tudom kezelni a számláját.

Erre az ultimátumra a nő tiltakozása veszített erélyességéből. Kelletlen mentegetőzés után letette a kagylót. DeBrett szivart vett elő, lecsípte a végét, és a fogai közé vette. Már éppen rá akart gyújtani ezüst öngyújtójával, amikor kinyílt az ajtó. Arckifejezése megváltozott. Mosoly költözött a szemébe és a szájára. Talpra ugrott,

ellépett az asztaltól, és kitarta a kezét, hogy átölelje a feléje siető fiatal teremtést.

– Jane!

A lány hozzásimult.

– Szervusz, apu.

– Hát te mit keresel itt ilyenkor?

A lány hátralendült, és apja arcába nézett.

– Ó mondta könnyedén –, csak venni akartam néhány jóképű bankjegyet.

Az apa jóízűen nevetett.

– Nekem is elkelne egynéhány. Szólj, ha előnyös vétel kínálkozik.

– Milyen címletben?

– Minél nagyobb, annál jobb. Azt hiszem, J. P. Morgannál kaphatsz. Mindig szokott nála lenni.

Jane nevetett, és megigazította apja egyébként is hibátlan nyakkendőjét.

– Itt jártam a közelben – mondta. – Gondoltam, együtt mehetnénk haza. Mostanában ritkán láthatom kedvenc szülőmet.

– Nagyszerű! Egy pillanatra ülj csak le az asztal mellé, és tégy úgy, mintha adminisztrátor volnál. Mindjárt jövök. – Fölmarkolt egy köteg papírt az asztról, és kiment az irodából.

Tíz perccel később zsúfolt liftben ereszkedtek alá, a földszint felé. Stanley DeBrett a karórájára pillantott. Csaknem abban a pillanatban nagy csukott kocsí állt meg a járdaszél mellett. A kormánynál elegáns sofőr ült. Beszálltak, és elhelyezkedtek a hátsó ülésen.

Ebben az órában zsúfolt volt a forgalom. Az utcákon dübörögvé száguldott az álmatlan acélszörnyeteg, amelyet a motorok égése táplált, és az útjelző táblák rengetege irányított. Jane megnyomott egy gombot: az ablak fölgördült, és elszigetelte őket a morajlástól. Néhány háztömb hosszát a lány hallgatásba merült. Töprengett valamin. DeBrett azonnal megérezte a szokatlan rosszkedvet, a lányá felé fordult, és kutató tekintettel nézegette.

– Valami baj van?

Jane mereven előreszegte a fejét, és a megfelelő szavakon gondolkozott.

– Baj, apu. Már megint... már megint turkálnak Ivy néni halála

körül.

Apja arcából hirtelen kifutott a vér. Megfeszült a bőr a szája körül. Ellenőrző pillantást vetett a sofőr melletti ablaküvegre. Láta, hogy fel van húzva. Csendes, fojtott hangon szólalt meg:

- Miért, Jane? Ki kotorászik Ivy néni halála körül?
- Egy fiatal fickó. Ma délután találkoztam vele.
- Rendőr?
- Nem. Elsa Vaughnnek dolgozik.

Stanley DeBrett a szemöldökét ráncolta.

- Van valami különleges oka a nyomozásra?

A lány hangja fakóvá változott:

- Nem is tudom...

Az apja élesen ránézett.

- Bizonyos vagy benne, hogy nemcsak a kíváncsiság hajtja?
- Nemcsak az. Valamiben sántikál.

DeBrett keze a térdén nyugodott. Kinyitotta meg becsukta az öklét. Átható tekintetét nem vette le Jane arcáról.

- Miért vagy ennyire zaklatott emiatt, Jane?

A lány egy pillanatig némán ült. Még most sem nézett apjára. Az ajkába harapott, nyelt, és alig hallhatóan megszólalt:

- Mert nem akarom, hogy fölidegesedj, apa. Tudom, hogy mennyire szeretted Ivy nénit, és a régi sebekben való vájkálás csak... – határozatlanul legyintett.

A kocsí hirtelen oldalra csúszott, mert egy taxi megállt előtte. Hatalmas, rekedt hangú kürtkoncert fogadta. DeBrett annyira magába mélyedt, hogy észre sem vette. Mintha láthatatlan sorompó ereszkedett volna közé meg a lánya közé. Magányosan ültek egymás mellett, mint az idegenek, és hallgattak.

A kocsí megállt a járda mellett. A sofőr kiugrott, hogy kinyissa az ajtót.

- Ó, már itthon is vagyunk – mondta DeBrett.

Színtelen hangon beszélt. Az otthon említése nem tett vonzó hatást Stanley DeBrettre. Edwina iránti érzései réges-régen semmivé foszlottak. Már csak a külvilág számára őrizték a boldog házasság látszatát.

Fölmentek a lépcsőn. Egy szobalány kinyitotta a bronzkaput.

Amikor beléptek, Edwina jelent meg a nappali szoba

bolthajtásában. Magas, párától gyöngyöző pohár volt a kezében, benne jeges whisky. Alakja ernyedten rajzolódott ki arany-műszálas estélyi ruhájában. Bársonyos fekete haja ébenszínű keretet vont kissé ferde, titokzatos szeme köré. Kedvesen üdvözölte a belépőket, bársonyos, doromboló hangon. Rá se hederített Jane-re, aki hanyagul biccentett és fürgén visszavonult.

Edwina a férjére mosolygott.

– Látom, drágám, a változatosság kedvéért időben hazajöttél. Egy jeges whiskyt?

A férfi elutasítóan morgott, és elindult a lépcső felé.

– Fáradtnak látszol – szolt utána Edwina. Egyáltalán nem bosszankodott férje viselkedésén. – Egy korty bizonyára jót tenne.

– Köszönöm, nem kell.

Az asszony nem jött ki a sodrából.

– Bejönnél egy pillanatra, Stanley? Beszélni szeretnék veled.

A férfi vállat rándított, és követte feleségét a nappaliba. Kristálycsillár hintett fényt a bútorokra, a gobelinekre, a DeBrett ősök három nemzedékéről festett olajfestményekre. A férfi megállt a süppedő szőnyeg közepén, és figyelte az asszonyt, ahogy egy jókora díványra telepedik, nekítámaszkodik egy rakás párnának és fölhúzza a lábát. A férfi arca álarchoz hasonlított.

– Felismertem a tüneteket, Edwina. Valamiben töröd a fejed. Mit akarsz?

Az asszony megitta az italát, és óvatosan letette a poharat. Aztán édeskésen mosolyogva fölpillantott a férjére.

– Hova jutottunk, drágám?

– Hogyhogy hova jutottunk? – A férfi hangja továbbra is udvariatlan maradt.

– Csak annyit tudok, hogy szép lassan elhidegültünk egymástól. Falat építettél közénk, és én nem bírom áttörni.

A férfi kurta nevetésre fakadt.

– Ne facsard a szívemet, Edwina. – Fáradtan mosolygott. – Már régen szétmállott a mi házasságunk, nagyon jól tudod.

Az asszony esdeklően nézett a férjére.

– Nem kezdhetnénk előlről még egyszer, Stanley? Szeretném még egyszer megpróbálni.

– Ne kertelj, Edwina. Bökd ki, mit akarsz.

Az asszony sóhajtott.

– Nem rólam van szó, hanem a Metről. – Stanley arca megkeményedett, ezért az asszony gyorsan folytatta: – Már megint veszteségek értek bennünket, drágám, nagyon komoly veszteségek, és attól tartok, hogy ismét rászorulunk a segítségedre.

– Még mit nem! – felelte színtelen, határozott hangon.

– Igazán, Stan, csak pénzről van szó, és ennél nemesebb célt aligha találhatnál.

A férfi konokul megrázta a fejét. A szája makacs és hajthatatlan volt.

Edwina mosolya erőltetetté vált.

– De Stan, igazán nem értelek. Egyre fősvényebb leszel. A Wall Street megártott neked. Túlságosan odavagy a pénzedért.

A férfi szárazon válaszolt:

– Te persze idegenkedsz tőle, ugye? Gondolom, ellenállhatatlan bájam és szellemességem miatt jöttél hozzám feleségül!

Az asszony elengedte a füle mellett a gúnyt.

– Hova lett az állampolgári büszkeséged, Stan? Megtiszteltetésnek, sőt kiváltságnak kéne tartanod, hogy támogathatod ezt a nagy kulturális intézményt.

– Lemondok erről a kiváltságról. Vegye a nyakába más. Én már eleget adtam a Metnek.

Edwina hangja megélesedett:

– De én már kötelezettségeket vállaltam.

– Te vállaltad, nem én.

– Arra akarsz kényszeríteni, hogy megszegjem a szavamat?

A férfi vállat vont.

– Valamit vess jól a fejedbe, Edwina. Egyszer és mindenkorra. Az Opera magántőkéből való támogatásának vége. Ha az adóhivatal beletúr az ügyeinkbe, örülhetünk, ha tető marad a fejünk fölött. Még ha szándékoznék is segíteni ezután, persze nem szándékozom, akkor sem engedhetném meg magamnak.

Az asszony az ajkát harapdálva töprengett.

– Kérhetek tőled tanácsot? Ez pénzügyi kérdés, te meg pénzügyi szakértő vagy. Hogyan juthatnánk pénzhez?

– Forduljatok a közönséghez.

– Az csak átmeneti megoldás.

– Csökkentsétek a kiadásokat.

– Már csökkentettük. De van egy határ, amelyen alul nem adhatjuk. A Metropolitan a világ legnagyobb operaháza, és ezután is az élen akarjuk tartani. Valami más megoldást kell keresni.

– Van is más megoldás. Vegyétek rá a kormányt, hogy támogasson benneteket.

Edwina felhorkant:

– Ez képtelenség, Stan, hiszen te is tudod... amikor olyan rengeteget költenek honvédelemre!

– Teneked ne fájjon a fejed a kormány miatt. Milliókat fektettek ringy-rongy burgonyába meg tojásporba. Vajon mi a fontosabb, az ország kulturális színvonala, vagy egy rakás rohadt krumpli?

– A kormány ezzel nem törődik.

– Hát akkor tegyétek be az egész Metropolitan a zálogházba.

Edwina elbiggyesztette az ajkát:

– Szép kis tanácsokat adsz te, mondhatom.

– Adok én még szebbeket is. Mégpedig ingyen. Változtassátok meg a műsorpolitikátokat. Fordítottassátok le angolra azokat a tündérmeséket. Akkor majd megállhattok a saját lábatokon is. Miért fizessenek az emberek olyasmért, amit nem értenek?

– A Metropolitan nem a tömeg ízlését elégíti ki Stan.

– Hát éppen ez a baj. Azt is ki kellene elégítenie. Próbáljátok leszoktatni őket a moziról meg a szentimentális slágerénekesekről. Idegen nyelven persze hogy semmire se mentek.

– A zene egyetemes nyelv.

– Az a zene. De nem az opera. Ha nem tudom követni a cselekményt, nem tudom élvezni a zenét sem.

– Akiket érdekel, megvehetik a szövegkönyvet.

– Ki a fene tudja azokból követni az előadást?

Az asszony védekezett:

– Nagyon sokan.

– Sokan! Néhány konzervatóriumi hallgató! – mondta a férfi. – Én az amerikai nagyközönségről beszélek, amelyik évente egymilliárd dollárt költ szórakozásra. Mert azt akarnak – szórakozni. Hát szórakoztassátok őket. Megvannak hozzá a lehetőségeitek.

Edwina reménytelenül megrázta a fejét.

– Hát neked a hagyomány semmi?

– Dehogyan. De megnézheted, hova juttatott benneteket a hagyomány... a tönk szélére.

Az asszony könnyed mozdulattal fölkel a díványról.

– Úgy látszik, hiába beszélek. Lepereg rólad, mint a falra hányt borsó. Stanley, te egyre elviselhetlenebb leszel.

– Egyszerű a gyógymód!

– Micsoda?

– Kirándulás Renóba.

Edwina gyötrelmes tekintettel nézett a férjére.

– De én nem akarok elválni, Stanley. Hát nem érted? Szeretlek. Azt akarom, hogy büszke légy rám. Hiszen... hiszen az egész életemet a te boldogságodnak szentelem.

– Húha! Hát ezt hogy csinálod?

Edwina bizonytalanul legyintett. Tágra nyílt szemében ártatlanság csillogott.

– Hát például úgy, hogy sose beszéltem a rendőrségnek arról a szörnyű összetűzésről, ami közted meg Ivy között zajlott le, közvetlenül azelőtt, hogy megölték.

Stanley DeBrett elhallgatott. Fagyos tekintet költözött a szemébe. Erről honnan tudsz? – kérdezte jegesen.

– Ugyan honnan tudnék, Istenem! Elég nagy zajt csaptatok. Nem akartam hallgatózni, de Ivy visított. Azt hittem, hogy elment az esze, amikor azzal fenyegetett, hogy bepöröl, mert rosszul bántál a vagyonával. Azt mondta, hogy szándékosan csináltad, mert ellenezted a házasságát Karllal. Azzal fenyegetőzött, hogy botrányt csinál, és tönkreteszi a hírnevedet. Mindenki hallotta a házban.

– Jane is?

– Persze hogy ő is. Kint volt a hallban.

Stanley most már értette a lány aggodalmát és levertségét, váratlan látogatását az irodájában, bizonytalan és kelletlen beszédét a kocsiban.

Edwina ártatlan, üdvözült mosollyal nézte.

– Természetesen ebből egy szót se mondtam el a rendőrségnek, Stan, pedig biztosan kíváncsiak lettek volna rá.

A férfi zord, megvető tekintettel nézte a feleségét. Érzelem nélküli hangon szólalt meg:

– A nővérem beteg asszony volt, Edwina. Ideges volt, kimerült, nem volt felelős sem a szavaiért, sem a tetteiért. Igaz, hogy a befektetései előnytelennek bizonyultak, de nem tehettem semmit sem, hogy megakadályozzam. Nagyapánk végrendeletének feltételeihez kellett alkalmazkodnom. Az Ivyre bízott tőke néhány befektetésre volt korlátozva. Semmit sem lehetett rajta változtatni. Azok a társaságok igen-igen ósdiak és maradiak voltak. Legyengítette őket a rossz vezetés meg a hanyagság. Szép lassan közeledtek a végromlás felé. De semmit sem tehettem. Próbáltam szót érteni Ivyvel. Hogyne beszéltem volna gorombán vele! Nem akartam, hogy ügyvédhez forduljon, és nevetségessé tegye magát. Meg azt se akartam, hogy kiteregesse a nyilvánosság előtt a családi szennyest. Elég egyszerű megérteni, nem?

Az asszony kis vörös ajkáról el nem tűnt a mosoly.

Stanley DeBrett arcvonásai elmélyültek. Fáradtnak és öregnek látszott.

– Ivynek nem volt igaza Karllal kapcsolatban. Sose volt kifogásom Ecker ellen. Akkoriban talán úgy véltem, hogy a pénzéért vette el Ivyt. Mindenesetre kedves volt hozzá, és ez eldöntötte a kérdést.

Elhallgatott. Azután folytatta, gondosan megválogatva a szavait:

– Nem akarom, hogy a rendőrség értesüljön erről a vitáról. Családi ügy volt, és kellemetlen bonyodalmak származnának belőle.
– Húvösen biccentett. – Most pedig, ha megengeded...

Sarkon fordult és mereven eltávozott a szobából.

KILENCEDIK FEJEZET

Rudolf Salz a ravatalon feküdt.

A törvényszéki orvos kiadta a testét, és egy temetkezési vállalkozó ügyes kézzel előkészítette. Az egykori hőstenor arca kisimult, nyoma sem volt rajta az erőszakos halálnak. A sovány arc pirosítótól ragyogott. Ujjait békésen összefonták a mellén.

A kápolna csordultig volt virágokkal. Émelyítően édes illattal

töltötték meg a helyiséget. Valaki koszorút tett az érckoporsó lábához: NYUGODJÉK BÉKÉBEN.

Ez elég cinikusan hatott, mert a kápolna úgy festett, mint a vasúti pályaudvarok ünnep előtti hétvégen. Föl-alá tolongott a sokadalom – a betegesen kíváncsiak, meg két generáció zenei kiválóságainak gyülekezete. Úgy látszott, senki sem azért jött, hogy gyászoljon. Kedvező alkalom volt ez arra, hogy föllevenítsék a régi emlékeket. Az itt is, ott is összeverődött csoportokból élénk társalgás hallatszott.

Egy kékesfehér hajú, élemedett mágnászvegy összesűgött a szomszédjával:

– Ezerkilencszázharmincötben hallottam őt Bayreuthban. A *Parsifal-t* énekelte. Felülmúlhatatlan volt, drágám! Egyszerűen felülmúlhatatlan!

– Csodálatos hangja volt! – susmutolta a másik. – Potyogott a könnyem, amikor Trisztánt énekelte!

Ilyen mederben folyt tovább az eszmecsere. Rudolf Salz a koporsójában feküdt, és mit sem tudott a körülötte pezsgő karneválról. Vadidegenek is eljöttek báméskodni. A rikító újságcímek felkeltették a kíváncsiságukat.

Elsa Vaughn egy kicsit undorítónak érezte ezt a hivalkodó káprázatot. A halálhoz méltóságteljes csönd illik, nem pedig kóktélpartig nyüzsgése. Howard Stark hozta el a temetésre. Most a ravatalozó helyiség egyik sarkában álldogáltak, és a koporsó mellett ellejtő álnok arcokat figyelte.

– Megnyúlt az arcod – szólt hozzá Howard. – Úgy festesz, mintha te volnál itt az egyetlen gyászoló.

– Összefacsarodott a szívem – mondta Elsa. – Micsoda pazarló vesztesség, ha egy tehetséges ember meghal!

– Hát pedig ez az élet rendje. Beethoven is meghalt. Wagner is. Mindnyájan meghalunk.

Elsa borongósan mosolygott.

– De könnyebb-e azért elviselnünk?

– Ugyan, Elsa. Salz nem volt barátod.

– Nem érted, Howard. Az ő halála nem olyan, mint az iparmágnásoké, az ő ipari birodalmuk a haláluk után is megmarad. Ha egy művész hal meg, magával viszi a tehetségét. Mit sem hagyhat örököskül a társadalomra, még a közvetlen örököseire sem.

Stark a fejét rázta.

– Ez nem egészen igaz. A zeneszerző ránk hagyja a zenéjét, az énekes a felvételeit.

– Csakugyan – ismerte el Elsa. – De az új erőfeszítések, az eljövendő fellépések mindörökre odavannak.

– Nem is baj ez. Az idős művészek letűnnek a színről, és átadják a helyüket a fiataloknak.

Elsa megfordult, mert valaki megérintette a könyökét.

– Szervusz, Karl.

Ecker komoly arckifejezést öltött.

– Nem gondoltam, hogy találkozom veled itt Elsa.

A nő olvasott Ecker gondolataiban.

– A személyes érzéseimnek semmi közük sincs ehhez. A nagy művész előtt rovom le tiszteletemet.

– Igen – bólintott lassan Ecker. – Rudolf még nagyon sokat tudott volna mondani nekünk Wagnerről. – Kis időre elhallgatott, aztán gyakorlatiasan hozzátette: – Később ráérsz?

Elsa kíváncsian ránézett.

– Miért?

– Koch a Trisztán és Izolda közti szerelmi jelenetet szeretné elpróbálni. Úgy véli, hogy még csiszolnunk kell. Ma délután a stúdiómba jön. Nagyon jó lenne, ha te is eljönnél.

– Természetesen elmegyek.

– Akkor hát viszontlátásra négykor.

A nő biccentett. Ecker Howardra villantott egy mosolyt, fejet hajtott és tovalépett. A kápolnából elmosódó orgonazene hallatszott. A sokaság előrelódult, hogy lássa a szertartást. Stark hátramaradt.

– Nézd, Elsa, nekem elegendő van ebből. Leróttad a tiszteletedet. Most már mehetünk.

Elsa beleegyezően bólintott. Nem volt semmi, ami itt tartsa. A temetési szónoklatoknak édeskevés közük volt az igazsághoz. Minden előre meg van írva, és ezen a helyen semmi olyat nem lehet mondani, ami ellenkezik Szent Péter szándékaival.

Nagy ügyel-bajjal tudtak áttörni az áradaton. Amikor az ajtóhoz értek, Elsa megpillantotta Jane DeBrettet, amint éppen feléjük tülekedik. Kedvesen üdvözölte pártfogoltját.

– Gondoltam, hogy itt találalak – mondta Jane.

– Hiába kerestelek telefonon. Meg magát is – nézett Howardra.

– Valami baj van? – kérdezte Stark.

– Csak beszélni akarok magával a hangversenyemről.

Elsának eszébe jutott a saját első fellépése, és elnézően mosolygott. A dolog üzleti része sokkal több fejfájást okozott, mint maga a hangverseny. Belekarolt Jane-be.

– Gyere velünk. Sétálunk egyet, aztán együtt megebédelünk.

Ragyogó napfény meg a forgalom dübörgése fogadta őket az utcán. Az Ötödik Avenue felé tartottak. A levegő friss volt és pezsdítő. Vég nélküli emberáradat hullámozott körülöttük. Stark csodálatra méltó türelemről tett tanúságot. Gyakran azon kapta magát, hogy kirakatok előtt ácsorog, és tétlenül hallgatja a két nő csevegését. De hát az élet nem áll meg. Amikor az éhsége már-már elviselhetetlenné vált, véget vetett a kirakatnézésnek, és felhívta a két nő figyelmét az evés fontosságára.

Tíz perccel később egy kicsi, de elegáns étteremben ültek. A főpincér nyájasan üdvözölte Elsát, és abroszt terített az asztalukra.

Howard jólesően szemügyre vette a helyiséget.

– Ez valami új hely?

– Már hónapok óta járok ide – mondta Elsa. – Szándékosan cipeltelek ide benneteket. Egy újfajta étellel szeretnék meglepni benneteket. – Szétnyitotta az étlapot és rábökött egy helyre: „Savanyú káposzta Vaughn módra.”

– Csodálatos! – lelkendezett Jane.

Howard jót nevetett.

– Méghogy „csodálatos”! Hogy savanyú káposzta teszi halhatatlanná az ember nevét!

– Persze hogy csodálatos – nézett maga elé Elsa elégedetten. – Ez a tulajdonképpeni lovaggá ütés. Azt jelenti, hogy befutottam. Nem hallottátok még a Caruso-spagetti, a Tetrzzini-csirkesült meg a Melba-őszibarack hírét?

– Mi következhet ezután? A Pinza-féle savanyúság?

Elsa szívből jövő, felszabadult nevetésére a szomszéd asztaloknál ülő vendégek felkapták a fejüket.

Jött a pincér, hogy fölvegye a rendelést. Egy üveg sherryt tett az asztalra, a vezetőség ajándékát. Stark töltött és Jane-re nézett.

– Na, kislány, miről akar beszélni velem?

A lány habozott.

– Azt hiszem, a részletek untatnák Elsát, meg aztán... meg aztán ilyenkor nem szokás üzleti ügyekről beszélni.

– Ostobaság. Ebben a városban a nagy üzletkötéseknek legalább a felét éttermekben bonyolítják le.

– Különben is, én kíváncsi vagyok rá – mondta Elsa.

– Hát jó. – Jane zavartan mosolygott. – A minap említette, hogy valami foglalópénzt vagy mi a csodát kell letétbe helyezni a Town Hallban. Tudom, hogy hamarosan pénzre lesz szüksége. Éppen ezért szeretném tudni, hogy úgy hozzávetőlegesen mennyibe is kerül az egész. Van egy kis megtakarított pénzem, és szeretném minél hamarabb előteremteni, amire szükségünk van.

Stark nyersen megkérdezte:

– Mért nem kér az apjától?

– Mert nem kér – mondta Elsa. – Hagyjuk most ezt, Jane a saját erejéből akarja ezt megcsinálni.

Howard vállat vont, és tollat meg papírt vett elő. Elmerülten számolt, aztán megszólalt:

– Hát igen. A teljes költség mintegy ezerötszáz- kétezer dollár...

– Juj! – kiáltotta Jane megrettenve.

– Minimum! Itt a részletes elemzés. Terembér, a jegyek és műsorok nyomdai költsége, hirdetések, a zongorakísérő tiszteletdíja, zongorakölcsönzés...

– Még zongorájuk sincs? – kérdezte Jane tágra nyílt szemmel.

– Van vagy nincs, az minket nem érdekel. Minden művésznek megvan a kedvenc zongorája – Baldwin, Steinway vagy Knabe. A társaság fölhangolva, előkészítve küldi a helyszínre...

Jane-en látszott, hogy tanácstalan.

– Megtérülnek-e ezek a költségek a jegyek árából?

– Ez magától függ. Már megbeszéltük egyszer. Szedje össze a rokonait meg az összes ismerőseit. A nagyközönség nemigen gombolja ki a pénztárcáját azért, hogy ismeretlen előadókat meghallgasson. Az utóbbi időben amúgy is elég gyöngén fogytak a jegyek, nem várhatjuk hát, hogy egy csapásra megváltozzon a helyzet. Csak ha már a kritikusok is leadták a voksukat, akkor remélhet némi érdeklődést a jegypénztárakban. Először azonban meg kell alapoznia a hírnevét.

– Néha még az sem elegendő – mondta Elsa. – A művésznek egyéniséggé kell válnia. Meg kell tanulnia, hogyan teheti magát kelendővé. Azt hiszem, legalább annyian járnak a Stokowski-koncertekre a mester csodálatos kézmozgásáért, ahányan a zene kedvéért. – Elsa elhallgatott. – Én adok neked kölcsön pénzt.

– Nem fogadom el. – Jane visszautasítása udvarias volt, de határozott. – Köszönöm, Elsa, de én már eltökéltem magamat. Már eddig is nagyon sokat tettél értem. Majd csak boldogulok magam is.

– Pedig jobban tenné, ha elfogadná – mondta Stark. – Az előadóterem le van foglalva, az előadás idejét is rögzítettük. A jövő héten esedékes a letét fizetése.

Jane arckifejezése megváltozott. Megmagyarázhatatlan módon felragyogott a tekintete. A szája különös mosolyra húzódott.

– Eszembe jutott valami – mondta könnyedén.

– Nem kell tovább aggódnunk. Minden rendben van. Tudom már, honnan szerzek pénzt.

Elsa sóhajtott.

– Örülök, hogy zöld ágra vergődtetek. Na, itt a pincér.

Megérkezett a „savanyú káposzta Vaughn módra”, ezüst levesestálban. Gőz szállt föl a fedő alól. Az étel illatától összefutott a nyál a szájukban. Maga a főpincér szolgált fel. Nyomban nekiláttak. Annyira belemerültek, hogy még beszélni se tudtak. A savanyú káposzta volt Elsa specialitása, a főszakáccsal közösen dolgozta ki a receptjét.

Howard végül is elégedett sóhajtás közben hátradőlt.

– Visszavonom, amit az imént mondtam, Elsa. Megérdemled a halhatatlanságot.

– Valami desszertet? – kérdezte Elsa.

– Ez után? Csak kávé.

– Én is csak kávé kérek – mondta Jane.

– Hát akkor... – Elsa a karórájára pillantott.

– Mennem kell. Próbám van Eckerrel. – Howard fel akart kelni, de Elsa visszanyomta a székébe. – Maradj csak. Taxival megyek. Maradj itt Jane-nel.

– Lehajolt és könnyedén megcsókolta a lány arcát, majd eltávozott.

Jane bálványozó tekintettel kísérte Elsa távozását.

– Csodálatos nő! Ugye?

– Egen. Látom, ugyanannál az oltárnál imádkozunk. – Gyorsan köhögni kezdett, mintha elszégyellte volna magát a szavaiért. Másról kezdett beszélni: – Szóval, elő tudja teremteni a hangversenyre valót.

– Elő.

A férfi a fejét rázta.

– Nem értem, miért ne fordulhatna az apjához.

Jane türelmesen belélegzett, és így szólt:

– Mert apám ellenzi az én zenei terveimet. Nehéz megmagyarázni, hogy miért. Emlékszik az anyámra, Howard? Koncertező zongoraművész volt akkoriban, amikor találkozott apuval. Az esküvő után sem akart lemondani a karrierjéről. Apa nagyon magányosnak érezte magát anyám gyakori turnéi alatt. Aztán ott volt Ivy nagynéném. Mindenáron énekes szeretett volna lenni, de nem volt tehetsége. Rengeteg pénzt költött tanárookra, egyikre a másik után. Apa nem is a pénzt sajnálta, hanem az fájtnak, hogy Ivy néni titokban kinevetik az emberek. Dühítette, hogy nevetségessé teszi magát. Most meg Edwinával kell veszekednie, mert Edwina a feje búbjáig belemerült a Met ügyeibe, és azt követeli aputól, hogy mellényzsebből fedezze az egész Operaház költségeit. – Jane megint sóhajtott. – Érti most már, hogy miért ellenzi az én zenei pályafutásomat? Apa azt szeretné, ha úgy élnék, mint a többi lány. Férjhez menés, gyerekszülés, meg minden. Tudja.

– Hát olyan rossz az, Jane? – kérdezte Howard kötekedve.

– Ugyan, dehogy. Igenis, jó. De szeretnék meggyőződni arról, hogy amit én akarok, az rossz.

Stark lassan bólintott.

– Hát igen. Egyikünk sem valósíthatja meg mások elképzeléseit a biztonságról... amíg aztán már késő.

Jane egy gyors pillantást vetett rá, de nem szólt semmit. Mindketten megkönnyebbültek, amikor odavitték a számlát. Szótlanul távoztak.

TIZEDIK FEJEZET

Karl Ecker a Lexington Avenue-n lakott, néhány háztömbnyire az étteremtől, ezért Elsa nem ült taxiba, hanem gyalog ment. A sétálás volt az egyik kedvenc időtöltése. Az elektronika jóvoltából számtalan tévénező ismerte a hangját és a nevét, de színpadi sminkelés nélkül annyira más volt az arca, hogy nyugodtan járhatott-kelhetett a nyilvánosság inkognitójában, nem kellett tartania a mindenütt jelen levő autogramvadászoktól. Nagyon örült ennek.

Nem vetette meg a hírnevet. De fontosabbnak vélte a magánéletét.

Széles mosolyú Fülöp-szigeti inas nyitotta ki előtte Ecker lakásának ajtaját, és bevezette az előszobába. Kihallatszott Ecker jól ismert hangja. Egy dalt énekelt. Elsa belépett a nappaliba. Felszaladt a szemöldöke a meglepetéstől és a derútól.

Ecker a zongoránál ült. Önmagát kísérte, és mikrofonba énekelt a *Vesti la giubbá*-t. Ez a mikrofon Ecker hangfelvevő készülékéhez vezetett. Puha csavarmenetek vésődtek a tű nyomán, ahogy a lemez forgott. Elsa úgy érezte, hogy Leoncavallo zenéje nem nagyon illik Ecker teuton egyéniségéhez. Az érzelmektől fűtött olasz dalhoz latin vérmérséklet kell.

– Eretnek! – kiáltotta, miután Karl a végére ért.

A férfi félénken vigyorogva hátrafordult.

– Mi az, Karl, olasz operákra adtad a fejed? *Pagliacci*... egy Wagner-tenor szájából!

Ecker a padlót nézte.

– Egyik valóra nem vált álmodom. Hogy tetszett?

– Megmondjam? Mert van egy lemezem, amelyen Caruso éneklizt az áriát.

A férfi megbántódást színlelt.

– Igazán? Szeretném hallani Carusót, amikor a *Mein lieber Schwan*-t énekliz!

– Szerintem meg tudta volna csinálni. – Elsa körülnézett a szobában. – Koch még nincs itt?

– Bármelyik pillanatban itt lehet. Helyezd magad kényelembe. – Ecker elzárta a masinát, és lekefélte a rovátkákat.

Elsa leült. A bútorzat túlságosan díszes volt, legalábbis az ő ízlése szerint. Tudta, hogy jobbára Ivy válogatta össze. Nem értette, hogy Karl miért nem költözött máshova, hiszen itt minden a tragédiára

emlékeztette. Persze nehezen találhatna olyan tágas helyet, mint ez.

– Egy pohár sherryt, Elsa?

– Most nem. Látom, Rudolf téged is rávett, hogy vegyél egy hangfelvevő készüléket.

A férfi bólintott.

– Ismerted a módszereit. Nehéz lesz nélküle új szerepet megtanulni.

– Senki sem pótolhatatlan, Karl. Itt van nekünk Koch.

Ecker belesüppedt egy székbe, és keresztbe tette a lábát.

– Mire jutottál Quentin felügyelővel? Megizzasztott?

– Nemigen. Nekem tetszik az az ember.

– Ami azt illeti, nekem is. Viszont kérdezett felőled egypár kényes kérdést.

– A szemére vetheted? Hiszen az én öltözőmben volt az az ital, amelyik megmérgezte Rudolfot.

– A te öltöződben? – Ecker tátott szájjal fölegyenesedett.

– Ott bizony. Howard Stark hozta, és ott hagyta az öltözőben, hogy legyen mivel megkínálnom a riportereket. Előadás után interjúkat akartak készíteni velem. Nem tudni, hogy került Salzhoz az üveg. Bizonyára ellopta, amikor senki se volt a környéken.

Ecker hangja csaknem suttogássá vékonyodott.

– Szent Isten, Elsa! Lehet... lehet, hogy neked szánták a mérget?

– Quentin felügyelő szerint nekem.

A férfi fölkelt, és zavarodottan Elsa felé lépett. Felfelé fordította a tenyerét.

– Akkor lehetséges, hogy Rudolf Salz tévedésből halt meg.

– Nemcsak lehetséges, hanem valószínű is – felelte Elsa.

A férfi Elsára bökött.

– De hát miért éppen téged? Kinek van veled valami baja?

Elsa gyámoltalanul vállat vont.

– Ezt titok fedi, Karl. Talán valaki el akar távolítani a Metből.

– Annyira, hogy meg is mérgezzem? – A hangja kétkedően csengett. – Ezt nem tudom elhinni.

– Pedig több merénylet is volt, Karl.

– Úgy érted, hogy az életedre törtek?

– Úgy.

Elsa röviden beszámolt a merényletekről. Ecker csak hüledezett.

- Ki hajthatta végre ezeket a galádságokat?
- Éppen ezt próbálják kideríteni.
- Gyanakodnak valakire?
- Hilda Semple-re.

Ezt az ötletet a férfi nevetségesnek találta.

– Ugyan már! Hilda becsvágyó, de nem törtető. Sok mindenre képes lenne a karrierje érdekében, de gyilkosságra nem vetemedne.

Egy pillanatig mindketten hallgattak.

– Karl.

– Tessék.

– Quentin felügyelő Ivyről kérdezősködött.

A férfi tágra nyitotta a szemét, és panaszosan azt felelte:

– Hát sose hagyják békén szegény Ivyt?

– Nem tudom. Azt hiszem, nincs olyan nyomozó, aki szereti, ha földérintetlen gyilkosságok vannak a rovasán. Mondd csak, Karl, Ivy haragban volt a fivérével?

Karl bólintott.

– Esztelenül haragudott rá. Próbáltam lebeszélni róla. De hát erről már nem érdemes beszélni. Kár föltépni a régi sebeket. Jobb, ha elfelejtjük.

– Erről sose beszéltél a rendőrségnek?

– Mi haszna lett volna? Hogy bajt okozzak Stanleynek? Nem...

Félbeszakította, mert megszólalt a csengő, és a Fülöp-szigeti inas bevezette a szobába Frederick Kochot. Magas, vékony férfi volt, érzékeny arcú, és csodálatosan hajlékony kezű. Ránézett Elsára, és látszott, hogy örömmel látja.

– Hát maga is eljött! Pompás! Volna egy kis munkánk. Most mindent el kell felejtenuk, Wagner kivételével. Megajándékozott bennünket a zenéjével. Méltónak kell lennünk hozzá. Nincs igazam?

Koch nem várt feleletre. Biccentett, és úgy lecsapott a zongorára, mint a karvaly. Elhelyezkedett és játszani kezdett. Zenei képet festett egy cornwalli nyárestéről. Ékesen megszólalt Trisztán és Izolda kettőse.

Elsa és Karl együtt énekelt. Hangjuk felszállt és összeforrt.

Hosszú, fárasztó délután volt.

Koch maximalista volt, és könyörtelenül hajszolta őket. Egy

pillanatnyi szünetet sem engedélyezett, míg minden frázis, minden árnyalat meg nem felelt szigorú mércéjének. Későre járt már, amikor befejezték. A szobára sötétség ereszkedett. Az inas megterített. Kényelmesen megvacsoráztak. Kilenckor Karl hazavitte a kocsiján Elsát. Még egy utolsó pohár italra beugrott, aztán eltávozott.

Elsa elfáradt. Már éppen nyugovóra akart térni Karl távozása után, amikor megszólalt a telefon. Howard Stark hívta az előcsarnokból.

– Elsa, rám tudnál szólni harminc percet?

– Hát persze. – Sose gondolt arra, hogy visszautasítsa. Maga is elcsodálkozott azon, milyen természetesnek tartja, hogy Howard a nap bármely órájában betoppanhat.

– Most szervezem a tavaszi turnédát – mondta Howard –, és szeretném átnézni az útitervedet.

Egy óra is beletelt, mire a végére jutottak. Howard egy rakás csekket szedett elő, hogy aláírassa Elsával, majd visszatette őket a tárcájába. Aztán a bárszekrényhez lépett és italt kevert magának.

Elsának is töltött egy pohár sherryt, és odavitte neki, közben fürkésző pillantással méregette.

– Fáradtnak látszol – jegyezte meg.

– Az is vagyok.

– Minden rendben van, Elsa?

A nő ásított.

– Azt hiszem.

– Jól van. Idd meg a sherrydet, és fekjüdj le. Majd holnap fölhlvlak.

Elsa kikísérte az ajtóig, aztán visszament, és föltett egy lemezt a lemezjátszóra. Ez afféle szertartás volt. Ritkán tért úgy nyugovóra, hogy ne hallgatott volna legalább tizenöt percig egy-egy operarészletet. Hátradólt a székében, és lehunyta a szemét. Mario Chamlee egy áriát énekelt a *Manon*-ból. A csengő ismét megszólalt. Azon gondolkozott, hogy rá se hederít, de a kíváncsiság arra késztette, hogy kinézzen a lesőablakon.

Hilda Semple állt az előcsarnokban. Ajkán bizonytalan mosoly.

– Hilda! Micsoda meglepetés! – kiáltotta Elsa.

– Beszélhetnék veled egy pillanatig, Elsa?

– Persze. Fáradj be... – Elsa bevezette és leültette.

Hilda Semple fészkelődött.

– Bizonyára meglep a látogatásom.

– Mi tagadás...

– Itt jártam a közelben, és hirtelen eszembe jutott, hogy valamire kérni szeretnék. Egy szívességre.

Elsa elleplezte meglepődését, és udvariasan várakozott.

– Beszéltem Van Cleff-fel – magyarázta Hilda.

– A jövő évadban föl vesszük a repertoárunkba *A bolygó hollandi-t* is. Azt mondta, hogy rám bízta Senta szerepét, ha addigra föl tudok készülni rá.

– Gratulálok – mondta Elsa, és úgy is érezte. Ezt a szerepet már énekelte egyszer, és nem rajongott érte.

Hilda folytatta.

– Rudolf Salz egyszer említette, hogy adott neked egy példányt *A bolygó hollandi* szövegkönyvéből. Eredetileg még Gadskié volt. Azt mondta, hogy maga a művésznő látta el a színpadra vitellel kapcsolatos személyes megjegyzéseivel. Azt hiszem, óriási segítséget jelentene énnekem. Nagyon leköteleznél, ha kölcsönadnád.

– Természetesen odaadom – felelte Elsa készségesen. – Mindjárt előkeresem.

Nem volt nehéz megtalálnia. Elsa rendben tartotta a zenei anyagát, betűrend szerint elrendezve. Mosolyogva adta oda Hildának.

– Adhatok egy tanácsot?

– Kérlek.

– Ez mindig vita tárgya volt köztem és Rudolf között. Szerintem jól teszed, ha átnézed a jegyzeteket, aztán elfelejted. Amennyire megítélhetjük, Gadski olyan utasításokat követett, amelyeket másvalakitől örökölt. Az énekesek ugyanabban a pózban, ugyanazokkal a gesztusokkal énekeltek évekig. Ma már más idők járnak, Hilda. Szerintem az operának is együtt kell haladnia a modern színházzal. De nem haladhat együtt, ha szemellenzősen ragaszkodunk az ötven vagy száz évvel ezelőtti leírt utasításokhoz.

Hilda Semple arca kifejezéstelen volt.

– Ezek közül az utasítások közül néhány talán magától Wagnertől származik!

– Hát aztán? Wagner haladó volt a maga idejében. Ha ma élne,

bizonyára sokkal dinamikusabb előadásokat követelne.

Hilda semmitmondóan vállat vont. Elsa tudta, hogy hasztalan a beszéd. Hilda ízig-vérig Salz tanítványa volt.

Elsa mosolygott.

– Iszol egy pohár valamit, mielőtt elmégy?

– Köszönöm.

– Hát akkor ne kérsd magad – mondta Elsa.

– Hozok néhány jégkockát. Nekem sherryt tölts.

Mire viszatért, az ital ki volt töltve. Lassan kortyolgatták, közben pedig *A bolygó hollandi* színre vitelének kérdéseiről beszélgettek. A bor meleg izzása valami rejtélyes alkímia folytán barátságot élesztett bennük egymás iránt, és mire Hilda eltávozott, a két nő sokkal jobb viszonyban volt, mint korábban.

Elsát azon nyomban szinte ellenállhatatlan fáradtság kerítette hatalmába. Reflexei lomhák voltak. Ólomnehéz lett a szemhéja. Bekapcsolta a lemezjátszót, aztán kinyújtózott a díványon, és úgy érezte, hogy fátyolfelhők hullámszanak át a testén. Homályosan tudta, hogy föl kellene kelnie és ágyba feküdnie. Meg is próbálta. De valahogy megbénultak az idegei. Az izmai nem engedelmeskedtek. A felhő megsűrűsödött. Körülvette és sötétségbe burkolta.

A lámpák égtek. A lemezjátszón Rómeó és Júlia énekelt. De Elsa már nem tudott ezekről a dolgokról. Meg azokról az egyéb furcsa, baljóslatú dolgokról se tudott, amelyek körülötte történtek.

Mert amíg ott feküdt öntudatlanul, dermedt kábulatban, nagyon lassan kinyílt a lakás ajtaja. Amikor elég széles volt a nyílás, a biztonsági lánc megfeszült. Benyúlt egy ceruza és kiakasztotta. Kitarult az ajtó. Sötét alak osont be a szobába. Hallgatózott.

Egy pillanattal később csöndesen belopakodott a konyhába. Majd halk sziszegés hallatszott...

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Sam Quentin felügyelő megdühödött. Egy szenzációhajhászó képes napilap egyik szerkesztőségi cikke hozta ki a sodrából. Az

újság szerint gyilkosságot követtek el a Metropolitan néhány tagjának szeme láttára, és noha már két nap múlt el azóta, a rendőrség még egyre egy helyben topog, macskaóvatossággal. Nem kétséges, hogy miről van szó. Felső helyről avatkoztak bele a dologba, hogy megpróbálják eltussolni, vagy legalábbis tisztára mosni a tragédiát.

A rendszerint higgadt Quentin most dühbe gurult. Meg volt győződve saját becsületességéről, és zokon vette, ha árnyékok próbáltak rávetni. Igencsak paprikás hangulatban volt, amikor kilépett a liftből és gyors léptekkel áthaladt az előcsarnokon, Elsa Vaughn lakása felé.

A dühe gyorsan elszállt.

Egyéb jó tulajdonságai mellett Quentin kitűnő szaglással rendelkezett. Valami gyanúsat érzett a levegőben. Orrcimpái megremegtek. Meggyorsította lépteit. Elsa ajtajához érve már eltéveszthetlenné vált a szag. Durván nekiesett a csengőnek. De hiába rikoltzott a csengő. Valami közelgő katasztrófa előérzete szorította görcsbe a felügyelő gyomrát, öklével dörömbölni kezdett az ajtón. Nem kapott *feleletet*. Megragadta a kilincset és megrázta. Az ajtó kivágódott. Mellbe csapta a kiáramló gáz.

Áthaladt az előszobán, és megpillantotta a díványon hanyatt fekvő Elsát. Mozdulatlan volt. Quentin száját keserű vonásba torzította az önvád. Az ablakhoz rohant és szélesre tárta. Hideg levegő zúdult a szobába. Mélyet lélegzett, és a konyha felé iramodott. A takaréktűzhely összes gázcsapja nyitva volt. Sziszegve áradt ki a gáz. Elzárta a csapokat, és visszaloholt.

Elsa arca sápadt és csöndes volt. Quentin dühe visszatért. „A szentség, valaki meglakol ezért! Ha...”

Ujjai megtalálták Elsa pulzusát. Nagyon gyengén dobogott a szíve, szinte észrevehetetlenül, de dobogott.

Elsa köhintett. Quentin dörzsölni kezdte a nő csuklóját. Lassan megmozdult a keble, és egyre mélyebben lélegzett. Visszatért arcába a pír. Szempillája felrebbent. De a szeme homályos volt, az értelem fénye hiányzott belőle. Megpróbált föltápászkodni, de fásult izmai nem engedelmeskedtek.

Quentin a bársekrényhez rohant, feltört egy üveg konyakot, és visszaszaladt vele. Elsa fogai közé dugta az üveg száját és

megbillentette. Néhány csepp lecsurgott a nő arcán, de a torkába is jutott valamennyi.

– Jól van – mondta Quentin. – Feküdjön csak nyugodtan, Vaughn kisasszony. – Ismét öntött a szájába. – Igyon még.

A második korty konyak észrevehetően gyógyítólag hatott. Elsa szemében derengeni kezdett az értelem fénye. Ráeszmélt, hogy vízszintesen fekszik, és kinyújtotta a kezét egy nem létező takaróért, hogy beborítsa magát. Pislogó szemmel végigtekintett a szobán.

– Mi történt?

– Ha én azt tudnám...! Azt hiszem, elkábították. Maradjon csak fekve.

Quentin fölegyenesedett, és módszeresen átkutatta a lakást. Szeme mindent lefényképezett. Majd visszatért, odahúzott egy széket a dívány mellé, és ránézett Elsára.

– Hogy érzi magát, Vaughn kisasszony?

– Szédülök. – Erőtlenül elmosolyodott. Úgy érzem, mintha nagyon nagy és nehéz lenne a fejem. Egyébként jól vagyok.

– Ki járt itt ma éjjel?

– Többen is. – Tapogatózva keresgélt az emlékezetében. – Karl Ecker hozott haza. Később felugrott hozzám Howard Stark, aztán meg Hilda Semple.

– Ivott valamit?

– Egy kis sherryt.

– Mindegyikükkel?

Elsa szégyenlősen bólintott.

– Igen, azt hiszem.

Quentin tekintete elkomorodott.

– A konyhában van egy sherrysüveg. Üres. Ki van öblítve. Az első sejtésem helyes volt. Vaughn kisasszony, valaki altatót csempészett az italába.

– De miért?

– Hogy eszméletlenné tegye magát. Később pedig besettenkedhessen és kinyithassa a gázt.

Elsa hátrahőkölt.

– Ó, nem... – suttogta kétségbeesetten.

– Ó, igen, Vaughn kisasszony. Megint merényletet kíséreltek meg az élete ellen. Még szerencse, hogy amatőr követte el, olyan, aki

sürgősen meg akart lépni. Valami Cidris Maca. Ugyanis a tettes elfelejtette ellenőrizni a hálósobát, és nyitva maradt az ablak. Elég oxigén jött be ahhoz, hogy megmentse a maga életét. – A nő fölé hajolt. – Mondjon el mindent részletesen.

Elsa lassan megnedvesítette a szája szélét.

– Csak homályosan emlékszem. Itt feküdtem és egy lemezt hallgattam. Tudtam, hogy későre jár, ezért föl is akartam kelni, hogy a hálósobámba menjek. De nem bírtam. Moccanni se tudtam. Valahogy nem engedelmeskedtek az izmaim.

A felügyelő kurtán bólintott.

– Egen. Klorálhidrát. Kábító cseppek. Hilda Semple-lel ivott. Ki töltött?

Elsa rettegve felelt:

– Ő.

– Ühüm. Én is így gondoltam.

– De... nem tudom elhinni, hogy Hilda... – Elsa nyelt egyet. – Ugyan már, felügyelő, nem vádolhatja ezzel Hildát.

– Ugyan miért nem? Van jobb jelöltje?

– Niincs... de hát Howard Starkkal is ittam, meg Karl Eckerrel is.

– Ezek közül az úriemberek közül egyik se riválisa magának az Operában. Lehet, hogy van más okuk, majd utánanézek... de Semple kisasszonynak nagy haszna lenne abból, ha eltávolíthatná magát a Metből.

Elsát nem győzték meg ezek a szavak.

– De hogy megöljön...!

– A gyilkosság volt az utolsó eszköze. Először más módszerekkel próbálkozott. Az olyan emberek, mint Hilda Semple, megfékezhetetlen hiúság rabjai. Be akarta bizonyítani, hogy betölthetné a maga helyét. A rögeszméjévé vált. Amikor az apró-cseprő merényletek kudarcot vallottak, hatásosabb módszereket eszelt ki. A mérgezést, amelynek révén Salz meghalt. A gázcsapok kinyitását ma éjjel.

– Föl-alá járkált a szobában. – Meglehet, hogy ártatlan. Nem tudom. Akárhogy is, a kezem kötve van. Nem tartóztathatom le. Nincs bizonyítékunk ellene. Egyetlen valamirevaló bizonyítékunk se.

– Ez képtelenség – mondta Elsa fakó hangon.

– Magának. De én ismerem a dürgést, Vaughn kisasszony. Ha

indítékokról van szó, már láttam egynéhány szép esetet! Szóval, nem tartja képesnek Hilda Semple-t gyilkosságra? Rendben van. De mit szól Karl Eckerhez vagy Howard Starkhoz?

Elsa rámeresztette a szemét.

– Howardhoz? Komolyan gondolja?

– Persze hogy komolyan. Azért jöttem ide ma reggel, hogy Howardról beszéljek magával.

– Howardról? – Elsa nem hitt a fülének.

– Miért? Hiszen vele is ivott. A maga pénzének nagy része átmege az ő kezén. Az impresszáriója.

– De a barátom is – felelte a nő kissé hűvösen.

– Szép, szép. De maga, Vaughn kisasszony, nő, és a nők ítéletére gyakran hatnak az érzéseik. Rendőr vagyok. Mindig azt tanultam, hogy csak a tényeket tiszteljem. Márpedig tény, hogy Stark ellenőrzi a maga pénzügeit. Mennyi pénz mege át az ő kezén? Negyedmillió? Semmi se ragad hozzá az ujjaihoz? Nem lehetne-e lopáson kapni? Nem tudom, de szeretnék utánanézni. Szeretném, ha néhány könyvvizsgáló megvizsgálná a könyveit.

– Ellenőrizni akarja Howardot! – Már maga a gondolat is megdöbbsentette Elsát.

– Ellenőrizni, asszonyom.

– Nevetséges! Howard soha nem lopna tőlem.

– Honnan tudja?

– Tudom, és kész. – Kifürkészhetetlen női logikája sugallta ezt a meggyőződést. – Különben is – tette hozzá –, Howard gazdag ember, van saját vagyona.

– Csak volt, Vaughn kisasszony. Múlt időben. Nemrég súlyos anyagi veszteségek érték. – Quentin halálos komolysággal előrehajolt. – Éppen ezért be is csaphatja magát.

Elsa arca megfeszült. Egy pillanatig hallgatott. Fontolgatta, amit hallott, aztán boldogtalanul a nyomozóra nézett.

– Hogy is tehetnék fel ilyet Howardról?

– Elképzelhetetlennek tartja? – Quentin hangja hajthatatlan volt. – Több merényletet is elkövettek az élete ellen, Vaughn kisasszony. Tegnap temették el azt az embert, aki megitta a maga öltözőjében elhelyezett italt. Az elmúlt éjjel mege elkábították, hogy gázzal megfojthassák. A gyilkosságnak és a gyilkossági kísérletnek

mindenféle érzelmi szempontot törölnie kell. Többé nem számítanak a személyes érzések. Az a férfi vagy nő, aki ezek mögött a merényletek mögött rejtőzik, mindenre elszánta magát. Megint megkísérli majd, hogy megölje kegyedet. Egy pillanatig se higgye, hogy nem. Kötelességem, hogy megvédjem az életét. De hogy megvédhessem, mindenkit töviről hegyire meg kell vizsgálnom, kivétel nélkül. Ha nem ezt tenném, elhanyagolnám a kötelességemet.

Elsa remegett. Rosszul érezte magát.

– Ha Howardnak pénzre volt szüksége, miért nem fordult hozzám?

– Hát például büszkeségből. Ha nem tudta gondját viselni a saját pénzének, nem következik-e ebből, hogy a máséval se tud bánni?

Elsa kényelmetlenül feszengett. Tanakodott magában. Quentin nem vette le róla a szemét. A nő egy pillanat múlva föltekintett.

– Most erre nem tudok felelni. Gondolkoznom kell rajta.

– Lehetővé teszi neki, hogy eltüntesse a nyomokat?

Elsa elvörösödött.

– Attól tartok, nem ismeri elég jól Howardot.

– Az meglehet, Vaughn kisasszony. – Ingerültség vibrált a hangjában. – Valaha azt hittem, hogy nagyjából ismerem az embereket. A tapasztalatok másra tanítottak. Az ember esendő teremtés. Az emberi viselkedés túlságosan bonyolult, túlságosan rejtélyes. Lehet, hogy egész életében becsületesen él, keményen dolgozik valaki, aztán hirtelen egy jelentéktelen esemény útját állja, és erre áttöri a gátat. Volt egy esetünk tavaly, egy csöndes kis emberke, szorgalmas könyvelő, hűséges a feleségéhez; húsz évig békeségben élt vele, de egy napon az a bogara támadt, hogy a felesége megcsalja. Legalábbis ezt állította. Heteket töltött azzal, hogy arzént vont ki légyapárból, aztán megmérgezte vele a felesége teáját. Talán nemes bosszúból cselekedett így, talán egy ötszáz dolláros életbiztosítási kötvényért. Ki tudja? Ki jósolhatja meg, mikor veti le magáról valaki a féket és vetemedik bűnös cselekedetekre? Én biztosan nem, de azt hiszem, a pszichiáterek se. Az igazság az, Vaughn kisasszony, hogy senki se ismeri igazán a másik embert. Azt hiszi, hogy ismeri, de mégse ismeri, mert ami az ember agyában történik, gyakran magát az embert is meglepi.

Elsa elmerülten hallgatta. Mély, borzongó lélegzetet vett. Aztán megszólalt:

– Sajnálom, felügyelő, de még gondolkoznom kell ezen.

Quentin a nő szájának vonaláról tudta, hogy makacsul ragaszkodik a véleményéhez. Ezen se rábeszélés, se megfélemlítés nem változtatható.

A felügyelő lemondóan sóhajtott:

– Remélem, nem követ el hibát.

– Én is remélem.

– Az életéről van szó.

Elsa szerényen mosolygott.

– Nagy becsben tartom az életemet, felügyelő.

Quentin végigsöpörte tekintetével a szobát.

– Nem lenne szabad egyedül laknia. Hol a szobalánya?

– A Szent Lukács-kórházban, vakbélgyulladás miatt – felelte

Elsa.

– Ki takarít akkor?

– Egy lány. Minden délután jön.

A nyomozó bánatosan megrázta a fejét.

– Ha valami történne magával, szedhetem a sátorfámat és egyenruhába öltözhetek, hogy őrszolgálatot teljesítsek valami vacak rendőrőrsön.

– Nem lesz semmi bajom – mondta a nő csekély meggyőződéssel. Majd hozzátette: – Bizonyára átkutatta Rudolf Salz lakását. Nem talált semmit, semmi nyomot?

Quentin a fejét rázta.

– Semmit. Bútorok, pénz, ruhák, semmitmondó levelek. Semmi különleges. Egyetlen figyelemre méltó dolog a lemezgyűjteménye. Nem mondom, szépen gyűjtögette őket!

Elsa pattintott az ujjáival.

– Erről jut eszembe, felügyelő. Kérhetek magától egy szívességet?

Quentin ránézett, de nem adta jelét készségének.

– Mégpedig?

– Amikor még Rudolf Salzcal dolgoztam, készítettem néhány lemezfülvételt. Vissza is akarta adni. Valószínűleg ott vannak még abban a lemez-gyűjteményben. Nem szeretném, ha illetéktelen kezekbe kerülnének. Elküldhetném-e Howardot vagy Dave Langet a

lemezekért?

A felügyelő töprengett valameddig, majd dűlőre jutott. Kihúzott a zsebéből egy kulcscsomót. Habozás nélkül kiválasztotta a megfelelőt, és átnyújtotta Elsának.

– Csupán egyet kérek cserébe. Ígérje meg, hogy résen lesz mindenkiel szemben. Megígéri?

Elsa higgadtan bólintott:

– Meg.

Quentin fölkelte és becsukta az ablakokat.

– Szép dolog lenne, ha maga most szívességet tenne a gyilkosnak azzal, hogy tüdőgyulladást kap. Megtakarítaná a fáradságát, ha elpatkolna.

Elsa kiásott magából egy bágyadt mosolyt, és búcsút intett a távozó férfinak. Mikor becsukta az ajtót, betolta a reteszt.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Nicholas Patrick, a gyilkossági csoport főfelügyelője, úgy járkált föl-alá feldúlt irodájában, mint a medve, ha ebédidőben söprögetik a ketrecét. Felbőszülve, felhúzott vállal, baljóslatú tekintettel úgy festett, mintha éppen arra készülne, hogy beleharapjon valamibe. Az iroda ropogott a feszültségtől. Patrick dühös bika volt most, minden oldalról bökdösték pikáikkal a sajtó banderillói. Keresett valakit, akit megsebesíthet. A gyilkossági csoport minden tagja megtapasztalta már nyelvének csípős korbácsütéseit.

Sam Quentin felügyelő se volt kivétel. Egy széken üldögélt, és várta a támadás folytatását. Quentin tudta, hogy legjobban úgy fékezheti meg a tüzet, ha megőrzi higgadtságát, és hagyja leégni a lángokat.

Patrick főfelügyelő dühösen fölemelte az ujját.

– Hát mi a fene vagyunk mink? – kérdezte maró gúnnyal. – Egy rakás esti iskolás detektív? New York rendőrsége, vagy pályatévészett percc-árusok? Kinyiffan egy ember a Metropolitan Operaházban, előadás alatt, és mit teszünk mi erre? Semmit! Valami

gyilkosságra specializált futóbolond megpróbálja gázzal megfojtani az egyik híres primadonnát a saját lakásán, és elkapunk-e valakit? Senkit! – Felhördült. – Az újságok örömmünetet ülnek. A kerületi főügyész beleszuszog a nyakamba. A rendőrkapitány meg a fülembe üvölt. A polgármester szíjat akar hasítani a hátamból. Mindenki eredményeket követel.

Megenyhült az arca. Esedező kifejezés jelent meg rajta. Ujjait összekulcsolta, mintha imádkozna. A hangja tompa morajlássá halkult.

– Nem akarok én mást, felügyelő, csak egy nyomot. Egy nyúlfarknyi nyomot. Hát olyan nagy kérés ez? – Dübörgővé fokozta a hangerőt. – Olyan nagy?

– Nem.

– Hekusnak tartod magad?

– Annak.

– Hát akkor viselkedj is úgy, mint egy hekus! Menj és kapj el valakit. Vágd rács mögé a gazembert, és verj ki belőle egy vallomást.

Quentin szelíden ránézett.

– Még csak három nap múlt el, főfelügyelő. Még csak keressük a megoldást. Egyelőre csak elméleteink vannak.

– A rendőrkapitány nem kíváncsi az elméletekre. Gyanúsítottat akar. Szerezz neki egyet.

– Egy csomó tekintélyes polgár van belekeveredve az ügybe – mondta Quentin csöndesen. – Nem lehet összefogdosni őket, mint egy rakás csavargót, aztán meg riadóautóba lökdösni és befuvarozni a főkapitányságra. – Sokatmondóan elhallgatott.

– De megpróbálom, ha szabad kezet kapok.

A főfelügyelőnek ez nem volt módjában. Rengeteg óvatosságra volt szüksége, hogy mostani pozíciójába jusson. Visszagurította a labdát Quentin-nek.

– Nézd, Sam – kezdte engesztelő kézmozdulattal –, azért nem kell mindjárt elkenődni. Te vezeted ezt a nyomozást, én nem akarom beleütni az orromat. Bízom a diszkréciódban, fiú. Úgy látom, hogy ez nem szokványos gyilkossági ügy. De egy gyors, csattanós megoldás dicsőségünkre válna. Visszanyernénk az emberek bizalmát.

– Megteszek mindent, amit megtehetek.

– Tudom, hogy megteszel, Sam. – Széttárta a kezét. – Talán előbbre jutnánk, ha szűkebbre vonnánk a kört. Azt mondd, hogy Hilda Semple az első számú jelölt?

– A látszat alapján ő.

– Van annyi a rovásán, hogy elkaphassuk?

– Nincs. Indíték – ez minden, legföljebb néhány közvetett bizonyíték, ő volt a legutolsó látogató Vaughn kisasszonynál az elmúlt éjjel. Töltött neki egy pohár sherryt, mielőtt elment. Egyszóval, Semple is lehetett az, aki visszalopakodott és kinyitotta a gázt.

– Kifaggattad?

– Ki én. Töviről hegyire. Nem kerteltem, hanem kiteragettem előtte a tényeket. Mindent tagadott, és az ügyvédjéért ordított. Égre-földre esküdözött, hogy amikor elment Vaughn kisasszonytól, egyenesen hazament és lefeküdt.

– És meggyőzően hangzott?

– A bűnösök mindig hangosabban ordítanak, mint az ártatlanok. De hát nincs bizonyítékom ellene.

– Hát Vaughn kisasszony impresszáriójával, Howard Starkkal mi a helyzet? Azt mondtad, ő is ott járt.

– Igen.

– Kifaggattad?

– Még nem. Ez kényes dolog. Vaughn kisasszony azt szeretné, ha tapintatosan bánnánk ezzel a kérdéssel.

– Vaughn kisasszony? – Patrick ismét megdühödött. – Mióta mondják meg az operaénekesek a gyilkossági csoportnak, hogy hogyan vezessen egy gyilkossági nyomozást?

– Egyelőre semmi sincs Stark ellen, felügyelő.

– Egen, és ha hülyéskedünk és babusgatjuk az embereket, sose lesz ellene semmink! Meg egyáltalán senki ellen se. – Utálkozva elhúzta a száját. – Ki járt még ott az elmúlt éjjel?

– Karl Ecker.

Patrick összeráncolta a homlokát.

– Annak a nőnek a férje, aki tavaly rablógyilkosság áldozata lett?

– Annak.

– Van valami összefüggés a két ügy között?

– Nem tudom.

Patrick zordan maga elé nézett.

– Sose tetszett nekem az a pasas. Van-e valami oka arra, hogy Vaughn kisasszonyt eltegye láb alól?

– Egyelőre nem tudom.

– Talán már korábban pancsoltak azzal a sherryvel. Járt még valaki Vaughn kisasszonynál?

– A pártfogoltja, Jane DeBrett.

A főfelügyelőnek tiszteletre méltó emlékezőtehetsége volt.

– Nem Ecker elhunyt feleségének az unokahúga?

– De.

– Az istenit, tágul a kör! – Állához kapott. Megszólalt a telefon. Fél kézzel az asztalra könyökölt, és fölvetette a kagylót. Belemorogta a nevét. Quentin férfihang érces zümmögését hallotta. Láttá, hogy Patrick arckifejezése megváltozik, keze szorosan megmarkolja a kagylót, és a szemében izgatottság villan föl.

– Hozzátok be! – mondta. – Azonnal látni akarom a fickót.

Lecsapta a telefont, és ujjongó arccal előre hajolt az asztal fölött.

– Végre egy kis szerencse! – kiáltotta. – Végre valami!

– A Salz-ügyben?

– Nem. A másikban. Az Ivy Ecker-gyilkosságban. A zsákmány egyik darabja épp most került elő egy Hatodik Avenue-i zálogházban. A becsüs felismerte és behozta hozzánk. Mindjárt itt lesz.

Quentinre is átragadt a lelkesedés. Felugrott és az ajtó felé fordult. Cullen őrmester bevezetett a szobába egy alacsony, szomorú szemű emberkét.

– Irving Sorkin úr – mondta Cullen.

Sorkin meghajolt. Volt a modorában valami finom méltóság. Inkább teológusnak látszott, mint zálogkölcsonzőnek. Egy selyempapírba burkolt csomag volt nála. Áhítatosan letette a főfelügyelő asztalára.

– Egy melltű van benne – mondta halkan. – Gyémánt meg smaragd. Eredeti régiség, nagyon ritka példány. Éppen ma reggel tanulmányoztam a biztosítótársaság lajstromát, ezért tüstént felismertem.

Patrick egy közép nagyságú brosst kotort elő a selyempapírból. Zöldfehér fényben ragyogott. A főfelügyelő Quentinre pillantott.

- Azt hiszem, emberünknek igaza van.
- Alighanem.
- Ki vitte ezt magához, Sorkin úr? – kérdezte Patrick.
- Egy fiatal hölgy.

– A nevét mondja. – Félig fölemelkedett ültéből. – Mi a neve?
– Jane DeBrett. – Sorkin előhalászott a zsebéből egy darab papirost. – Itt van az űrlap, amelyet kitöltöttem a zálogba vételről.

Sam Quentin mozdulatlanul állt. Maga elé meredt. Egy pillanatra megállt az esze. Hihetetlennek látszott. Ivy Eckert megölték, és ellopták az ékszereit. Hogy kerül ide Jane DeBrett?

- Leírná azt a lányt?

Sorkinnak jó szeme volt. Nem lehetett kétség Jane személyazonossága felől.

- Mikor történt ez? – kérdezte Quentin.

- Lehet vagy egy órája.

- Mondja el részletesen, Sorkin úr.

A zálogos keveset mondhatott. Fölvonta meg leengedte a vállát.

– Mindjárt gyanút fogtam, amikor bejött a lány az üzletbe. Furcsán, idegesen viselkedett. Amikor megmutatta a melltűt, rögtön felismertem. Sajátságos darab, nem lehet összetéveszteni mással. Megkérdezte, hogy mennyi kölcsönt tudnék adni rá. Ezer dollárt ajánlottam. Megér ötöt, talán még többet is. Nemigen értek a régiségekhez.

- Kifizette neki?

– Nem. – Sorkin félszegen mosolygott. – Nem akartam, ugye, ezer dollárt elveszteni. A lány nem látszott tolvajnak, de hát mit lehet tudni? Egyszer is bejött hozzám egy püspök külsejű férfi és...

- Majd máskor, Sorkin úr.

– Igen, kérem. Elnézést kérek. Azt mondtam a lánynak, hogy ilyen sok pénzt nem tartok magamnál, hanem adok egy csekket. Elfogadta. Mihelyt elment, fölhívtam a bankomat, és leállítottam a kifizetést. Aztán behívtam a feleségemet, hogy ügyeljen az üzletre, és idejöttem.

Quentin megszorította Sorkin úr kezét.

– Sorkin úr, maga honszerető állampolgár. Ha sok magához hasonló ember volna, New York jobb város lenne. Majd kap egy nyugtát a melltűről.

Öt perccel később Patrick és Quentin egymásra bámult a főfelügyelő asztala fölött. Ugrott egyet a tintatartó, ahogy Patrick az öklével súlyos ütést mért az asztalra. Arca borús volt.

– Hát ehhez mit szólsz, Sam?

– Nem vagyok oda érte.

– Hát én se! Szép kis hal akadt a horgunkra, mondhatom! Stanley DeBrett lánya. A szentségit, de rázós ügy! Rablás meg gyilkosság, összekeverve a felső tízezerrel meg a pénzmágnásokkal. Ennek a DeBrettnek egészen a Fehér Házig ér a keze. Hogy fogjunk neki az ügynek?

Quentin megvakarta a füle tövét.

– Zúdítsuk az egészset a kerületi főügyész nyakába! – javasolta.

Patricknak földerült az arca.

– Hát persze! Előkerítettük a bizonyítékokat. Most már az ő ügyecskeje.

– Hétszentség, hogy kapva kap rajta. Gondoljunk csak a sajtóvisszhangra: „A kerületi főügyészt nem félemlíti meg a pénz...” Küzdelmek árán győzedelmeskedett a jog...” „Egy előkelő származású lány letartóztatása...” Megfoghatja az Isten lábát.

A főfelügyelő az ajkát biggyesztette.

– Akkor is a mi dolgunk, hogy kikérdezzük a lányt, Sam. Azt hiszem, legjobb, ha te magad keríted elő.

Quentinnek nem volt ínyére a feladat, de azért jó képet vágott hozzá. Jobb megoldás úgyse volt. Eltávozott a főfelügyelőtől és haladt a folyosón a kijárat felé. Félúton észrevette a feléje siető Dave Langet.

– Örülök, hogy találkoztunk, felügyelő. Van egy kis szabad ideje?

– Hát nemigen, de egye fene. Miről van szó, Lang?

– Emlékszik, azt mondtam magának Howard Starkról, hogy szerintem nem rendes ember. Hát, felügyelő, azt hiszem, sikerült kibányásznom egy kis bizonyítékot a véleményem igazolására. Howard csinált egy befektetést Vaughn kisasszony nevében, csak azért, hogy szert tegyen egy kis jutalékra. Megvásárolt egy rakomány ócska rugbyjátékost, akik a legrosszabbak a ligájukban, és tíz év óta egy cent hasznot sem hajtottak. Egy pillantás Vaughn kisasszony ügyeibe egész sereg ilyen dologra vet napfényt.

Quentin bólintott.

– Rendben van, fiú. Később majd ellenőrzöm ezt. Pillanatnyilag sokkal sürgősebb dolgom van. Az Ivy Ecker-ügy.

– Nyomra bukkantak, felügyelő? – kérdezte Dave mohón.

– Az első nyom! A lopott ékszerek egyik darabja nemrég került elő egy Hatodik Avenue-i, zálogházban.

– Nyakon csípték a fickót?

– Egy lány zálogosította el. A meggyilkolt asszony unokahúga, Jane DeBrett.

Dave-nek egy pillanatig hangtalanul mozgott az ajka.

– Maga tréfál! – nyögte ki végül.

– Nem én. Egy Sorkin nevű zálogos nemrég hozta he hozzánk a brosstűt, és részletesen leírta a lányt. Nincs kétség a személyazonossága felől.

Lang teljesen összeomlott. Hallatszott, ahogy nagyot nyel.

– Valaki bakot lőtt.

– Aha – felelte Quentin szárazon. – Mégpedig a lány. Egyáltalán nem kellett volna, hogy zálogba csapja a tűt.

Dave megragadta a felügyelő kabátujját:

– Le akarja tartóztatni?

– Miért, mit gondol? – Quentin kiszabadította a karját és eltávozott.

Dave figyelte, ahogy eltűnik a lépcsőkön. Elszorult a szíve. Tegnap este Jane-nel vacsorázott, és semmiféle figyelmeztetés vagy jel nem vallott a közlő veszedelemre. Amikor elváltak, megcsókolta, és ez a csók makacsul kísértett gondolataiban. Jane hirtelen belépett az életébe. Nem tudta megemészteni azt a gondolatot, hogy a lányt letartóztatják. Tökéletesen elveszettnek érezte magát. Ott álldogált még, amikor egy hirtelen támadt ötlet tette ösztökélte. Szökellő lépésekkel végighaladt a folyosón, és bement egy telefonfülkébe. Bedobott egy tízcentest, és izgatottan tárcsázott. A szobalány vette föl a kagylót.

– DeBrett kisasszonyt kérem.

– Egy pillanat.

Izgatottan várakozott.

– Halló! – A hang nagyon idegenül csengett. Dave nem ismerte. Homlokán ráncba futott a bőr.

– Jane?

– DeBrettné vagyok. Jane nemrég elment hazulról. Miben lehetek segítségére?

– Nem tudja, hol lehet Jane-t megtalálni? Nagyon fontos.

– Sajnos, nem tudom. Váratlanul ment el. Utazótáskát vitt magával. Nem hiszem, hogy ma éjjel hazajön.

– Ó – mondta Dave. – Köszönöm. – Gépiesen fölakasztotta a kagylót. Üresnek és érzéketlennek érezte magát.

Minden összezavarodott. Megneszelt volna valamit Jane? És elmenekült? Homloka összeráncolózott, ahogy dühödten koncentrálni próbált. Mindenesetre volt egy vigasza: ha ő nem tudja megtalálni Jane-t, Quentin felügyelő se tudja. Körülnézett a telefonfülkében. Hirtelen eszébe jutott valami. Mi is volt az a név, amelyet Quentin említett? Sorkin? Lázasan lapozni kezdett a telefonkönyvben.

Néhány perccel később egy taxiban a Hatodik Avenue felé robogott.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Sorkin zálogházának kirakatát néhány gondosan összeválogatott áru díszítette, tanúsítva a tulajdonos megbízhatóságát és leleményességét. Dave körülnézett, és benyitott az üzletbe. Egyetlen bura világította meg fukar fényvel a dohos és rendetlen helyiséget. Dave szeme éppen hogy megszokta a fényváltozást, amikor az üzlet hátsó részének homályából kivált egy emberi alak.

– Parancsol valamit?

– Sorkin úr?

– Igen, kérem.

– Szeretnék felvilágosítást kapni arról a melltűről, amelyet nemrég hagyott ott a főkapitányságon.

A zálogkölcsonzó éles tekintettel bámult Dave-re.

– Maga rendőr?

– Nem – felelte Dave. – De nemrég beszéltem az egyik felügyelővel, és ő adta meg a maga nevét. Azt hiszem, némi pénzhez

segíthetem magát.

Az óvatosság gyanút ültetett Sorkin jóindulatú arcára. A pénztárfülkéhez sompolygott, és könyökére támaszkodva figyelte Dave-et, annak az embernek a fáradt türelmével, aki már nagyon sok furfanggal találkozott.

– Tessék – mondta.

Dave mosolygott. Ezúttal egy kicsit kitágította az igazságot, de azért nem is hazudott.

– A biztosítótársasággal együttműködve dolgozom. Jutalmat ígértek, ha nyomára jutok az ellopott ékszereknek. Sorkin úr, maga juttatott bennünket az első megbízható nyomhoz. Maga is kaphat a részesedéséből, ha értékes felvilágosítást tud adni.

Ez fölkelte a zálogkölcsonzó érdeklődését.

– Mire kíváncsi... izé... uram?

– Lang, Dave Lang a nevem. Maga tapasztalt ember, Sorkin úr. Ebben a szakmában jó emberismerőnek kell lenni. Azt szeretném tudni, hogyan viselkedett a lány. Ideges volt-e? Félt-e? Úgy viselkedett-e, mintha lopott holmit hozott volna?

Sorkin alsó ajka előreugrott a töprengésben.

– Tudja, Lang úr, annyit mondhatok magának... az biztos, hogy a lány zavarban volt. Talán még sose járt zálogházban, talán...

Félbeszakította, mert élesen csikorogva kitárult az ajtó. Fénysugár kúszott végig a falon, aztán eltűnt. Bársonygalléros sötét felöltőben magas férfi sietett feléjük a félhomályban. Noha Dave sose találkozott Jane apjával, azonnal megismerte Stanley DeBrettet az újságokban megjelent fényképeiről. Lopva jelet adott Sorkinnak, és feltűnés nélkül az árnyékba húzódott.

Stanley DeBrett láthatóan feszült idegállapotban volt. Álla megmerevedett, száját összeszorította. Egy cédulát szorongatott. Betaszította a pultra Sorkin elé.

– Szeretném kiváltani ezt a tűt.

Sorkin szeme alatt árnyak jelentek meg, ahogy precízen megvizsgálta a zálogjegyet. Nyájas arccal tekintett föl.

– De ezt a tűt egy fiatal hölgy zálogosította el.

– Tudom. A lányom.

Sorkin bocsánatkérően mosolygott. – Ez a nyugta értékes tárgyra szól. Nem tudom... talán találta valahol. Megértheti, hogy óvatosnak

kell lennem.

– Ostobaság. – Stanley DeBrett hangja ingerültté élesedett. – Na. – Előráncigálta a levéltárcáját. – Azt akarja, hogy igazoljam magam? – Néhány hivatalos külsejű névjegyet teregetett ki a pultra. – Ezer dollár kölcsönt adott. Itt a pénze. – Egy nyaláb ropogós bankjegyet rakott a névjegyek mellé, és ellentmondást nem tűrő mozdulattal kinyújtotta a tenyerét. – Kérem a tűt.

Az árnyékból figyelő Dave kíváncsi volt, hogyan húzza ki magát Sorkin a csávából. De a zálogos leleményes férfi volt.

– Sajnálom – mondta kedvesen, és visszatolta a pénzt meg a névjegyeket –, de nincs nálam a tű.

– Micsoda? – Stanley DeBrett összevont szemöldökkel hátrahőkölt. – Hát hol van? Mi történt vele?

– A bankban van, a páncélszekrény-fiókomban.

– Sorkin egy ócska öntöttvas szekrényre mutatott a fal mellett. – Itt nem lenne biztonságban. A múlt hónapban kétszer is betörték valami vagányok a tetőablakon, és úgy nyitották ki ezt a szekrényt, mintha szardíniásdoboz volna. Nem vállalhatom azt a kockázatot, hogy értéktárgyakat tartok itt. Ha volna szíves holnap befáradni... – A hangja itt reménykedően elhalt.

Stanley DeBrett nem volt elragadtatva ettől. A legcsekélyebb mértékben sem. De nem látott kiutat. Tanácstalanul rágta a szája szélét, majd visszatette a levéltárcájába a névjegyeket, a pénzt meg a nyugtát. Zsebre vágta a tárcát, kierőszakolt magából egy kelletlen mosolyt, és közölte Sorkin-nal, hogy másnap reggel megint eljön.

Halkan becsukódott távolodó háta mögött az ajtó. Már nem volt olyan egyenes, mint amikor bejött. A lépései sem voltak olyan határozottak és fürgék. Tétovázva indult el az üzlet elől.

Dave Lang kilépett az árnyékból. Szeme zavart volt, magába mélyedő. Sorkin szomorúan ránézett, és megrázta a fejét.

– Ha a gyerek rosszat cselekszik, ki issza meg a levét? A szülők. – Gyászosan sóhajtott. – Holnap már késő lesz. Sajnálom ezt az embert.

Dave nem szólt semmit. Próbálta megmagyarázni magának ezt a dolgot. Jane bizonyára elmondta apjának a bross-ügyet, és ez cselekvésre sarkallta DeBrettet. A tű bizonyíték. DeBrett nem akarta, hogy a lánya bajba keveredjen miatta. De elkésett. Minden

összeesküdött ellene. A parancsokat kiadták, visszavonhatatlanul. DeBrett nem volt elkészülve egy erkölcsös zálogkölcsonzóra.

Dave-et meglegyintette a sors szele.

Elsa Vaughn meglehetősen durva módon értesült erről az eseményről. Az elmúlt éjszaka megpróbáltatásait pihente éppen, amikor megszólalt a csengő. Kiment és kinézett a lesóablakon. Quentin állt az előcsarnokban. Elsa kinyitotta az ajtót, és üdvözölni akarta a férfit, de a hirtelen meglepetés belefojtotta a szót. Quentin se szó, se beszéd, üdvözlés nélkül durván berobogott a szobába. Gránitarca mosolytalan és meg nem alkuvó volt.

Magyarázat nélkül keresgélni kezdett a lakásban. A szeme semmit sem hagyott ki. Aztán keményen megállt Elsa előtt.

– Rendben van, Vaughn kisasszony. Hol rejtőzik?

– Kicsoda? – Elsa kíváncsian pillogott.

– Jane DeBrett – válaszolta a felügyelő nyersen. – Elő kell kerítenem azt a lányt. Hol van?

– Itt semmi esetre sincs. Meg kell mondanom, felügyelő, hogy a viselkedése...

– Elnézést kérek – recsegte Quentin. – Láta ma már a lányt?

– Nem. – Elsa kíváncsian nézett a férfira. – Miért akarja előkeríteni?

– Lopott ingóságokkal való orgazdaságért, fegyveres rablásért, gyilkosságért. Válasszon belőle.

Elsának tátva maradt a szája. Azt hitte, hogy a felügyelő meghibbant. Hátratántorodott, és hosszú ideig nem tudott megszólalni. Amikor végre megszólalt, a csodálkozástól és a hitetlenkedéstől elcsuklott a hangja.

– Maga... maga tréfál, felügyelő.

– Nem én. Egészen más elképzeléseim vannak a humorról. Ki akarom faggatni DeBrett kisasszonyt nagynénjének meggyilkolása felől.

Elsa tátott szájjal nézett a nyomozóra.

– Nem, Vaughn kisasszony, nem hibbantam meg. Lehet, hogy Jane DeBrett nem bűnös, de tud valamit a gyilkosságról.

Elsa arcszíne kékesöldre változott, amikor a felügyelő elmondta a melltű-ügyet. Rosszullét környékezte.

– De nem.– suttogta –... nem tudom elhinni...

Quentin hangja fagyos volt.

– Idézzé csak emlékezetébe azt az előadást, amelyet ma reggel tartottam magának az emberi természetről. Sose tudhatjuk, hogy mire képes valaki. Valakit addig tartunk ártatlannak, amíg meg nem bizonyosodunk a bűnösségéről. Az igazság pedig az, hogy Ivy Eckert megölték, és ellopták az ékszereit. Egy évvel később az egyik ékszer Jane DeBrett elzálogosítja. Közvetlenül ezután eltűnik. Valamitől begyulladt, és olajra lépett. Fölpakolt egy táskára valót, és lelécelt. Az én véleményem szerint ez a vétkesség, vagy legalábbis a bűnrészesség hallgatólagos elismerése.

Elsának tátva maradt a szája.

– Jane eltűnt?

– El, Vaughn kisasszony. Lekopott. Úgy látszik, senki se tudja, hogy hova lett. Azt hittem, magánál van.

Elsa a fejét rázta. Még most sem hitt a fülének.

– Lenne szíves értesíteni engem, ha megtud róla valamit.

Elsa nemet intett.

– Ezt... ezt nem ígérhetem meg, felügyelő. De megpróbálom majd meggyőzni, hogy keresse meg magát. Azt hiszem, hallgat rám.

Quentin az ajtó felé nyargalt. A kilinccsel a kezében megtorpant.

– Fogadjon el tőlem egy jó tanácsot, Vaughn kisasszony. Ezer dolgom van. Nem lehetek ott mindenütt. Vigyázzon magára.

És eltávozott.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Ha azon az éjszakán Quentin felügyelő rendőrségi kordont húz a Times Square köré, könnyedén fülön csípheti Jane DeBrettet. Ugyanis kilenc óra előtt tíz perccel Jane kilépett egy moziból a Negyvenkettedik utca neonragyogásába. Felnézett a villanyórára, és megállapította, hogy még korán van. Egy pillanatig habozott, összeráncolta a szemöldökét, aztán gyorsan határozott. Levitte az utazótáskáját egy földalatti-pályaudvarra, és beadta a

csomagmegőrzőbe. Aztán visszasetett az utcára, és taxiba ült. Egy Hetvenharmadik utcai címet adott meg a sofőrnek. A kocsí útnak indult a kenetlen fogaskerekek érdes hangú kórusában, és szemmel láthatólag fittyet hányt a gyalogosok életének.

Jane úti célja egy magas tornácú, ódon vöröses-barna ház, egy elhagyott utcában rejtőzött. Komor, félelmes épület. A környéken sötétség uralkodott. A közvilágítás gyér volt. A járdáról négy lépcső vitt le a vasajtóhoz. Mivel Jane itt tanult, Rudolf Salznál, igen jól ismerte a járást. Habozás nélkül benyomult a vasajtón. Enyhén megremegett, mert az East River felől ködkürt gázszos jajveszékelése hallatszott.

A hosszú és keskeny alagsori előcsarnok átszelte az egész házat. Egy ajtónál ért véget. Jane kilépett rajta a hátsó udvarra. Ezt magas deszkakerítés övezte. Sötét mennyezetként borult rá az égbolt.

Jane lehajolt. A sötétségben tapogató ujjai egy kőre bukkantak. Köré tekerte a sálját, és bedobta az ablakba. A lövedék nem csapott nagy zajt. Csöndesen hatolt be az üvegen. Jane visszaszorította a lélegzetét, és feszülten várakozott. Nem nyíltak ki az ablakok, hogy kíváncsi fejek bámuljanak ki az éjszakába.

A lyukon éppen befért a keze. Ügyelt az üvegszilánkokra. Elforgatta a fogót, és megemelte az ablakot. Mélyet lélegzett, összeszedte a bátorságát és bemászott. Belül koromsötét volt.

Meggyújtott egy szál gyufát. A láng úgy-ahogy megvilágította a tárgyakat. Földeregték egy állólámpa körvonalai. Bekapcsolta. Zsúfoltan bútorozott helyiség tárult a szeme elé. A szoba díszé egy antik koncertzongora volt. Alacsony vitrinek futottak körbe a fal mentén, tele lemezekkel.

Jane gyorsan, módszeresen kutatni kezdett. Már a rendőrség is átkutatta a lakást, de a lány rendíthetetlenül és derűlátóan meg volt győződve arról, hogy megtalálja, amit keres. Először az asztalnak esett neki. Kihúzta a fiókokat, és fűrgén végigkötorta tartalmukat. Semmi érdekeset nem talált bennük. Ezután egy szekrényhez lépett, amelyben férfiruhák lógtak. A zsebek megmotozása sem járt eredménnyel. Megfordult, és elindult egy fiókos szekrény felé. Ekkor azonban egy váratlan zöreijre megtorpan.

Mozdulatlanul állt, és hegyezte a fülét. Megint hallatszott a zaj – egy kulcs hangja, ahogy forog a zárban.

Jane ösztönösen cselekedett. Egy ugrással az állólámpánál termett, és eloltotta. A szoba sötétségbe borult. Hátrább osont a zongora felé. Torkában dobogott a szíve.

Az ajtó nesztelenül kitarult, és sárga fénysáv vetődött a padlóra. Homályos körvonalú emberi alak lopakodott be az ajtón. Az ajtó becsukódott, és eltűnt az előcsarnokból besugárzó fény. Cszozgó lépések hallatszottak.

Jane visszatartotta a lélegzetét. Minden porcikáját áthatotta a rettegés. Zseblámpafény villant a falra, és körbejárt. Lassan közeledett feléje. Jane rémületében a torkára szorította a kezét, hogy elfojtsa a zihálását. Hátrahajolt, és olyan kicsire zsugorodott, amekkorára csak bírt. De a zihálás mégis hallatszott. A fénysáv remegve megállt a falon.

Egy pissenés nem sok, annyi sem hallatszott. Jeges némaság. Az idő megállt. Jane torkát félelem fojtogatta. Szinte elviselhetetlen feszültséget érzett. A fénysugár a szőnyegre hullott, és lassan elindult. Kérlelhetetlenül közeledett.

Jane haja égnek állt. Kétségbeesetten ismételte magában: *Csak bírnék futni. Csak el bírnék rejtőzni.* De hova? Még ha tudná is, nem volt erő a lábában.

A fénysugár elhaladt a cipője mellett. Aztán megállt visszaugrott, és a padlóhoz szegezte a cipőjét. Majd lassan fölfelé kezdett kúszni, és beleveste Jane alakját a sötétségbe. A lánynak görcsbe rándult a szíve. A zseblámpafény hirtelen foglyul ejtette az arcát. Átdöfve állt, tágra nyílt szemmel. A levegő elakadt a tüdejében.

A fény feléje mozdult. Egyre csökkent közöttük a távolság. A fény mögött ott mozgott az ormótlan árny. Jane erővel szétfeszítette az ajkát.

Szaggatott suttogást hallatott

– Ne... ne... kérem...

De a torkát összeszorító rettegés miatt nem tudta befejezni a mondatot.

A vakító fény közeledett. Az idegen már csak három lépésre volt. Jane hallotta érdes, nehézkes lélegzését. Megremegett az undortól. S akkor kialudt a fény, a szoba elsötétült. Érezte, hogy kezek nyúlnak feléje és nyakon ragadják. Megdermedt. Egy árva hang se jött ki a torkán. Aztán megroggyant a térde, ahogy az ujjak lassan lejjebb

csúsztak.

Majd megszűnt a fájdalom és a mindent beborító rettegés. Nem maradt más, csak a sötétség.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Egy tucatnyi hiábavaló telefonhívás után, amelynek a fele Howard Starknak, a fele Dave Langnek szólt volna, Elsa abbahagyta a kísérletezést és hátratámaszkodott a díványon. Idegesen rágta jobb kezének hüvelykujját. A helyzet kezdett forróvá válni. Elsa izgatott volt, nem lelte nyugalmát. Olvasni próbált – hasztalan, összevissza csapongtak a gondolatai. De annyira azért még nem volt kétségbeesve, hogy bekapcsolja a rádiót. Fölkelt és nyugtalanul az ablakhoz ment. Kinézett a fényben úszó városra. Ujjai szórakozottan kotorásztak a zsebében. Egy kemény tárgyra bukkantak. Előhúzta Salz lakásának kulcsát, amelyet még Quentin felügyelőtől kapott.

Miért ne? Legalább csinál valamit. Átszalad Salz lakására és visszaszerzi a lemezeit. Bármilyen cselekvés jobb a tehetetlen várakozásnál. Nem sokat teketóriázott, hanem kabátot kapott magára, és lement az utcára.

Tíz perccel később kiszállt a taxiból a komor épület előtt. Tapogatózva haladt lefelé a homályos alagsori lépcsőkön. Betaszította a nyikorgó vasajtót. A hosszú előcsarnok végén megállt és megnyomta a csengőt. Hirtelenjében nem is tudta, miért. Erőtlenül visszhangzott a csengő tompa hangja. Bedugta a zárba a kulcsot és kinyitotta az ajtót.

Elsa levegő után kapkodott. Hátborzongató látvány tárult a szeme elé. Égett az állólámpa. A szoba olyan volt, mintha ciklon söpört volna végig rajta. A képeket leszedték a falról, és fölhasították a hátukat. Az asztalfiókokat kiforgatták. A kárpitosmunkákat fölnyitották és széttúrták tömésüket. Romhalmaz volt a szoba.

Elsa akkor háborodott csak fel igazán, amikor látta, hogy megrongálták Salz lemezgyűjteményét is, amelyet oly nagy becsben tartott. Szét voltak szórva, sok össze is tört, megrepedt vagy

széttaposódott egy értelmetlenül pusztító talp alatt.

A rendőrség is járt itt, de ezt nem ők követték el. A rendőrök nem rongálnak szántsándékkal. Elsa letérdepelt, és keresgélt a romok között. A méreg fojtogatta, amikor elolvasta a széttört lemezek címkéit: Gluck, Journet, Destinn, Aida, Ruffo, Chamlee – sokuk pótolhatatlan.

Elsa összeszorított ajakkal keresni kezdte a saját lemezeit. Átválogatta a sértetlen példányokat. Kettőt emelt ki belőlük – a *Liebestod*-ot és Elisabeth imáját a *Tannhäuser*-ből. Nagy kísértést érzett arra, hogy elcsenje azt a lemezt, amelyen Saljapin a *Borisz Godunov* haláljelenetét éneкли, de ellenállt a kísértésnek.

Főlegyenesedett, még egy pillantást vetett a mézárásra, és elindult az ajtó felé. Kilincsért nyúló keze félúton megállt a levegőben. Valami furcsa hang hallatszott a hálószobából, a kis állatok nyöszörgéséhez hasonló. Gyengén, de segítséget sürgetően.

Elsának meggyorsult a szívverése. Rossz sejtelmek gyötörték. De a félelem nem veszi mindig elejét a bátorságnak. Óvatosan a hálószoba felé haladt. Ujjai kitapogatták a falon a villanykapcsolót. Felkattintotta.

Előbbi megdöbbenése, amelyet Salz nappalijának láttára érzett, eltörpült a mostani mellett.

– Uramjézus! – suttogeta.

Jane feküdt az ágyon, csuklója meg a bokája az ágy lábához kötözve, a szájába zsebkendő gyömöszölve, az ajka bekötve. Kidülledt szemmel nézett Elsára. Megkönnyebbülés sugárzott a tekintetéből.

Elsa odaugrott, és széleseben munkához látott. Jane, megszabadulva kötelékeitől, megpróbált föltápászkodni, de elhagyta az ereje.

– Szegénykém! – mondta Elsa. – Feküdj csak. Ne szólj semmit. Mindjárt hozok egy pohár vizet.

Jane bágyadtan elmosolyodott. Elsa meghozta a vizet. Jólesett a lány kiszáradt ajkának. Megpróbált felülni. Elsa aggódva figyelte.

– Jól érzed magad?

– Igen... igen, azt hiszem.

– Mi történt? Hogy kerültél ide? Ki tette ezt veled?

Jane gyámoltalanul nézett rá.

– Talán jobb lesz, ha egyszerre csak egy dolgot kérdezek – mondta Elsa. – Ki kötözött össze?

– Nem tudom.

Elsának elkeskenyedett a szeme.

– Ide figyelj, Jane. Tudnom kell, mi történt? Ki tette ezt veled? – kérdezte komolyan.

Az emlékezés görcsbe rántotta Jane testét. Gyenge volt a hangja, alig lehetett hallani.

– Ööö... azért jöttem ide, mert kerestem valamit. Éppen nekifogtam, amikor meghallottam, hogy valaki zörög az ajtónál. Eloltottam a lámpát, és vártam. Nem tudom ki volt, de volt kulcsa a lakáshoz. Bejött és zseblámpát gyújtott. – Fájdalmasan sóhajtott. – Meglátott, és közeledett felém. Ó, Elsa, soha életemben nem voltam annyira megrémülve! Éreztem, hogy az ujjai átfogják a torkomat és... azt hiszem, elájultam. Amikor észhez tértem, láttam, hogy a szomszéd szobában ég a villany. Nem tudtam, ki jár ott, ezért csendben maradtam. Aztán elmentél a hálószoba ajtaja mellett, és megismertelek. Megpróbáltam fölkelteni a figyelmedet. Félttem, hogy nem hallasz meg, és elmész.

– Hát majdnem elmentem. – Elsa fürkésző pillantással nézte a lány arcát. – Azt mondtad, hogy valamit kerestél, azért jöttél ide. Mi volt az, Jane?

Jane elfordította a tekintetét. Arca kifejezéstelen volt.

– Nem mondhatom meg.

Elsa próbálta megemészteni a választ. Aztán megszólalt:

– Hol voltál egész délután?

– Moziban.

– Mindig egy táskára való cuccai jársz moziba?

– Dehogyan. El akartam kapni az utolsó vonatot Darienbe. Tudod, van ott egy farmunk.

– Miért akartál elutazni?

– Apu kért meg rá.

Elsa uralkodott az arcvonásain.

– Mondd csak, honnan szerezted azt a melltűt, amelyet ma délután betettél a zálogházba?

Jane megkövültén bámult.

– Honnan tudsz róla?

- Később majd elmondom. Egyelőre válaszolj a kérdéseimre.
- Hát... – mondta a lány habozva –, apu adta.
- Mikor?
- Körülbelül egy éve.
- Miért tetted zálogba?
- Szükségem volt a pénzre, a hangversenylem miatt. Úgy gondoltam, hogy kiváltom, mihelyt tudom.
- Elmondtad az apádnak?
- El. Egy kicsit szégyelltem magam. Végül is, ajándékba kaptam.
- Dühös volt?
- Egy kicsit.
- Akkor kért arra, hogy utazz Darienbe?

Jane bólintott. Zavarban volt.

- Elsa, te valamit eltitkolsz előlem. Mit?

Nem volt könnyű. Elsa szánakozott. Jane-nek előbb-utóbb úgyis meg kell tudnia. Sokkal jobban megrázkódná, ha mástól hallaná. Csöndesen megszólalt hát:

- Az a tí azok közé az ékszerek közé tartozik, amelyeket Ivy nénitől loptak el, amikor megölték.

Jane arcából kifutott a vér. Szótlanul ült. Nem tudott mivel védekezni. Kétségbeesetten Elsára bámult, majd kezébe temette az arcát és sírva fakadt. Elsa várakozott. Együtt szenvedett a lánnyal. Elcsitult a zokogás. Fél kézzel átkarolta a lányt, és úgy vigasztalta.

A lány hirtelen fölemelte könnyáztatta szemét.

- A rendőrök azt hiszik, hogy én voltam a tettes. Elszökök, és akkor sose fogják háborgatni aput.

– Ostobaság! – mondta Elsa határozottan. – Azt hiszed, apád nyugodtan ülne otthon, és hagyná, hogy magadra vállald az egészet? És ha elkapnak – mert elkapnak –, azt hiszed, hagyja majd, hogy börtönben legyél? Dehogy hagyja! Mindenképpen jelentkezne.

Jane kicsinek, elveszettnek és szerencsétlennek látszott.

– Biztosan van valami ésszerű magyarázat – mondta Elsa. A lány álla alá tette a kezét. – Hallgass rám. Most nem bújócskázhatunk. El kell mondanod az igazat. Tudni szeretném, miért jöttél Salz lakására.

- Izé... ennek semmi köze a tühöz, Elsa. Hidd el. Ez személyes dolog.

– Közted és Salz között...?

Jane konokul bámulta a padlót.

– Hát jó. – Elsa fölkelt. Elhatározta, hogy cselhez folyamodik. – Én ezután mosom kezeimet. Ne is gyere hozzám segítségért. Nem segíthetek rajtad, és nem is segítek, ha titkolózol. Végeztünk. Isten veled, Jane.

Ez hatott. Jane tüstént talpra ugrott, és megragadta Elsa karját.

– Kérlek! Hiszen szükségem van rád. Ha...

Ebben a pillanatban megszólalt a csengő. A lány elsápadt, és megint remegni kezdett. Elsa erőt öntött belé. Mozdulatlanul álltak. Nem tudták, mihez kezdjenek.

Egy ököl dörömbölt az ajtón parancsolóan. Csattogott a kilincs. Elsa mélyet lélegzett, intett a lánynak, hogy maradjon ott, ahol van, és kiment a nappaliba.

– Ki az? – kérdezte remegő hangon.

– Kinyitni!

Tekintélyes hang volt, az tagadhatatlan. Elsa mindjárt megismerte. Kinyitotta az ajtót. Quentin felügyelő arca ismét érzéketlen volt.

– Mire véljem ezt? – kérdezte – Fölhív, aztán meg leteszi a kagylót.

– Én? Mikor?

– Húsz perccel ezelőtt.

Elsa a fejét rázta.

– Én nem hívtam magát, felügyelő.

A nyomozó belépett a lakásba. Lábával betaszította az ajtót, és szemügyre vette a rombolást. Fagyosan nézett Elsára.

– Mit csinál itt?

– Kerestem a lemezeimet. Nem emlékszik, adott egy kulcsot a lakáshoz.

Quentin széles mozdulattal a szobára mutatott.

– Maga így szokott keresni valamit? Hogy fölforgatja az egész házat? Hogy mindent a feje tetejére állít?

– Téved, felügyelő. Már akkor is ilyen volt a lakás, amikor idejöttem.

A felügyelő összeráncolta a homlokát. Tanácstalan volt.

– Valaki azt telefonálta nekem, hogy jöjjenek ide, ha valami

érdekeset akarok látni.

– Férfi vagy nő volt?

– Nem tudom. Suttogott az illető. Letette a kagylót, mielőtt bármit kérdezhettem volna.

– Én biztosan nem voltam – mondta Elsa határozottan.

Quentin ridegen ránézett, majd sarkon fordult, és a konyha felé indult. Bekukkantott, aztán megcélozta a hálószobát. A küszöbön megtorpant, és egy pillanatra megállt benne az ütő.

Aztán halkán megszólalt:

– A szentségit!

TIZENHATODIK FEJEZET

Quentin felügyelő megfordult, és olyan megsemmisítő pillantást vetett Elsára, hogy az majd a föld alá süllyedt. Aztán a férfi belépett a hálószobába. Jane még most is az ágy szélén ült. A felügyelő csípőre tette a kezét, és megállt fölötte. Látszott, hogy jócskán uralkodik magán, amikor megszólal:

– Nicsak, DeBrett kisasszony. Aztán hol voltunk egész délután?

– Moziban – felelte a lány nyugodtan.

Csodálatra méltóan nyugodt volt. Elsa, aki besettenkedett Quentin háta mögött a szobába, csak ámult-bámult. Jane az ölébe tette a kezét. A felügyelő támadása láthatólag nem tudta úgy összeroppantani, mint ahogy Elsa jóakarata összeroppantotta.

– Hát este? – kérdezte Quentin.

– Kilenckor jöttem ide.

A nyomozó Elsához intézte a következő kérdését.

– Maga engedte be, Vaughn kisasszony?

– Nem – vágta rá Jane. – Én jöttem legelőször. Betörtem az ablakot, és bemásztam.

– Szóval betörte az ablakot – mondta Quentin vészjóslóan, mint a végsőkig elkeseredett ember, aki még türtőzteti magát. Belehajolt Jane arcába.

– Törvénybe ütköző módon behatolt egy lakásba, amelyet

lepecsételt a rendőrség. Egy meggyilkolt férfi lakásába. Nagyon szemtelen lennék, ha megkérdezném, hogy miért tette ezt, DeBrett kisasszony??!

– Kerestem valamit.

– Azt látom. – Megdörzsölte az állát. – Muszáj volt disznóolat csinálni a lakásból?

– Nem Jane a tettes – mondta Elsa. – Valaki idejött az ő érkezése után, és megtámadta.

– Nahát, ez csuda izgi – mondta a felügyelő kajánul.

– De felügyelő, az Isten szerelmére! Nézze meg azokat a nyakkendőket meg lepedőcsíkokat, amelyekkel Jane-t megkötözték. Nézze meg a csuklóját és a bokáját... még most is vöröslik. Nézze csak...

– Elsa kinyújtotta a kezét egy vászoncsíkért, de a felügyelő megakadályozta.

– Hagyja! Ne nyúljon semmihez. Lehet, hogy szerezhetünk néhány ujjnyomot. Látta a támadóját, DeBrett kisasszony?

Jane a fejét rázta.

– Nagyon sötét volt.

– Férfi volt vagy nő?

– Nem tudom. Elájultam.

A felügyelő folytatta.

– Aztán mit kerestett?

A lány habozott.

– Ennek nincs köze Salz halálához.

– Szíves engedelmével majd én döntöm el, hogy van-e köze hozzá.

Jane makacsul összeszorította a száját, és hallgatott.

Quentin haragra lobbant. Elvesztette a türelmét, és erélyesen fölemelte a hangját.

– Hát ide figyeljen, kislány, Nem tűröm, hogy marháskodásával hátráltasson a nyomozásban! Maga most kinyitja a szájacskáját és elmond egy rakás dolgot. Megmondja az igazat arról a melltűről, amelyet ma reggel zálogba csapott. Ha át próbál verni, letartóztatom és rács mögé dugom. Persze meglehet, hogy különben is rács mögé dugom magát. Nehogy azt higgye, hogy nem tehetem meg! Éppen elég van a maga rovásán ahhoz, hogy elkaphassam. Nna. Hol

szerezte azt a tít?

Jane öszvérmakacssággal bámulta a padlót, de Elsa látta, hogy könnyben úszik a szeme.

– Ne kukoricázzon – morogta Quentin –, hanem beszéljen.

Elsa csöndesen közbeszólt.

– Hát nem látja, felügyelő, hogy rosszul érzi magát? Hogy szörnyű megpróbáltatáson ment keresztül? Otthon kellene feküdnie, orvosi felügyelet alatt, hiszen orvosi gondozásra volna szüksége, nem pedig arra, hogy egy rendőr kínozza és megfélemlítse. Sose hittem, hogy éppen maga...

– Hagyja csak, Vaughn kisasszony – mondta a nyomozó nyersen.

– Kár a gőzért. Nyomozó vagyok, és a munkámat végzem. El kell végeznem.

– Fenyegetően fölemelte az ujját Jane felé. – Így is jó, DeBrett kisasszony. Akkor keljen föl. Velem jön. Ez az utolsó lehetősége. Vagy beszél, vagy zárkában tölti az éjszakát. Holnap aztán fogadhat ügyvédet. Lehet, hogy óvadék ellenében szabadon bocsátják, de ebben kételkedem, mert gyilkosságról van szó. Bíróság elé állítják, és akármi lesz a tárgyalás végeredménye, minden jegyzőkönyvbe kerül. Választhat: vagy vallomást tesz most, négy szemközt, vagy holnap, nyilvánosság előtt, a sajtót is beleértve.

Jane maga volt a megtestesült kétségbeesettség és tanácstalanság.

Quentin meg csak verte a vasat.

– És ha nem működik együtt velünk, ne számítson méltányos bánásmódra. A rendelkezésünkre álló bizonyítékok alapján házkutatást tarthatunk maguknál, és kinyitathatjuk a családi páncélszekrény-fiókot. Megtalálom a többi ékszert, ha addig élek is.

Elsa a felügyelő hangjáról megállapította, hogy komolyan beszél. Senkinek se használna, ha Jane-t letartóztatnák. Szegény gyerek nem volt abban az állapotban, hogy a saját fejével gondolkozhasson.

– Az apja adta neki a tít – mondta Elsa.

A zsilipek megnyíltak, áradt a könny.

Quentin várt.

– Megerősíti ezt, DeBrett kisasszony?

A felügyelő tökéletesen érzéketlennek látszott a könnyek iránt.

Jane élettelen arccal fölnézett és bólintott.

– Tudta-e, amikor elzálogosította, hogy a nagynénje gyűjteményéből való?

A lány a fejét rázta. Reszkető, védtelen kislány volt most.

– Szép kis dolgokat csinál maga – mondta Quentin zordonan. – És azt mondja meg, miért jött Salz lakására?

Jane hangja fátyolos volt. Akadozva törtek föl belőle a szavak.

– Amikor apu megkért, hogy utazzak le a farmunkra, hazamentem, hogy becsomagoljak. Először nem találtam meg az utazótáskámat, aztán eszembe jutott, hogy Edwina kölcsönkérte. Kihoztam a szobájából, és kiürítettem a tartalmát. Közben találtam egy csekket, egy kifizetett csekket.

Rudolf Salz nevére szólt, és a mostohaanyám írta alá. – Jane megakadt, majd kissé keserűen folytatta:

– Ismerem Edwinát. Ő sose adott volna kölcsön pénzt Salznak. Arra gyanakodtam, hogy valami kapcsolatnak kellett lenni kettejük között. Talán Salz tudott róla valamit, és zsarolta. A végére kellett járnom.

– Miért?

– De hisz érthető – mondta Elsa. – DeBrett meg a felesége úgy vannak egymással, mint a kutya a macskával.

Jane nyelt.

– Apu keze meg volt kötve. Meg ő túlságosan is úriember ahhoz, hogy tegyen valamit. Azt gondoltam, ha találhatnék valamit, amivel le lehet rázni Edwinát, nagy örömet szereznék apunak.

– Egen – mondta Quentin. – És miközben maga itt volt, valaki meglepte.

– Igen.

– Azt mondta, nem tudja, férfi volt-e vagy nő. De lehetett nő is.

– Lehetett.

Elsa szemében hirtelen megvillant egy sejtés.

– Akkor Edwina is lehetett. Elég markos nő.

Quentin bólintott, mert neki is ez jutott eszébe.

– Ha igaz, hogy Salz zsarolta, eljöhetett a lakására, hogy megkeresse a bizonyítékot.

Jane lehunyta a szemét és megborzongott:

– Jézus, Mária, egyedül voltam egy gyilkossal!

– Talán nem ő volt a gyilkos – mondta Quentin. – A gyilkos nem

kockáztathatta, hogy fölismerjék. Nagyon sok forgott kockán. Már megízlelte a vért. Egyszer már ölt. Másodszor nem habozna. De maga itt van, élve, és ebből megállapíthatunk valamit. Az illető férfi vagy nő az ágyhoz kötözte DeBrett kisasszonyt, de nem akarta, hogy egész éjjel itt legyen. Ezért telefonált a rendőrségre, és kieszelte, hogy ideküld. Ennek az embernek volt szíve. Ez az ember...

Quentin elhallgatott, és szeme összeszűkül a töprengéstől.

Elsa visszafojtotta a lélegzetét. Tudta, hogy mire gondol a felügyelő. Stanley DeBrettel is számot kell vetni. Talán ő volt az éjszakai merénylő. Mivel nem akarta megsebesíteni a saját lányát, összekötözte, és gondoskodott arról, hogy megszabadulhasson.

– Most már hazakisérhetem Jane-t, felügyelő? – kérdezte Elsa.

Quentin a fejét rázta.

– Sajnálom, Vaughn kisasszony, de attól tartok, hogy a kislánynak vallomást kell tennie a kerületi főügyész előtt. Hiszen nagyon fontos tanú.

A nyomozó átment a nappaliba. Hallották, amint fölhív egy számot.

– Cullen őrmestert kérem – mondta. Majd egy perccel később: – Cullen, ülj be egy riadó kocsiába, és kerítsd elő Stanley DeBrettet. Jól hallottad, Stanley DeBrettet. Harminc perc múlva ott legyen a főkapitányságon.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Mark Simont, a kerületi főügyész helyettesét bízták meg az ügygel. Nagy garral látott hozzá. Fiatal volt, buzgó és határozott. Hivatali rangját öntudatosan viselte. Ki tudja, hová vezet egy ilyen bűnügyi eljárás, ha kellő eréllyel irányítják? Lehúzta a kesztyűjét, és ruganyos léptekkel megjelent a színen. Azt kívánta, bárcsak volna néhány újságíró a közelben, hogy lássák őt cselekedni. Meg akarta mutatni a világnak, hogy a pénz és a társadalmi rang őneki semmi; hogy New York államban nincsenek kiváltságok; hogy őbenne erős kezű és megvesztegethetetlen oltalmazóval áldotta meg az ég a

népet.

Nicholas Patrick főfelügyelő viszont, a rá jellemző előrelátással úgy döntött, hogy a háttérben marad. Ennek okából Sam Quentint is maga mögé állította. Most már a kerületi főügyésznél van a labda. „Hát csak gurítgassák” – gondolta elégedetten. Ült az asztala mögött és várta a kezdő rúgást.

Stanley DeBrett a szoba közepén állt. Elcsigázva de azért egyenesen. Viselkedése teljes közönyre vallott. Még csak nem is arra használta az egyetlen engedélyezett telefonhívást, hogy felhívja az ügyvédjeit. Hiszen a Wall Street-i Corcoran, Mea Millikan & Schwartz cég egyáltalán nem volt berendezkedve arra, hogy a büntető törvénykönyvbe ütköző esetekkel foglalkozzon; működése csupán azokra a különleges gázságokra korlátozódott, amelyek csak a pénzügyi világban ismeretesek. DeBrett leereszkedő türelemmel nézett szembe az ifjú Mark Simonnal.

– A dolog a végsőig leegyszerűsítve a következőképpen hangzik – mondta a kerületi főügyész helyettese. – Odaadta-e, avagy sem, azt a tűt a lányának? Ha a lánya hazudott, vagyis ha nem magától kapta a tűt, akkor világos, hogy mit kell tennünk. Fogva kell tartanunk gyilkosság gyanúja miatt.

Mark Simon élvezte a saját kifejezéseit. Finoman adta be DeBrettnek a kellemetlen pirulát.

– Én adtam neki – mondta DeBrett

– Szóval elismeri.

– El.

– Azt is elismeri, hogy a tű a nővére gyűjteményéhez tartozott?

– Azt is.

Mark Simon a rendőrségi gyorsíróra tekintett hogy megbizonyosodjon felőle, vajon leírt-e mindent. Megkockáztatott egy árnyalatnyi iróniát, mintha minden további magyarázat csak hazugság lehetne.

– Meg tudná magyarázni, hogy került a tű a maga birtokába?

– Meg. Amikor idejöttem, telefonáltam valakinek. Utánanézne, hogy van-e odakint egy Albert Barbizon nevű úriember?

Quentin fáradtan fölkel és az ajtóhoz lépkedett. Hamarosan visszatért, és bevezetett a szobába egy alacsony, manósrú emberkét. Albert Barbizon úr holmi mosolygó divatreklámnak

hatott sötétszürke, csíkos nadrágjában, ragyogó fekete cipőjéből kikandikáló őzszínű bokavédőjében. Feszélyezve érezte magát ebben a környezetben. Mosolya erőltetett volt.

Stanley DeBrett biccentett.

– Elmondaná ezeknek az uraknak, hogy mi a foglalkozása, Barbizon úr?

– Természetesen. Ritka drágakövekkel kereskedem. – Jelentéktelen akcentussal beszélt, nem lehetett megállapítani belőle, hogy honnan származik.

– Vevője vagyok-e magának?

– Mégpedig nagyra becsült vevőm, DeBrett úr. Sokszor megtisztelte már a cégemet.

– Megtekintené azt a tűt ott, a főfelügyelő asztalán?

DeBrett várt, amíg Barbizon megforgatja a kezében a tűt, aztán megkérdezte:

– Láta már ezt a tűt?

– Igen, láttam. – A válasz gyors és egyértelmű volt.

– Hányszor?

– Kétszer. Először akkor, amikor elhozta hozzám DeBrett úr nővére, tisztítás és javítás végett, másodszer pedig akkor, amikor DeBrett úr nővére... ööö... elhalálozott. – Becsmérlő mozdulatot tett.

– Azt hiszem, anyagi zavarban lehetett. Hirtelen elfogyhatott a pénze, és el akarta adni a melltűt.

– Megvette tőle?

– Habozás nélkül. Olyan olcsón kínálta, hogy a bolondnak is megérte.

– Mit tett ezután?

– Hát, kérem, megismertem, hogy ez a tű a családi gyűjteménybe tartozik, és fölhívtam DeBrett urat. Azt gondoltam, hogy esetleg érdeklí és visszavásárolja.

– Visszavásároltam-e?

– Vissza. Örömet. Mindjárt megegyeztünk a részletekben, és másnap el is küldtem a tűt DeBrett úrnak.

Ahogy a párbeszéd haladt előre, Mark Simon sziszegve leeresztett, mint a kilyukadt autógumi. De összeszedte magát. Még nem akarta föladni a játszmát. Arca kivörösödött, és remegő ujját Barbizonra emelte.

– Beszélte maga DeBrett úrral az előtt, hogy fölhívta magát a főkapitányságról?

Barbizon kihúzta magát, mint egy felborzolt tarajú bantamkakas.

– Ha azzal próbál gyanúsítani, hogy hazudok, vagy hogy falazok DeBrett úrnak bizonyos...

– Az igazságot próbálok kifürkészni. Hogyan fizetett DeBrett úr a túért? Kézpénzben?

– Nem, kérem. Csekkkel.

– Ugyebár, letétbe helyezte?

– Igen, kérem.

Simon megperdült, és kihívóan Stanley DeBrett-re meredt.

– Meg tudná mutatni a csekk másolatát?

– Talán. Ha megvannak még a tavalyi nyugták.

– Látni akarom. – Bosszúsan fölemelte a hangját. – Meg szeretném nézni, hogy mikor fizették ki. És tudni szeretném, miért volt olyan sürgős, hogy kiváltsa ma délután a zálogkölcsonzótól azt a melltűt, ha egyszer becsületes úton jutott hozzá?

DeBrett megőrizte hűvös modorát.

– Minden ellenem irányuló vád azon a feltevésen alapul, hogy a tűt törvénytelen módon szereztem. Mivel ez a feltevés megdőlt, úgy érzem, nem tartozom további magyarázattal. – Elhallgatott.

– Mindamellet közölhetem önnel, hogy a tú családi erekye volt, és jónak láttam azonnal kiváltani a zálogból. Megelégszik a magyarázattal?

– Nem, uram. Nem elégszem meg. – A kerületi főügyész helyettesének a hangjából fenyegetés érződött. – Egyáltalán nem elégszem meg vele. Valami hiba van a kréta körül. Miért utasította arra a lányát, hogy hagyja el a várost, amikor megtudta, hogy mit csinált?

– Utasítottam? Csupán javasoltam neki. Attól tartottam, hogy valami ilyen dolog történik. A lányom nagyon érzékeny. Nem akartam kitenni a maguk keresztkérdéseinek. – Halványan elmosolyodott. – A begyepesedett fejű hivatalnokok képtelenek gyengéden foglalkozni az ilyen ügyekkel. Most pedig, uraim, akár elégedettek, akár nem, szeretném megkapni a lányomat, hogy hazavihessem.

Sam Quentin már-már beismerte vereségét. Fáradtan fölkelt és

megszólalt:

- Elnézést a zaklatásért, DeBrett úr. De megértheti...
- Természetesen, felügyelő.
- A lánya lent várja a lépcsőnél.
- Köszönöm. – Megfordult, és hűvösen kivonult a szobából.

Albert Barbizon meg a sarkában ügetett.

A három férfi csak ült, és savanyúan egymásra meredt.

– Hát ez megint kiterjeszti a kört minden irányba – mormolta Quentin. – Ott vagyunk, ahol a part szakad...

Simon sötét tekintettel bámult maga elé.

– Maga csőbe húzott, felügyelő – dünnyögte keserűen.
– Ne okolja Quentint – vicsorogta Patrick. – Maguk követelték, hogy minden fejleményről értesítsük magukat. Hát értesítettük. Már úgy jött ide, hogy hű, de nekiront majd az ipsének. Még arra se volt időnk, hogy utánanézzünk a dolgoknak. Hát csak ne ugráljon. Olcsón megúsza. Tegyük föl, hogy becsukjuk, és a tárgyaláson előhúzza a kabátujjából ezt a Barbizont meglepetés-tanúként. Magát kiröhögik a kerületi főügyészségen... hát éppen ezért csak ne ugráljon.

Simon szája elkékült.

– Én még nem fejeztem be. Nem, uraim! Egyáltalán nem. Még most is az a véleményem, hogy valami gyanús van e körül a család körül. Folytatni fogom a nyomozást.

– Az már a maga dolga. Mi a véleményed, Sam? Szerinted mentesek a gyanútól?

Quentin elgondolkozott.

– Még van egy sereg kérdés, amelyre választ kell kapnom.

De tudta, hogy reggelig várnia kell. Nem tolakodhat be Edwina DeBretthez ebben az órában, még ha fizetett is Rudolf Salznak ötezer dollárt.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Elsa Vaughn heverészett. A karórája szerint még két órája volt a

Trisztán és Izolda délutáni előadásáig. A karóráját, ezt a zavarbaejtően drága csecsebecsét egy dél-amerikai rajongójától kapta néhány évvel ezelőtt, egy argentinai turnéja során. Könnyű ebédet evett. Az egyszerű báránysült, noha alig-alig felelt meg a minimális kalóriakövetelményeknek, biztosíték volt arra nézve, hogy gyomorháborgások nélkül bánni tud majd a hangjával.

Teleszívta a tüdejét, és hangját végigfuttatta a skálán. Megpróbálta a magas cét. Kissé érdes volt a hangja. Aggodalmaskodó ráncok ültek ki a homlokára. A megfázás veszélye szüntelenül ott lebeg a hivatásos énekesek fölött. A fürdőszobába sietett és fertőtlenítőszerrel kiöblögette a torkát.

Amikor visszatért a nappaliba, és kényelembe helyezkedett, egy csomagon akadt meg a szeme. Az a két lemez volt benne, amelyet Salz lakásáról elhozott. Kivette őket, fölemelte a lemezjátszó tetejét, és föltette a lemezeket az automatikus váltósa! Egy harmadik lemez már a korongon volt. Bekapcsolta a készüléket, és középerősre állította a hangot.

Amelita Galli-Curci az *Árnyékdal-t* énekelte a *Dinorá-ból*. Sok éve vágták a lemezt, s jóllehet kissé bádogosán szólt, az énekesnő hangja gazdagon, melegen hangzott. Elsa lehunyt szemmel hátratámaszkodott a díványon, és úgy gyönyörködött az énekben.

Megszólalt a telefon. Kinyújtotta a kezét a kagylóért.

– Halló.

– Elsa?

Megismerte a hangot

– Igen, Karl.

Jó hírem van. – Izgatott volt a hangja. – Éppen most kaptam egy táviratot Bayreuthból. Arra kérnek, hogy énekeljek az idei fesztiválon, és felőled érdeklődnek. Tudnád énekelni velem a *Ring-et*? Szabad vagy-e, ráérsz-e külföldre utazni?

Az ötlet tetszett Elsának, de azt felelte:

– Nem tudom, Karl. Meg kell kérdeznünk Howardot. Szívesen elutazom, ha nincsenek előre vállalt kötelezettségeim.

– Nem lehet törölni őket?

– Attól függ. Howard visz be a Metbe. Ott majd beszélhetünk vele. Ha van rá lehetőség, akkor... Egy pillanat, csöngettek. Biztosan Howard. Tartsd a vonalat egy pillanatig.

Letette a kagylót, és az ajtóhoz ment. Közben Galli-Curci befejezte az *Árnyékdal-t*, és a lemezzváltó másik lemezt tett a korongra.

Furcsa dolog történt. Elsa azt várta, hogy Elisabeth imáját hallja a *Tannhäuser*-ből, saját előadásában. De a hangszóróból kiáradó hang nem Elsáé volt még csak nem is a *Tannhäuser*. Hanem egy szoprán a Tosti-balladát nyávogta, a *Búcsúszom örökre* címűt, olyan hangon, amelyben több volt a hangerő, mint a hangszín. Zenekari kíséret nem volt, még zongorakíséret sem. De valahogy ismerős volt ez a hang Elsa fülének, noha hirtelenjében nem ismerte föl.

Kinyitotta az ajtót, és beengedte Howardot. A férfi fanyar arccal a lemezzjátékos felé sandított.

– Az Isten szerelmére! Ki a fene ez?

– Nem tudom. Hát nem borzalmas? Tévedésből az én címkém lett ráragasztva. Ó... Karl Ecker meg vár a telefontól. Beszélni szeretne veled.

Stark közelebb lépett és fölvette a kagylót. Amíg ő beszélgetett, Elsa a lemezt hallgatta. Olyan könnyeztető és harsány volt az előadás, hogy egész zavarodottan érezte magát. Arca maga volt a megrökönyödöttség.

Howard letette a kagylót.

– Elsa, légy szíves, zárd el ezt az izét, vagy pedig adjál füldugaszt. Én is csak ember vagyok, és... – Megint csengett a telefon. Elsa intett a férfinak, hogy vegye föl. Néhány szót mondott a kagylóba, aztán fölneézett: – Jane szeretne beszélni veled.

Elsa átvette a kagylót.

– Halló, drágaságom. Jól érzed magad?

– Ó, hogyne. – Jane hangja vitorán csengett.

– Apu is itt van, szeretné megköszönni, hogy gondomat viselted az éjjel.

– Nagyszerű. Add oda neki a kagylót.

Stanley DeBrett izgatott volt. De nem szokta átadni magát az érzelmeinek, ezért nyugodt, tárgyilagos szavakkal fejezte ki háláját. Majd egy mondat közepén váratlanul megállt, és megkérdezte:

– Ki énekel ottan?

– Ez lemez – felelte Elsa. – Nem tudom megállapítani, hogy kinek a hangja.

Howard odament a lemezzátszóhoz, és elzárta.

A hang rikácsolva enyészett el, ahogy megállt a motor.

– Ma délután elmegyünk a Metbe a *Trisztán és Izoldá*-ra. A színpalak mögött találkozunk. Viszontlátásra.

– Majd megkeresem magukat. – Elsa elbúcsúzott, és letette a kagylót. Howard odalépett és leült melléje.

– Nagyon szeretnél Bayreuthba menni, Elsa?

– Nagyon.

– Elmehetsz, de törölnünk kell a clevelandi és a St. Louis-i szólóestet.

– Ó, azt ne. – Határozottan megrázta a fejét.

– Se Clevelandet, se St. Louist. Ott vannak a leghúségesebb rajongóim, és nem akarok csalódást okozni nekik, se Bayreuth, se Salzburg, se a Covent Garden kedvéért.

– Esetleg előrevihetjük valamivel az előadások időpontját, és repülőgéppel átmehetsz Európába.

– Tudod, Howard, hogy mi a véleményem a repülőgépről. Nem tudsz rávenni engem arra, hogy fittyet hányjak a nehézkedés törvényének.

A férfi nem jött ki a sodrából.

– Nézd, Elsa, ha egyszer ütött az utolsó órád, akkor úgyszincs mese...

– Persze, de mi történik, ha a pilótának ütött az utolsó órája? Benne lennék a csávéban.

Stark lemondó vállrándítással nyelte le ezt a bölcsességpirulát. Elsa minden járművön hajlandó volt utazni, csak repülőgépen nem. Howard nem folyamodott erőszakhoz. Elsa különben sem hallgatta volna meg, mert figyelmeztetés nélkül hátraszegte a fejét, és felszabadultan megzendített egy dallamot. A férfinak belesendült a füle.

– Szép – mondta Howard, amikor Elsa befejezte. – Előzetes a tiszteletemre?

A nő elmosolyodott.

– Csak bemelegíték. Az énekesnek éppúgy be kell melegítenie előadás előtt, mint a baseball-játékosnak a mérkőzés előtt.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Stanley DeBrett lakásának ajtaján egy vaddisznófej formájú kopogtató volt. Csupán a díszítés kedvéért. Quentin nem törődött vele. Megnyomta a csengőt, és várt. Egy szobalány nyitotta ki az ajtót. Elvette a felügyelő kalapját, és körbevezette. Egy szerény könyvtárszobában kötöttek ki. Stanley DeBrett állva várakozott. A modora hűvös volt, de nem ellenséges. Előrenyújtotta a csuklóját.

– Meg akar bilincselni ezúttal, felügyelő?

Quentin nem mosolyodott el, csupán a fejét rázta.

DeBrett felvonta a szemöldökét:

– Udvariassági látogatás?

– Hivatalos ügyben jöttem. A feleségével van beszélhivatalom.

– Mivel kapcsolatban?

– Ezt inkább neki mondom el.

DeBrett rámeredt. Quentin arcáról semmit sem olvashatott le. Megfordult, és meghúzott egy zsinórt az ablak mellett. A hívásra bejött a szobalány. Faarccal hallgatta végig az utasításokat, majd eltávozott. A két férfi kényelmetlen csöndben várakozott.

Kinyílt az ajtó, és Edwina besuhant a szobába, látszólag nyugodtan. Megosztott egy mosolyt a két férfi között.

– A szobalány azt mondta, hogy valaki beszélni szeretne velem.

– Emlékszel még Quentin felügyelőre, Edwina? Kérdezni szeretne tőled egy s mást – mondta a férje kifejezéstelen hangon.

A nő türelmesen megfordult és várakozott.

Quentin egyik lábáról a másikra állt, és szemügyre vette a nőt. De nem láthatott rajta semmit. Ártatlan és mesterkéletlen volt az arca.

– Mennyire ismerte Rudolf Salzot, DeBrettné asszony? – kérdezte.

Edwina vállat vont.

– Csak látásból ismertem, mint a Met körül tevékenykedő embert.

– Tudta, hogy énektanár volt?

– Természetesen.

– Azt is, hogy tanította a sógornőjét, meg a mostohalányát is?

A nő csodálkozva nézett rá.

– Azt is tudtam.

– Barátja volt magának?

– Nem éppen.

– Ellensége se?

– Miért? Ha nem volt barátom, akkor szükséges, hogy ellenségem legyen? – kérdezte a nő. – Hiszen alig ismertem.

A felügyelő tekintete nyílt volt. A nő besétált a csapdába.

– Akkor remélem, meg tud nekem magyarázni valamit – mondta Quentin csöndesen. – Ha Salz se a barátja nem volt, se az ellensége, miért fizetett neki ötezer dollárt?

Edwina megpróbált mosolyogni, de nagyon görbére sikeredett ez a mosoly. Tágra nyitotta a szemét, és álmélkodva megkérdezte:

– Ötezer dollárt fizettem Rudolf Salznak?

– Mégpedig csekken, DeBrettné asszony. A maga számlájára. A maga bankja fizette ki.

A mosoly eltűnt, és a nő ajka kiegyenesedett.

– Ez csak valami hamisítvány lehet.

Quentin a fejét rázta.

– Kár a fáradságért, asszonyom. Hagyja el a mesét. Nagyon könnyen magára tudjuk bizonyítani.

Edwina zavartan legyintett.

– Nem értem. Csakugyan van magánál ilyen csekk?

Quentin kihúzta a zsebéből a csekket, és a nő orra alá dugta.

Edwina bizonytalanul nyelt.

– Hát... úgy fest, mintha az én aláírásom lenne. Honnan szerezte?

– Törvényes úton jutottam hozzá. Ha szükségünk lesz rá, fölhasználhatjuk bizonyítéknak.

Edwina a férjére pillantott, szigorúan fegyelmezett arcára, majd visszafordult Quentin felé. A homloka ráncos volt.

– Egészen megzavart. Miféle bizonyítéknak?

– Erre vagyok kíváncsi én is.

Abban a pillanatban, hogy kimondta, Quentin tudta, hogy hibát követett el. A nő rájött, hogy a sötétben tapogatózik. Bizonytalanságban kellett volna tartania. Edwina DeBrett megkönnyebbülten föllélegzett. Megkopogtatta a homlokát, mintha

serkenteni akarná a memóriáját.

– Csakugyan, felügyelő, én olyan sokszor adok pénzt, hogy nem emlékezhetek mindenkire. Salz bizonyára azért fordult hozzám, mert meg volt szorulva.

– Már megint kertel, DeBrettné asszony. Hagyja abba. Salznak nem volt szüksége a maga pénzére. Volt neki elég.

Edwina szemében megdöbbenés tükröződött.

– Akkor meg hazudott. Ilyen egy pénzsóvár vénembert!

Quentinnek kivörösödött a nyaka. Kezdett elfogyni a türelme. Zordan megszólalt:

– Hát, ide figyeljen, asszonyom. Úgy látszik, azt hiszi, hogy a maga társadalmi rangja valamiféle védeltséget jelent. Hát nagyon téved. Rudolf Salzt meggyilkolták. Meg akarom vizsgálni annak az embernek az életét töviről hegyire, és megígérhetem magának, hogy rájövünk, miért fizette maga Salznak azt a pénzt.

Edwina közönyösen vállat vont.

– Gondolom, ez a kötelessége, felügyelő. Én viszont már nem emlékszem, és nem hiszem, hogy Salz megmondhatná magának.

Ez a helyzet kizárta a könnyedséget. Quentin nem mulatott a megjegyzésen.

– Senki sem él légüres térben, asszonyom. Folytatni fogjuk a nyomozást.

– Sok szerencsét.

A felügyelő mérsékelte magát.

– De magabiztos! Talán azért, mert már maga is nyomozott? Maga járt Salz lakásán az elmúlt éjjel? Maga kötözte össze Jane-t, és hívta föl a rendőrséget, hogy szabadítsák ki? Idegen nem törődött volna ezzel. De maga nem idegen.

A nő tágra nyílt szemmel hirtelen a férjére nézett

– Ez újdonság énnekem. Összekötözték Jane-t? Hol? Te tudsz erről, Stanley?

A férje nem bólintott, és nem is rázta meg a fejét. Üres, kemény maszk maradt az arca. A nő visszafordult Quentin felé.

– Mikor történt ez?

– Kilenc óra tájban.

A nő megkönnyebbültnek látszott.

– Akkor én itthon voltam és tévét néztem, Igaz, drágám?

– Nem tudom – felelte DeBrett kurtán. – Későn jöttem haza.
– Ó, akkor tegnapelőtt este lehetett. – Egy csöppet sem akadt fönn az ellentmondáson.

Quentin végignézett rajtuk, először az egyikén, azután a másikon. Az ajtó kinyílt, és beszólt egy hang.

– Apu, elkésünk, ha...

Jane a küszöbről észrevette a felügyelőt.

– Ó, bocsánat. Nem tudtam, hogy itt van.

Gyorsan kihátrált.

– Hát igen – mondta DeBrett. – Sajnálom, felügyelő, de tizenöt perc múlva az Operában kell lennünk.

HUSZADIK FEJEZET

Már egy hete elkelt minden jegy. A lelkes közönség zsúfolásig megtöltötte a zsölyét, a páholyokat, az emeletet és a karzatot, s most feszült figyelemmel hallgatta a *Trisztán és Izolda* kibontakozó első felvonását. Richard Wagner operái közül talán ez kelti a legtüzesebb lelkesedést. Az egész művön keresztülvonul a szinte elviselhetetlen vágyódás témája, amely a zeneköltészet legekisztikusabb szerelmi dalában éri el tetőpontját – a szenvedélyes *Liebestod*-ban.

Elsa Vaughn énekelt Izoldát, Trisztánt pedig Karl Ecker. Hilda Semple volt Brangäne. A hangjuk fenn szárnyalt, a lenyűgözően szépséges muzsika fölött. A két főhős éppen most ivott szerelmi bájtalt, és épp egymás karjába omlottak, amikor a kétségbeesett Brangäne utoljára próbálta figyelmeztetni őket, hogy a hajó, amely Cornwall felé viszi őket, közeledik a parthoz. A tiszték és a legénység a partra mutogattak, és örömujjongásban törtek ki. Majd aláhullott a függöny.

A teremben heves és hosszan tartó tapsvihár zúgott.

Aaron Van Cleff ott várta Elsát a kulisszák mögött és maga mellé húzta.

– Feljőnnél egy pillanatra az irodámba, Elsa?

Valaki beszélni szeretne veled.

– Előadás alatt? Át kell öltöznöm – nézett az igazgatóra meglepetten az énekesnő.

Van Cleff tehetetlenül vállat vont.

– Quentin felügyelő az. Ragaszkodott a kéréséhez. Megígérte, hogy nem zaklat sokáig,

– Miért nem ment be az öltözőmbe?

– Mert nem akarja, hogy megzavarják.

Elsa beleegyezően bólintott, és fölemelte a padlóról ruhájának uszályát.

Quentin felügyelő az ablaknál álldogált. Néhány szóval elnézést kért, és rátért a tárgyra.

– Ne haragudjon, Vaughn kisasszony, hogy éppen most háborgatom, de nem tehetek másként. Szükségem van néhány fölvilágosítására, mégpedig sürgősen. Azt hiszem, tud segíteni, és fog is segíteni. Edwina DeBrettről van szó. Egy rövid jellemrajzot, illetve életrajzi vázlatot szeretnék hallani róla.

Elsát meghökkentette a felügyelő zordon arc-kifejezése.

– Csak nem hiszi, hogy...

Quentin gyors mozdulattal félbeszakította.

– Nem akarom szükségtelenül föltartani. DeBrettné múltjáról beszéljen, kérem.

Elsa összeszedte, amit tudott – Hát, figyeljen – kezdte. – Edwina gazdagnak született. Dúsgazdag apjának ő volt a szeme fénye, és mindent megkapott amit csak kívánt. Aztán 29-ben bekövetkezett a nagy tőzsdeválság, és minden megváltozott. Az apja néhány hónap múlva elhunyt. Az anyja már korábban meghalt. Ebben a helyzetben Edwina kénytelen volt a rokonok alamizsnáiból élni. Azt hiszem, ez a tapasztalat megtette a hatását. Keményné, becsvágyóvá és önzővé formálta Edwinát. Kijelölt magának egy célt, és minden erejével a megvalósítására törekedett. Ez a cél a pénz meg a társadalmi rang volt. Meg is kapta mindkettőt, amikor behálózta Stanley DeBrettet.

– Szerette a férfit?

Elsa nyomatékosan megrázta a fejét.

– Sose szerette.

– Semmiféle érzelem nem volt benne a férfi iránt?

– Semmiféle, felügyelő. A házasságuk már évekkal ezelőtt zátonyra futott. El is sülyedne azonnal, ha DeBrettnek tudomására

jutna valami, ami a felesége ellen szól. Így aztán Edwina titoktartó, legalábbis óvatos.

Quentin bólintott

– Köszönöm, Vaughn kisasszony. Azt hiszem, ez fedí az elképzeléseimet.

Elsa egy pillanatig kutató tekintettel nézte a felügyelő arcát, aztán kiment az irodából. A színpad mögötti folyosón az öltözője felé sietett. A színpadon díszletező munkások kopácsoltak, de Elsa alig-alig hallotta a zajt. Mi járhatott Quentin felügyelő fejében? Mire jött rá? Kérdések nyüzsögtek az agyában még akkor is, amikor benyitott öltözőjébe.

A lendület besodorta a szobába, de az iszonyat megtorpanította.

Valaki bitorolta az öltözőjét. Valaki a székében ült. Hilda Semple volt ez a valaki. Szőke feje előrebukott az öltözőasztalra. A halántékán golyó ütötte lyuk. Körülötte csillogó, sötétvörös vér.

A látvány megbénította Elsa minden izmát, csak a hangképző izmait nem. Hogy hány decibel volt a sikoltásában, amikor tágra nyitotta a száját, senki meg nem mondhatja. Pillanatnyilag nem voltak a közelében olyan mechanikai műszerek, amelyekkel a hangot mérik. Húsz éve edzette a tüdejét, a gégéjét és a rekeszizmát. Számtalan Walkür-csatakiáltás erősítette a hangját; és amikor félelmetesen föl vijjogott, talán kilendült az ország összes szeizmográfja. Az Opera történetében először találta el drámai szoprán a magas c fölötti f-et.

Az énekesek gyakran kényszert éreznek arra, hogy megbizonyosodjanak: nem támadta meg semmilyen titokzatos betegség a hangszálaikat. Ezért a hangpróba mindennapos dolog a Metben. De aki hallótávolságon belül volt, nem téveszthette össze Elsa sikoltását semmi mással – ez a sikoltás a földöntúli rettenet szirénahangja volt.

Díszletező munkások, énekesek, villanyszerelők futottak minden irányból az öltözője felé. Összezsúfolódtak a keskeny folyosón. Tülekedtek, kérdéseket ordítottak. Quentin felügyelő keresztültört a tömegben, és átvette a parancsnokságot. Egy pillantást vetett az öltöző belsejébe, aztán egy vészjósló morgással visszaűzte a sokaságot. Rácsapta a kidülledt szemű báméskodókra az ajtót.

Elsa csak állt, földbe gyökerezetten. A szája nyitva, még egyszer

rikoltani akart. Quentin felügyelő odakapott a tenyerével. Vörös csík maradt nyomában. Ujjai megragadták a nő vállát, és erőt próbáltak önteni bele.

– Figyeljen rám, Vaughn kisasszony. Nyugodjon meg!

Ez megtörte a gonosz varázslatot. Elsa szeméből lassan eltűnt a hisztéria lázas csillogása. Az iszonytól elfehéřült arccal a felügyelő felé fordult.

– Szegény... Nem tehetne valamit?

– Már nem. Senki se tehetne. Mindjárt elárasztanak bennünket. Mondja el gyorsan, mi történt.

Elsa megremegett. A torka rendben volt. Megrázta a fejét, és megszólalt:

– Amikor kijöttem magától, egyenesen ide tartottam. Már így volt akkor is, amikor kinyitottam az ajtót.

– Minden érintetlen?

– Én semmihez se nyúltam – rebegte Elsa.

A felügyelő sebesen körbejártatta tekintetét a szobán, és bólintott.

– Úgy látszik, megint megmentettem az életét.

Elsa szeme bambán, apatikusan nézett.

– Mit beszél?

– Pedig egyszerű. Hilda Semple ott ült a maga öltözőasztalánál. Ahol magának kellett volna ülnie. Az ajtóból nem lehet belátni a tükörbe. Aki résre nyitja az ajtót, könnyen összetévesztheti magával. Hátulról nézve erősen hasonlítanak. Hilda Semple-nek ugyanolyan az alakja, mint a magáé. A hajuk színe is megegyezik. Magára akartak lőni... csakhogy fent volt velem, Van Cleff irodájában.

Elsa tekintetébe visszatért az értelem. Nagyokat lélegzett.

Quentin folytatta.

– Valaki egyre elkeseredettebb lesz. Sürgeti az idő. Meg akarja ölni magát. Nem várhat sokáig, ezért próbálkozott meg most is. Ami történt, világos: a gyilkos a folyosón lézengett. Amikor tiszta volt a levegő, kinyitotta az ajtót, sebesen célzott és tüzelt.

Elsának kiszáradt a torka.

– De hiszen senki se hallotta a lövést!

– Bizonyára hangtompító volt a pisztolyon.

Elsa sürgetően megragadta a felügyelő kabátujját.

– Akkor biztosan vannak ujjnyomok a kilincsen.

A férfi a fejét rázta.

– Nem hinném, mert rengetegen összefogdosták.

Elsa megrázta a fejét.

– Mit kereshetett Hilda az öltözőmben?

– Találgatásokra vagyunk utalva. Talán mondani akart valamit.

Valaki eszeveszetten kopogtatott. Quentin arcán elkeseredés futott át. Kitérte az ajtót, és testével eltakarta a látványt. Van Cleff állt előtte, izzadó homlokát törölgetve.

– Igaz, amit beszélnek, felügyelő? Mi történt Hilda Semple-lel? – kérdezte könyörgő hangon.

– Meghalt – közölte vele Quentin nyersen.

Van Cleffnek leesett az álla.

– Ó, Istenem! – krákogta kétségbeesetten. Arca *egyre* jobban elképedt, ahogy a szerencsétlenség a tudatáig hatolt. Hihetetlen volt. Két gyilkosság a Metropolitan Operában, néhány nap leforgása alatt.

A felügyelő Elsára pillantott.

– Tudja folytatni az előadást?

– Igen... azt hiszem.

Quentin az igazgatóra nézett.

– Van egy beugrásra kész énekesnője?

Van Cleff kifejezéstelenül bólintott.

– Hát akkor szedje össze magát, és készítse föl az énekesnőt. Van egy üres öltöző Vaughn kisasszony számára?

– A szomszéd szobában – nyikorogta Van Cleff.

– Elkísérem – mondta a felügyelő Elsának, és összeszedte az énekesnő jelmezeit. „Elég jól viselte el a vihart” – gondolta. Az idegei persze kikészültek, de tiszteletreméltóan fegyelmezte magát. Quentin becsukta maga mögött az ajtót és bekísérte Elsát a szomszédos öltözőbe.

Van Cleff a folyosón ideges utasításokat adott az alárendeltjeinek. Elsa egyedül maradt. Kezébe temette az arcát. Szegény Hilda! Most már örökre sírba szállnak vele a szerepei. Érzéketlen és panaszkodásra képtelen; szó nélkül el kell túrnie a törvényszéki orvos megalázó vizsgálatait. Lefényképezik, megtekintik és elszállítják mindenféle vadidegen embernek. Ó, milyen borzalmas kilátás.

Elsa a saját tükörképére pillantott. Ki gyűlölheti őt ilyen nagyon? Mi történik itt a Metben?

Először egy tenor, aki már a karrierje végére ért.

Most meg egy szoprán, akinek éppen hogy csak elkezdődött a karrierje.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Ezen a délutánon aligha volt megfelelő a *Trisztán és Izolda* második és harmadik felvonása. Bármit mondanak is az operaénekesekről, azt nem lehet állítani, hogy érzéketlenek. Egyetlen szereplő sem maradt közömbös Hilda Semple halála iránt. A mai előadás nem volt éppen kiváló. A szakértő fül tévedéseket fedezhetett föl a hanglejtésben és a hangmagasságban, de hát ezt ebben a helyzetben természetesnek lehetett tekinteni.

Karl Ecker Trisztánja is valahogy kiegyensúlyozatlannak hatott. De Elsának észre kellett vennie, hogy új, sose tapasztalt mélységek vannak Ecker előadásában. Trisztánt a szerelem és a becsület szakította kétfelé, és Ecker valóban együtt szenvedett a hőssel. Ezt az új érzelmet azonban az énekes biztonságérzetének elvesztése kísérte: a magas hangokat nem találta el helyesen.

Brangäne szerepét Peg McAfee kisasszony vette át, a tavalyi Metropolitan Rádiós Énekverseny győztese. Noha a vak is láthatta, hogy ír származású, német kiejtése egészen hitelesnek tetszett. Bizonytalanul kezdett énekelni, de biztonságra kapott, ahogy az opera haladt előre.

Ami Elsát illeti, az ő előadása nagyrészt gépies volt, az utolsó felvonás zárójelenetének kivételével. Itt felerősödött a zene, és Elsát magukkal ragadták a *Liebstd* magasra szárnyaló crescendójának édesbús disszonanciái.

Erre az áriára kirobbant a taps. De sem Elsa, sem a többi énekes nem örült az éljenzésnek. Kétszer hívták ki őket a függöny elé, aztán elhomályosodott a nézőtér. Elsa a szobájába ért, még mielőtt a tömeg kiáradása megkezdődött.

A megtört és torzonborz külsejű Howard Stark várta.

– Elsa! Hála Istennek, hogy jól vagy! Azonnal elutazunk a városból. Még ma éjjel. Ez a dolog egyre fenyegetőbbé válik. Nem kockáztathatjuk, hogy itt maradunk.

– Hova mehetnénk?

– Bárhova. Először a lakásodra összecsomagolni, aztán...

– De Howard, a szerződéselem még három előadásra kötelez...

– Ha életben maradsz addig! Van Cleff megértő. Elenged.

Elsa a fejét rázta, és fáradtan egy székbe süppedt.

– Nem, Howard, nem szökhetek meg. Nagyon gyáva dolog lenne. Stark ékesszóló szemmel az éghez fohászkodott:

– Istenem, miért teremtett ilyen konoknak a nőket! – Baljóslatú, komor pillantást vetett Elsa-ra. – Hát vak vagy, Elsa? Nem érted? Azt a golyót neked címezték. Csak rossz helyre kézbesítődött. Meddig hiszed még, hogy mindig szerencsés leszel? Ha New Yorkban maradsz, egy pillanatig sincs biztonságban az életed. Különben sem ártana egy kis vakáció. Ha akarod, megszervezek neked egy dél-amerikai turnét. – Fölemelte a kezét, mint a közlekedési rendőr, hogy megelőzze a tiltakozást.

– Néhány ezer mérföld, arra van szükségünk... hogy legyen egy kis távolság közted és e között a mániákus gyilkos között. Ha odáig mer követni bennünket, legalább megtudjuk, kicsoda. Nem járkalunk majd sötétedés után, hogy lehetőséget adjunk neki, hogy kedve szerint támadjon.

Elsa rámeredt a falra, és a kezét tördelte.

– Nem szökhetek meg, Howard. Maradnom kell.

– De miért? – A férfi hangja élessé vált a csalódástól. – Mire jó ez az erőltetés? Mit akarsz bizonyítani? Hogy bátor vagy? Rendben van, bátor vagy. De megvan a maga ideje a bátorságnak is, az óvatosságnak is. Az impresszáriód vagyok. Fizetsz a tanácsaimért. Hát fogadd is meg őket, a mindenségit, és gyerünk innen!

Elsa szeme alja árnyékos volt, ahogy a fejét rázta.

– Nem szegem meg a szerződésemet.

– De hiszen már megbeszéltem Van Cleff-fel, és beleegyezett.

– Nem volt jogod hozzá, Howard.

A férfi vonásai megkeményedtek.

– Igenis, volt. Tízévi hűségessé szolgálat jogosított fel rá. – Hirtelen

dadogni kezdett. – Elsa... tudnod kellene, hogy mit érzek irántad...

A nő előrehajolt, s a hangja meglágyult.

– Mit érzel irántam, Howard?

– Szeretlek – dörmögte a férfi.

– Sose mondtad.

– Most se mondtam volna... Azt hiszed, olyan könnyű nekem, a középkorú agglegénynek, elmondanom, ami a szívemen van? Hiszen én csak egy jelentéktelen üzletember vagyok, te meg világhírű művésznő.

– Fontos az? – kérdezte Elsa gyöngéden.

– Talán nem. – Forró vér szökött a férfi arcába. – Hiszen valójában te is csak nő vagy, én is csak férfi.

A nő szeretettel nézett rá.

– Howard, én...

– Most ne... Először egy másik kérdésben kell dűlőre jutnunk. Most már nem ambrózia-hímporról meg üvegporról van szó, hanem életről és halálról. Szembe kell szegülnünk a gyilkossal, mert véresen komolyra fordultak a szándékai. Nem fog mindig bakot lőni, de a te szerencséd se tarthat örökké. Ez ellentmondana a valószínűségnek. – Előreugrott az állá. – Tudod, hogy miért akar Van Cleff elengedni? Egyetlen oka van csupán. Biztosítani akarja, hogy a jövő évadban is a Metben énekelj. Addigra már nem fenyeget veszély. Megoldják a helyzetet.

– De Howard, a megállapodásunk előre meghirdetett előadásokra szól. Minden művész tartozik valamivel a közönségnek. A közönség tett azzá, ami vagyok.

– Te magad tetted azzá magadat.

– Akkor a támogatásukért tartozom nekik.

– De nem az életeddel! – Főlemelt ujjal hangsúlyozta a szavait. – Márpedig ez a makacskodás az életedbe kerülhet!

Hiába, az érvek leperegtek Elsáról. Egyre csak a fejét rázta. Stark fáradt belenyugvással fújta ki magából a levegőt.

– Hát, ha így döntöttél, legyen meg a te akaratod. Mik a terveid?

– Miféle terveim?

– Hogy elkerüld a halált. Nem ülhetsz ölbe tett kézzel. Védekezned kell. Én a stratégiai visszavonulást javasoltam. Megvétőztad. Rendben van. Akkor viszont gondoskodnod kell

megfelelő védelemről.

– Hogyan? – kérdezte Elsa gyámoltalanul.

A férfi nyílt tekintettel szembenézett vele.

– Úgy, hogy éjjel-nappal magad mellett tartasz.

– Na de, Howard! – A nő felháborodást színlelt. – Mit szólnának az emberek?

– Fontos az? Hiszen nincs más választásod. Makulátlan hírnevű holttetem akarsz-e lenni, vagy primadonna, akiről egy kicsit pletykálnak? Válassz. – Elhallgatott és elvörösödött. – Hacsak nem akarsz férjhez menni.

Hirtelen Elsának is lángba borult az arca.

– Kocsin felmehetünk Greenwich Village-be – mondta a férfi, és megfogta a nő kezét. Visszafojtott lélegzettel várta a választ.

Elsa elgondolkozott.

– A házasságot meg kell fontolni, Howard. Majd ha túl leszünk ezen az egész ügyön, tisztábban láthatjuk a dolgokat...

– Jól van. – Howard mereven fölkelt. – Ahogy gondolod. – Látszott rajta, hogy megbántódott.

– Elvégre én csak üzletember vagyok. Nem versenyezhetek operaénekesekkel és gyilkosokkal. Öltözz fel, hazaviszlek.

HUSZONKETEDIK FEJEZET

Senki sem távozhatott el az Operaházból azok közül, akik akkor este a színpalak mögött tartózkodtak. Minden kijáratot őriztek. Olyan volt, mint valami rendőrségi razzia. Amikor az utolsó felvonás végén legördült a függöny, Karl Ecker keresztültört a zsivajgó tömegen, és egyenesen az öltözőjébe tartott. Fáradt és ólomnehéz volt a lába. Mély ráncok vésődtek a szája köré. Arcán a rendkívüli körülmények közt eljátszott nehéz szerep megerőltetésének nyomai. A hangján is érződött a feszültség, amikor kinyitotta az ajtót és megpillantotta látogatóját.

– Már megint itt vagy! – mondta.

A mondat faragatlansága megsebezte a díványon ülő nőt. Edwina

DeBretten látszott a megbántódás. Nyugtalan tekintete ide-oda rebbent, arcán megfeszült a bőr. Idegesség és izgalom kavargott benne. Ecker megállt előtte.

– Egyre vigyázatlanabb leszel, Edwina. Muszáj neked minden előadás után az öltözőmbe rohannod?

– Hova mentem volna? Mindent lezártak a színpad mögött. Mi kivetnivaló van abban, hogy egy DeBrett meglátogatta a híres hőstenort az öltözőjében, és gratulál neki?

Ecker mogorván megfordult, és leült az öltözőasztalhoz. Homlokát a tenyerébe hajtotta. Edwina figyelmesen nézte, aztán megtörte a csendet.

– Érzékenyen érint, ugye, Karl? Hiszen igazán kedvelted!

– Kit? – kérdezte a férfi tompán.

– Hát Hilda Semple-t.

A férfi üveges tekintettel fölnézett.

– Tudom, hogy sokszor találkoztatok.

Ecker állán megrándult egy izom.

– Kémkedtél utánam, Edwina?

– Nem én. Az emberek beszéltek, és én csak meggyőződtem arról, hogy igazat beszélnek-e.

A férfi nem mozdult, nem is szólt semmit. Csak nézte a nőt üres tekintettel. Aztán kedvetlenül vállat vont.

– Most már mindegy. Úgyis halott.

– Nem lett volna szabad megcsalnod. Karl – mondta a nő lassan, tagoltan.

Ecker viselkedése megváltozott. Elöntötte a méreg, és talpra ugrott. Homlokán kidagadtak az erek. Hatalmas öklei fenyegetően összeszorultak.

– Mit akarsz ebből kisütni? – kérdezte durván. – Sose köteleztem el magam neked. Nem kötöttünk szerződést. Nem vagy már gyerek. Tudtad, mit csinálsz, amikor belefogtál ebbe a dologba.

Elhallgatott. A szeme összeszűkül, ahogy hidegen mérlegelte a hallottakat.

– Szóval féltékeny voltál Hildára. Ez új fényt vet mindenre. Mondd csak, Edwina, annyira féltékeny voltál, hogy követted Hildát Elsa öltözőjébe, és...

A nő fölpúposította a hátát, mint a macska, és egy durva szót

vágott oda a férfinak. Kivillant a foga.

– Ne próbáld rám kenni, Karl. Lehet, hogy te akartál megszabadulni tőle.

Ecker csúnyán felnevetett.

– Ha az összes nőismerősöm olyan volna, mint te, azt hiszem, valóban kénytelen lennék gyilkossággal megszabadulni tőlük.

Edwina visszafojtotta a lélegzetét. Aztán mereven elmosolyodott.

– Istenem, hát mi történt velünk, Karl? Ilyen bután viselkedünk a válság órájában?

A férfi leült, és bűnbánóan megrázta a fejét.

– Bocsáss meg, Edwina. Elvesztettem a fejemet. Mindenki elvesztette. Mindenütt csak erőszak és gyilkosság... – tehetetlenül legyintett.

Edwina halk hangon folytatta.

– Azt hiszem, jobb, ha barátok maradunk, Karl. Tudod, egy kis bajba keveredtem... téged is érint.

– Engem is? – Ráncba futott a férfi bozontos szemöldöke.

– Sose beszéltem neked erről. Nem akartam, hogy aggódj miattam. Hiába voltunk olyan óvatosak, a te Rudolf Salz barátod fölfedezte a kapcsolatunkat. Néhány héttel ezelőtt eljött hozzám, és pénzt követelt. „Kölcsönt” – ahogy ő mondta. Nem fenyegetőzött, csak célzott arra, hogy a férjemet érdekelné a dolog.

Ecker talpra szökkent:

– És te mit csináltál?

– Mit csinálhattam volna? Adtam neki egy csekket ötezer dollárról.

Ecker kegyetlenül megragadta a nő vállát.

– Ne, Karl! Fáj! Csak azt tudják, hogy pénzt adtam neki, azt nem, hogy miért.

A férfi lélegzete akadozott.

– Ki köpött be?

– Quentin felügyelő megtalálta a kifizetett csekket.

A férfi homlokán kidagadt egy vastag ér.

– Te ostoba liba! Miért nem készpénzben fizettél neki?

– Eszembe se jutott. Azt hiszem, Salznak se. Nem voltak nekünk tapasztalataink a zsarolásban.

– Lehetett volna annyi eszed, hogy megsemmisíted a csekket.

Edwina beletörődően vállat vont.

– Hát nem semmisítettem meg. Most már késő bánkódni rajta.

Ecker alig látott dühében.

– Tudod te egyáltalán, hogy mi lehet az ilyen botrányból?

– Tudom. Válás.

– Válás! – kiáltotta Ecker vadul. – Ilyen egyszerűen képzeled? A karrieremre nem gondolsz? Egy ocsmány válóper tönkretelhetné. Ez nem történhet meg, Edwina!

A nőre nem hatott Ecker dühe. Úgy látszott, mulatságosnak találja a helyzetet.

– Miért történne meg, Karl? Sose mondtam el senkinek.

Kopogtattak. Ecker sarkon fordult, nagy nehezen rendbe szedte arcvonásait, és kiszólt:

– Tessék.

Az ajtó kinyílt. Quentin felügyelő állt a küszöbön. Egy önműködő revolver volt nála. Ceruzát dugott a ravaszvédő kengyelbe, azon lógott a pisztoly. Sima, érzelem nélküli hangon szólalt meg.

– Az egyik emberem egy régi díszlet alatt találta ezt a fegyvert. Nemrég sütötték el. Megismeri-e, Ecker úr?

A tenor énekes meglepődött.

– Hát... nagyon ismerős.

– Még szép, hogy ismerős. A maga fegyvere. A maga nevére van bejegyezve.

Edwina levegőért kapkodott. Eckernek tátva maradt a szája megrökönyödésében.

– Még nem ellenőriztük – mondta Quentin –, de úgy hisszük, hogy ezzel a revolverrel ölték meg Hilda Semple-t.

A cső mikrométeres vizsgálatával még várni kellett, míg a törvényszéki orvos ki nem operálja Hildából a golyót, de a felügyelő tapasztalt szeme megállapította a sebről, hogy harminckettes lövedék okozta. A kezében levő fegyver is harminckét kaliberes volt. Láttá, hogy Ecker fájdalmasan nyel.

– Megnézhetem azt a pisztolyt?

– Még nem. Hátha találunk rajta ujjnyomokat.

– Quentin a rendőrségen töltött évei alatt még sose talált kézifegyveren azonosítható ujjnyomokat, de egyetlen alkalmat se szalasztott el. Nem mondott le a reményről. Hátha.

Ecker kitárta a kezét.

– Ha csakugyan az én revolverem, akkor ezt lopták el néhány nappal ezelőtt a lakásomról.

Quentin ajkán kedélytelen mosoly jelent meg.

– Silány kibúvó, Ecker úr. Attól tartok, a kutya se hiszi el.

– Komolyan mondtam. – Ecker előrehajolt. – A pisztolyt az asztalom fiókjából vitték el. Le is mentem a legközelebbi rendőrsre, és bejelentettem. Jegyzőkönyvet, vettek föl. Valamilyen papírt is ki kellett töltenem.

Quentin sóhajtott. Az, hogy megtalálta és azonosította a revolvert, leszűkítette a kört. Most megint nagyon kitágult.

– Mennyi ideig volt magánál a revolver? – kérdezte.

– Úgy egy évig. Akkor szereztem, amikor... szóval az után, ami a feleségemmel történt.

– Az asztalfiókjában tartotta?

– Ott.

– Ki férhetett hozzá?

– Csaknem akárki. Nagyon sok vendéget fogadok.

Quentin csalódottan nyelt.

– Hol vásárolta?

– Nem vásároltam. A sógoromtól, Stanley DeBrett-től kértem kölcsön.

– Van valami sejtelme arról, hogy ki vihette el?

– Nincs, kérem. – Ecker sértődöttnek látszott.

– A barátaim nagy része színész, muzsikus, festő, író, társaságbeli ember... olyanok, akik nem lopnak pisztolyt gyilkossági szándékkal.

Quentin hirtelen elvesztette a fejét. Vadul fölhorkant.

– Ezt jobb, ha hagyjuk – morogta. – Én ismerem a dürgést. Tudom, hogy milyen emberek gyilkolnak, meg hogy miért. – Töprengve elhallgatott. – Maga jól ismerte Hilda Semple-t, nem?

– De igen.

– Milyen jól?

Ecker vállat vont.

– Sok operában énekeltünk együtt.

– Igaz az, hogy nem csupán jó ismerősök voltak?

Ecker udvarias és ártatlan arccal nézett rá.

– Ne is próbálja tagadni – folytatta Quentin.

– Hilda Semple gyakori látogató volt a maga lakásán, és maga is sokszor járt el őhozzá. Ez tény. Egyik emberem állandóan a sarkában volt Hildának, amióta Rudolf Salzot megölték, és megtudtuk, hogy szerződés volt közöttük.

Ecker ráhunyorított.

– Csak nem hiszi, hogy Hilda lopta el a revolveremet?

– Dehogyan hiszem. – Quentin megrázta a fejét. A szeme sarkából Edwinát figyelte. – Más jár a fejében. – Az olyan férfinak, mint maga... a maga tehetségével, külsejével, hírnevével... bizonyára több rajongója is akad. – Sokatmondóan elhallgatott. – A nők féltékenyek a vetélytársaikra. Véletlenül éppen itt voltam kint, a folyosón, és hallottam a párbeszédjét DeBrettnével. – Megvárta, míg megemésztik a szavait. – Ez szöveget üthet az ember fejébe, nem?

Edwina mozdulatlanul állt. Teste elkeskenyedett, szinte összezsugorodott. Quentin szándéka nyilvánvaló volt. A felügyelő most még egy kis olajat öntött a tűzre, hátha föllángol. De a nő csak hallgatott. Quentin hirtelen egyenest a szeme közé nézett.

– Mióta tartózkodik a színpalak mögött, DeBrettné?

– Az első felvonás vége óta.

– Tehát itt volt akkor is, amikor Hilda Semple-t megölték?

– Itt. Minthogy tanúk vannak rá, nem tagadhatom.

– Kivel volt?

– A férjemmel és a mostohalánnyal. A színpalak mögött váltunk el.

Quentin egyre csak nézte a nőt.

– Abból, amit az ajtón át hallottam, arra következtethetek, hogy maga is hozzáférhetett a revolverhez.

Edwina nem válaszolt. Arcáról lekopott a fiatalos varázs, a bőre színtelenné fakult. Quentin hirtelen kinyitotta az ajtót.

– Maradjanak a közelben – mondta, és eltávozott.

Edwina DeBrett és Karl Ecker egymásra bámult. Majd a férfi az ajtóhoz lépett, és kikukkantott a folyosóra. Láthatólag megnyugodva tért vissza. Szokatlanul feszes volt az arca, de a hangja lágyan csengett:

– Tudom, hogy ott voltál a lakásomon aznap, mikor eltűnt a revolverem. Te vitted el, Edwina?

A nő összeesett arcán most már könyörtelenül kiütöztek az évek.

– Ne mondd ezt, Karl. Még csak ne is gondold.

– Remélem, hogy igazat mondasz, *Liebchen*. Ez a nyomozó agyafúrt fickó. Fölépíthet ellened egy szép kis vádat, amiben nemcsak Hilda halála lesz benne, hanem Rudolf Salz halála is.

– Megőrültél?

– Hildát féltékenységből ölted meg, Salzt meg azért, mert fenyegette a biztonságodat.

Edwina arcának végtelenül undorodó kifejezése arról tanúskodott, hogy némely érzelmek erősebbek, mint a szerelem, vagyis az, amit Karl Ecker iránt érzett. Egy pillanatig ránézett, aztán méltóságteljesen fölegyenesedett, és kisértelt a szobából.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Hilda Semple megölése, oly kevéssel Rudolf Salz halála után, akkora robbanást idézett elő a sajtóban, hogy az egész országban hallatszott. Az *Associated Press*, a *United Press* és az *International News Service* különjelentéseket kért. Az újságok harsogó címek alatt közölték a gyilkosságot. A *Life* magazin előkészített egy képes történetet a Metropolitanról, Gatti-Casazza és Ottó Kahn aranyéveinek idejéből. A *Look* életrajzi vázlatot állított össze a meghalt szoprán kislány koráról.

De ez még mind semmi ahhoz a botrányhoz képest, amit Sam Quentin felügyelő újabb felfedezése kavart. A színpalak mögött talált pisztolyt összehasonlították azzal a golyóval, amely az elmúlt évben megölte Ivy Eckert. A golyó meg a revolvercső összeillett. Minthogy a pisztoly akkoriban Stanley DeBrett tulajdona volt, megint őrizetbe vették. A vád súlyára tekintettel egyetlen ügyvéd sem tudta volna elérni, hogy bírói végzéssel szabadlábra helyeztesse. Kereken tagadta bűnösségét, és minden további kérdésre makacsul megtagadta a választ.

A Met, érthető módon, olyan volt, mint a felbolydult méhkas. Ha

így folytatódnak a dolgok, attól kellett tartani, hogy az egész társulat feloszlik. Erre már a város nagykutyái is közbeléptek. Még aznap, vagyis szombat este, vezető törvényhatósági tisztviselők gyűltek össze tanácskozni Nicholas Patrick főfelügyelő irodájában. Maga a rendőrfőkapitány is megjelent. Ott volt Alden Willard, a kerületi főügyész, meg Mark Simon, a helyettese. Sam Quentin felügyelő feltűnés nélkül a szoba hátsó részébe húzódott.

Az egyetlen kívülállót, akit személyesen érintett ez a tanácskozás, mármint Elsa Vaughnt, megkérték, hogy jöjjön el, mert tervet dolgoznak ki életének megoltalmazására.

Alden Willard, a kerületi főügyész, magas, kefehajú, nyájas férfi volt. Az orrán díszelgő keret nélküli szemüveg csak úgy ragyogott a gondos fényesítéstől. Azzal a tisztelettel bánt Elsával, amelyet általában a magas rangú hivatalnokok tanúsítanak jelentős állampolgárok iránt.

– Szóval, ebben maradunk, Vaughn kisasszony – mondta határozottan. – Egyetért velünk. Őrizni fogjuk magát, amíg meg nem oldjuk ezt az ügyet. Három civil ruhás detektív éjjel-nappal szolgálatban lesz. Ha elhagyja a lakását, egyikük tíz lépésnyire mindig ott fog haladni maga mögött.

Elsa bágyadtan mosolygott.

– Legalább elkaphatják a tettest, ha történik velem valami.

– Semmi se történhet magával – bizonygatta Willard. – Minden gyilkos meg van győződve arról, hogy megússza szárazon. Ha nem hinnék ezt, el se követnék a gyilkosságot. Nyilvánosságra fogjuk hozni, hogy őrizzük magát. A gyilkos nem mutatkozhat, különben nyakon csípjük. Nagyon komolyan nekifeküdtünk ennek az ügynek, és mindenféleképpen el fogjuk kapni a fickót.

– Azt mondja, hogy a fickót. Bizonyos abban, hogy férfiról van szó?

– Ezt csak úgy mondtam. A gyilkos nő is lehet.

– Hatásosan megköszöri a torkát. – Namármost, Vaughn kisasszony. Igaz, hogy már töviről hegyire megtárgyaltuk ezt a témát, de szeretném, ha még egyszer végigkutatná az emlékezetét. Jut-e eszébe valakinek a neve, akinek hasznára lehetne a maga halála?

Elsa gámoltalanul legyintett:

– Korábban Hilda Semple-nek.

– Ő már nem jöhet számításba, mivelhogy ő is áldozatul esett.

Van-e még valaki?

Az énekesnő a fejét rázta.

– Sajnálom, nincs.

A kerületi főügyész Quentinre nézett.

– Maga mit gondol, felügyelő? Maga már kezdet óta figyelemmel kíséri ezt az ügyet.

– Még csak most próbáljuk fölgöngyöltetni, kérem.

– Ivy Eckert és Hilda Semple-t ugyanavval a revolverrel lőtték le.

Mit gondol, van valami összefüggés a két gyilkosság között?

– Lehet. Pillanatnyilag azonban semmiféle láncszemet nem látok.

– Hát keressen – mondta a kerületi főügyész határozottan. – Ezért vagyunk itt. Például Stanley DeBrett. Ő volt a tulajdonosa annak a fegyvernek, amellyel lelőtték Ivy Eckert, és akkor is hozzáférkőzhetett ehhez a revolverhez, amikor már odaadta a sógorának. Megvolt ahhoz is a lehetősége, hogy megölje Semple kisasszonyt, hiszen abban az időben a színpalak mögött tartózkodott.

– De nincs rá oka.

– Rendben van, nem volt arra oka, hogy megölje Semple kisasszonyt. – Nyomatékosan bólíntott, és fölemelte a mutatóujját. – És arra volt-e, hogy Vaughn kisasszonyt? Megállapítottuk, hogy őt akarták megölni.

Elsa tamáskodó arckifejezéssel közbevágott.

– Úgy érti, hogy Stanley DeBrett meg akar ölni engem? Ó, nem! Ezt soha nem hiszem el. Milyen oka lehetne rá?

– Talán Vaughn kisasszony tud valamit, ami veszélyeztethette DeBrett biztonságát.

– Nem tudok semmi olyat. – Nyomatékosan megrázta a fejét.

Willard halványan elmosolyodott.

– Talán csak hiszi ezt. Talán nem látja az összefüggést. Nem tudja megítélni a dolog jelentőségét.

Elsa kételkedve csóválta a fejét.

– Minden lehetőséget meg kell ragadnunk – mondta Willard. – Gondolkozzon, Vaughn kisasszony. Erőltesse meg a memóriáját. Tud-e valami olyasmit... valami titkot... ami veszélybe sodorhat valakit?

Elsának összeszűkült a szeme a nagy gondolkodásban. Valami motoszkált a fejében, egy kósza ötlet, de nem tudta megragadni: úgy elszállt, mint a füst. Ma sok minden történt vele, és az agya nem működött rendesen. A fejét rázta.

– És mi a helyzet az impresszáriójával, Howard Starkkal?

Elsa nagyon gyorsan válaszolt:

– Mi van vele?

– Úgy értesültem, hogy ő ellenőrzi a maga pénzügeit.

– Igen, ő. – Elsa nek ökölbe szorult a keze.

– Hatalmas pénzüsszegek kísértésbe ejthetik az embert.

– Howardban korlátlanul megbízom.

– Csakugyan? Nem titok, hogy Stark pénzügei meglehetősen ziláltak. Kutyaszorítóban van. Dave Lang, a maga reklámfőnöke, fölfedezte, hogy Stark befektette a kisasszony pénzét egy értéktelen rugbysapatba, és ezzel csinos jutalékra tett szert. Hát ezért bízik benne?

A nő dacosan felelt.

– Tudok erről. Az igazság az, hogy Howard le akart beszélni a dolgról, de én ragaszkodtam hozzá. Volt némely személyes okom arra, hogy megvegyem azokat a részvényeket.

Willardot kissé meglepte Elsa modorának hirtelen megacélozódása, ezért visszakozott.

– Jó, akkor ezt hagyjuk. De nem vagyok bizonyos... – Elbámult, ahogy kinyílt az ajtó, és egy hegyes orrú, kiguvadt szemű férfi dugta be a fejét a szobába.

– Mi az, Fisher? – kérdezte a főügyész.

A férfi szemmel láthatólag izgatott volt. Lángolt a szeme. Belépett a szobába, és egy bőrtáskát mutatott a kerületi főügyésznek.

– Ezt találtam Stanley DeBrett ridgefieldi házában. Mark Simon küldött oda.

Willard kinyitotta a táskát, és belekukkantott. Megremegett attól, amit látott. Élesen fölneézett.

– Hol találta?

– A garázs második emeletén, egy deszka alatt

Willard hatalmasat csapott a combjára.

– Megvan! – kiáltotta diadalittasan. – Uraim, Stanley DeBrett lebukott. Elkaptuk, és jól tettük, hogy elkaptuk. Ide nézzenek!

Kiborította a táskát Patrick felügyelő asztalára.

Egy halom ékszer zúdult ki belőle. Zöld, piros és fehér fénysugarak villogtak.

– Ivy Ecker ékszerei! – Mark Simon nem tudta visszafojtani a lelkesedését. – Helyesnek bizonyult a gyanúm, főnök. Most aztán horogra akadt istenigazából a fickó. Már kezdettől fogva DeBrett volt a jelöltem. Szeretném látni, hogy húzza ki magát a csávából.

Ez meggyőzte Patrick felügyelőt is.

– Azt hiszem, a dolog világos. Az ékszerek meg a fegyver együttesen bizonyítják. DeBrett lebukott.

De Sam Quentin felügyelő összeráncolta a szemöldökét.

– Nem is tudom. Még ha tisztázódik is ezzel az Ecker-ügy... na de Rudolf Salz meg Hilda Semple halála? DeBrett nyakába varrhatjuk azokat is? Betömhetjük az újságok száját azzal, hogy megoldottunk egy jó egyéves gyilkossági ügyet? Még rengeteg tennivalónk van hátra. Mire való ez a nagy hejehuja?

Ez kissé lecsillapította a kedélyeket, de csak egy rövid időre. Willard összedörzsölte a tenyerét.

– Most már semmi se történhet, mivel Stanley DeBrett rács mögött van. Mindenesetre Vaughn kisasszonyt felügyelet alatt tartjuk. – Élénken a helyettese felé fordult. – Van egy kis munkánk. Mark. Elő kell készítenünk az ügyet az esküdtszéknek.

Udvariasan biccentett Elsa felé, és kivonult a szobából, Mark Simonnal a sarkában. Elsa elhomályosult szemmel egyre csak az ékszereket nézte. Szinte megbűvölve. Rosszullét környékezte. Az agya nem működött. Stanley DeBrett vétkességének gondolata elmondhatatlanul szörnyű volt.

Sam Quentin komor arccal felriadt töprengéséből. Az ajtóhoz lépett, és begörbített ujjal intett valakinek. Cullen őrmester feltűnt a láthatáron.

– Cullen, vidd haza Vaughn kisasszonyt. Maradj a közelében, amíg nem küldök valakit, hogy fölváltson. Világos?

– Igenis.

Udvariasan félreállt, és előreengedte Elsát.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Stanley DeBrett a cellája pricesén ült. Kétségtelenül tiszta és rendes volt az új városi börtön, de kellemesnek nem lehetett nevezni. A fogoly üres tekintettel egy rácsos ablakra meredt, amelyen át egy darabka New York látszott. Úgy festett, mintha mély ájulásba zuhant volna. Csaknem egy órája ült már ott, tökéletes mozdulatlanságban. Csupán a mellkasa hullámzott. Még akkor sem tanúsított érdeklődést, mikor megcsikordult a zárban a kulcs. Csak akkor mozdította el tekintetét, amikor valaki a nevéen szólította.

Alden Willard, New York főügyésze lépett be a cellába. Arcán leírhatatlan önelégültség virított.

DeBrett megszólalt, határozottan, de nem hangosan.

– Megengedték nekem, hogy telefonáljak. Fölhívtam egy ügyvédet. Azt ígérte, mindjárt itt lesz. Hol van hát?

– Majd később, DeBrett úr. Először szeretnék...

– Nem. A középkorban vagyunk? Megfosztanak minden érintkezési lehetőségtől? Úgy vettem észre, hogy a demokratikus Amerika eljárásai...

– Lassan a testtel, DeBrett úr. Az ügyvédje nem vesztegeti az idejét. Beszéltem vele. De az igazság az, hogy meg van kötve a keze. Egyelőre semmit sem tehet. Minden jogunk megvan ahhoz, hogy fontos tanúként itt tartsuk magát. Ez gyilkossági ügy. Egészen más szabályok érvényesek rá, mint más ügyekre. Engem arra választottak meg az emberek, hogy elvégezzek egy különleges munkát, hát el is akarom végezni, ha törik, ha szakad. Megtagadta a vallomástételt. Ha azért tagadta meg, mert bűnös, akkor én csak az időmet fecsérlem. Ha nem azért, akkor meg gyerekesen cselekszik. Ha pedig azért, mert falaz valakinek, akkor bűnpártoló. Az ügyvédje is csak azt tanácsolná, hogy beszéljen.

– Hát akkor engedje meg neki, hogy azt tanácsolja.

– Majd annak is eljön az ideje. Holnap reggel valószínűleg meg kell jelennem az esküdtszék előtt. Ha vallomást tesz, elkerülhetjük a fölösleges bonyodalmakat. Ha pedig hallgat, elhiheti, hogy vádat emelhetek maga ellen.

– Egy pisztoly alapján, amely valaha az enyém volt? – horkant fel DeBrett. – Képtelenség!

– A nővérét azzal a pisztollyal ölték meg, DeBrett úr.

– Ha a fegyverszakértői ezt állítják, kénytelen vagyok elhinni. De a ravaszt nem én húztam meg.

– Minden vádlott ártatlannak vallja magát, DeBrett úr. De a bíróság nem köteles hinni a szavuknak.

– Az lehet, de azért az okokra is kíváncsi.

– Az ok is megvan, kérem. Már húsz éve dolgozom az igazság szolgálatában és merem állítani, hogy megvan a kellő ok. A nővére azzal vádolta magát, hogy rosszul gazdálkodik a vagyonával. Megfenyegette magát, hogy bepörli, és tönkreteszi a hírnevét.

DeBrett élesen ránézett a főügyészre.

– Hát ezt meg honnan tudja?

– A háznépétől. Hallotta valaki.

– A feleségemnek járt el a szája?

– Nem fontos. Tudjuk, hogyan szerezhetünk információkat, ha szükségünk van rá. Tagadja, hogy igaz, amit mondtam?

– A nővérem tévedett.

– Lehet. De nem tudta... és egy per kényelmetlen lett volna magának.

– Semmi esetre sem annyira kényelmetlen, hogy gyilkosságot kövessenek el miatta.

– Ezt a kérdést majd a bíróság dönti el. Maga tagad, a tárgyi bizonyíték viszont megerősíti a gyanút.

– Miféle bizonyíték?

– A gyilkos fegyver a maga tulajdona volt a gyilkosság idején.

– Akárki elvihette tőlem, utána meg visszatehette – mondta DeBrett gúnyosan.,

– Ki vitte el? – Willard metsző tekintettel nézett rá. – A lánya? A felesége?

DeBrett arca megdermedt. Csöndesen ült a priccsen.

– Elevenére tapintottam, DeBrett úr?

DeBrett arca kifejezéstelen volt.

– Maga csak halászgat. Csetlik-botlik a mocsárban. Nincs semmije, csak közvetett bizonyítéka. Egy pisztoly meg egy családi perpatvar alapján nem mondhat ki vétkesnek.

– Nem is szorulunk rá erre. – A főügyész sértően önelégült képet vágott. – Van másféle bizonyítékunk is, sokkal súlyosabb, mint a pisztoly.

– Csakugyan? – kérdezte DeBrett hűvös kétkedéssel. – Mégpedig?

– A nővérétől ellopott ékszerek.

DeBrett hanyag legyintéssel elintézte ezt az érvet.

– Azt hittem, hogy Albert Barbizon vallomása tisztázta ezt az ügyet. Tanúsította, hogy honnan szereztem a tút.

– Ó, a tút. – Willard elhallgatott, és ízlelgette a csöndet. – Hát a többit?

DeBrett ránézett a főügyészre. Összefutott a szemöldöke.

– Mi... mi... micsoda?

– A családi ereklyéket. – Willard hangja gúnyosan, kihívóan csengett. – A zsákmány többi részét. Megtaláltuk egy deszka alatt, ott, ahova elrejtette a garázsban, a ridgefieldi házában.

Stanley DeBrettnek elállt a lélegzete.

A főügyész közelebb lépett. Állát előreszegezte.

– Erre nem számított, mi? Az egyik emberünk elment oda körülnézni. És megtalálta. Az ékszerek a főkapitányságon vannak. Ezzel meg is van a bizonyíték.

DeBrett egy pillanatra összeroskadott. Védtelennek és sebezhetőnek látszott. Aztán maszkba merevedett az arca.

– Odamentek... kotorásztak a házában házkutatási parancs nélkül?

– Igen, uram. – Willard hetvenkedett. – Az igazat megvallva, nem volt törvényes dolog. Elismerem, hogy túlléptünk a határon. Ezért még szorulni fogok. De az a lényeg, hogy eredménye lett. Nézzen szembe a tényekkel, DeBrett úr. Felelnie kell a tetteiért a bíróság előtt. Nem állítom, hogy az értékükért lopta el az ékszereket. Az volt a célja, hogy elterelje a figyelmünket az igazi okról... Hadd fessen úgy, mint egy rablás. De az igazság akkor is igazság marad. Ivyt a maga fegyverével ölték meg, az ékszereket pedig később megtalálták a maga garázsában. Hogy tetszik ez magának? Mit gondol, milyen ítéletet hoz majd az esküdtszék?

Stanley DeBrettnek egyáltalán nem tetszett a dolog. Lélekjelenléte megingott, arca megfeszült. A szeme alatt megrándult

egy izom.

Hirtelen előrehajolt.

– Egy pillanat. Gondolja meg, Willard úr... megtartottam volna-e a revolvert, ha használom? Elrejténém-e az ékszereket olyan helyre, ahol föltétlenül megtalálják, ha valaha is rám vetődik a gyanú? Tegyen föl rólam némi sütnivalót! Nem vagyok agyalágyult!

Willard bólintott.

– Azt nem mondtam. De arra is gondolok, hogy a gyilkosok hibákat követnek el. Éppen ezért kapják el őket. Megvallom, elkéstünk ezzel a pisztolyüggyel, még tavaly ellenőriznünk kellett volna, de valahogy megfeledkeztünk róla, meg lehet érteni, hisz akkor még egyszerűnek látszott az eset: rablógyilkosság. Ivy bátyjára, vagyis magára, nem gyanakodtunk. Előkelő, közismert, nagyra becsült államtitkár. Az égvilágon semmi okunk nem volt arra, hogy gyanakodjunk magára. Hát elkéstünk. De gyilkossági ügyekben nincs korlátozó törvény.

Elhallgatott. Nyílt volt a tekintete.

– Az is lehet, hogy maga ártatlan. Az viszont úgymint kiderül. De ahogy most állnak a dolgok, nagyon hihető vádat emelhetek maga ellen. – Főlemelte a mutatóujját. – Hacsak bizonyítani nem tudja, hogy hamisan vádolták meg. Erre mit tud mondani, DeBrett úr?

– Ugyan mit mondhatnék?

A főügyész vállat vont.

– Hát például lehetne néhány elképzelése a feleségről.

DeBrett hátradőlt. Arca kővé meredt. Nem szólt semmit.

Willard előrehajolt.

– Nem hasból beszélek. Alaposan beletúrtunk ebbe a dologba, Quentin felügyelő meg én. A feleségének volt oka arra, hogy megölje Salzot. Salz zsarolta. És mindkét esetben hozzáférhetett a revolverhez. Először, amikor Ivyt megölték, és a pisztoly a maga tulajdonában volt, másodszer pedig, amikor Hilda Semple-t meggyilkolták, akkor meg Eckernél volt. Ennek is ki tudjuk bányászni az okát. Féltékenység. Semple-t Elsa Vaughn öltözőjében ölték meg. Egyáltalán nem bizonyos, hogy tévedésből. Lehet, hogy valaki odáig követte, és ott lőtte le. Aztán még valami... A feleségének is van kulcsa a ridgefieldi házhoz. Könnyen odamehetett és elrejtette az ékszereket. Ha minden az ő elképzelése szerint

történik, magát elítélik gyilkosságért. Ez szabaddá tenné, és megkapná a maga vagyonának legalább egyharmad részét.

DeBrett föltekintett. Arca elszürkült, felső ajkán nedvességcsöppek gyöngyöztek. Homloka csupa ránc volt a megfeszített gondolkozástól.

Willard lelkesen folytatta, mert megittasult a saját érvelésétől. Lassan ő is elhitte, amit mond.

– Szerintem ő szépen félreáll, és hagyja, hogy magát lesitteljék... talán még egy lökéssel segít is. Azonban nincs bizonyítékunk ellene, és nem is szerezhetünk, ha ő egyszer a fejébe veszi, hogy ráül a bizonyítékokra. – Elhallgatott, de a szeme izzott. – Hajlandó segíteni nekünk, DeBrett úr?

A férfi nyelt.

– Hogyan?

– Segítsen befűteni a feleségének. Néhány szóval igazolja, hogy az előbb helyesen kapiskáltam a dolgokat. Ha bűnös, akkor majd visszakozik, keresi, hogy nem követett-e el hibákat, megpróbálja eltüntetni őket... és ezen buknak le a legtöbben.

Sóváran nézte DeBrettet. A férfin látszott, hogy nem tud dülőre jutni. Aztán megszólalt:

– Valamit szeretnék tisztázni, Willard úr. Eszerint nem gondolja komolyan, amit rólam, a revolverről meg a nővérem ékszereiről mondott?

A főügyész kifejezően vállat vont.

– Nézze. Ha komolyan gondolom, vádat emeltetek maga ellen, nem is akármilyet, de meg kell vallanom, hogy ennek a teóriának vannak bizonytalan pontjai. Egy ravasz ügyvéd ébreszthet kételyeket a bíróságban. Elképzelhető az is, hogy kihúzná magát a csávából. Az egész állam szeme rajtunk van. Nem kockáztathatom azt, hogy egy ártatlan emberre ráhúzzam a vizes lepedőt. Minden lehetséges szempontot meg akarok vizsgálni.

– Elintézi hát, hogy szabadlábra helyezzenek?

– El.

DeBrett rábólintott.

– Rendben van. Mit kíván tőlem?

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

– De hát maga ügyvéd! – kiáltotta a telefonba Jane, az aggodalomtól éles hangon. – Valamit csak tehet! Apa nem bűnös. Képtelenség. Ez valami összeesküvés, és mindenki benne van. Hozza ki. Nem bánom, hogyan... ez a maga dolga. Mert ha nem...

A fülkagyló zümmögni, Jane pedig fülelni kezdett. Szerencsétlennek és megviseltnek látszott. Egészen összegörnyedt, ahogy hallgatta a rövid értekezést a bizonyítékokról, fontos tanúkról meg a legyőzhetetlen igazságról, amely előbb-utóbb úgylis kiderül.

– Rendben van – mondta a lány érzéketlenül.

– Csináljon, amit tud.

Letette a kagylót. Kicsinek és magányosnak érezte magát. Megpróbálta föl hívni Elsát, de senki se válaszolt. Howard Starkot is hiába kereste. Edwinának férje letartóztatása után nyoma veszett. Jane úgy érezte, hogy az egész világ összeesküdött ellene. Amikor megtudta, hogy letartóztatták az apját, a lelke mélyéig megdöbbsent. Aztán lángoló düh lobbant föl benne, szidta a törvény ostobaságát. Most pedig közömbös volt és fásult.

Megszólt a csengő. A lány összerendezte. Akaratlanul ökölbe szorította a kezét. Ha azok a riporterek jöttek vissza...

Az ajtóhoz ment és kinyitotta. Abban a szempillanatban visszatért az életkedve. Jane nem emlékezett, hogy valaha is jobban örült volna valakinek.

Dave Lang állt az ajtóban és kutató pillantással nézett a lány arcába.

– Ó, Dave... – elfulladt a hangja.

A férfi sietve belépett, és átölelte a lányt. Jane a férfi vállába temette az arcát, és sírva fakadt. Dave együttérző szavakkal vigasztalagatta.

– Majd meglátod, kicsikém, hogy minden rendbe jön...

A lány föltekintett.

– De nagyon örülök, hogy itt vagy, Dave!

Dave most megcsókolhatta volna, de ellenállt a kísértésnek, és így szólt:

– Nem vesztegethetjük az időnket, kicsikém. Munkához kell látnunk. Van egy pár elintézni valónk.

Remény csillant meg Jane szemében. Várakozón nézett a férfira.

– Gondolkoztam a dolgon – mondta. – Kétféleképpen szemlélhetjük: apád vagy bűnös, vagy ártatlan.

– Nem! – hevült föl a lány hangja. – Csakis egyféleképpen szemlélhetjük. Apa ártatlan.

– Jó. Akkor ebből indulunk ki. Ez esetben hamisan vádolták meg. Nekünk pedig be kell ezt bizonyítanunk.

– De hogyan?

– Már egy év múlt el azóta, hogy Ivy nagynénédet megölték. Gyilkossági ügyben nagyon gyorsan elévül a bizonyíték. Azt ajánlom, menjünk ki Ridgefieldbe. Szerintem az ékszereket mostanában rejtették oda. Azután, hogy a revolvért azonosították. Mégpedig azért, hogy apádra terelődjön a gyanú. Körbeszaglászunk, beszélünk a szomszédokkal, hátha láttak valakit a ház körül ólálkodni. Egy személyleírás nyomra vezetne bennünket. Mit szólsz hozzá?

Jane-ben lázas tettvágy ébredt. Megpördült és egy szekrénynél termett. Könnyű kék kabátba bújt. Szemébe visszatért az élet csillogása, areszíne is kipirosodott. Ez sokkal jobb volt, mint egy helyben ülni és várni a sült galambra.

Dave kocsija a ház előtt állt. Bemászott a lány után, és letelepedett a kormány mellé. A motor azonnal begyulladt. A West Side Highwayn meg a Sawmillen haladtak egyenesen előre, majd rákanyarodtak a Cross County Parkwayre, Connecticut felé. Jane csendes töprengésbe merülve ült a férfi oldalán. Elsuhantak mellettük a védőkorlát karfái. Ebben az évben későn köszöntött be az ősz, és az úton kétfelől még vörös falevelek virítottak. Ahogy Dave rátaposott a gázpedálra, a dombok úgy bontakoztak ki előttük, mint tengerparton a napkelte. A férfi látta a visszapillantó tükörben a lány arcát, és föltette magában, hogy még egyszer megteszik majd ezt az utat, ha véget értek majd ezek a borzalmas napok.

– Jane.

– Tessék.

– Mondd csak, ki gyűlöli az apádat?

– Gyűlöli? – A lány meghökkenet. – Senki. Miért?

– Mert csak egy kegyetlen és kérlelhetetlen ellenség zúdíthat

szándékosan ennyi bajt valakinek a nyakába. Hallottam egyet-mást a mostohaanyádról.

– Edwináról? – A lány szeme megrebbent. – Edwina nem szereti apát. Sose szerette. De igazságtalan lennék, ha azt mondanám, hogy gyűlöli.

– Hogy vagy vele?

– Nem éppen jól. Részben, azt hiszem, az én hibámból. Amikor anyu meghalt, nem tudtam elképzelni, hogy valaki betöltse a helyét. Nem tudtam akkor se, amikor apa másodszor is megnősült, és odahozta Edwinát a házhoz. Most már rájöttem, hogy igazságtalan voltam. Apa egyedül volt. Szüksége volt valakire. Talán nem választott helyesen, amikor Edwinát választotta, de mégis. Hidegen és ellenségesen viselkedtem. Később meg, amikor rendes próbáltam lenni hozzá, már késő volt. Semmibe vett. Nagyon ért az ilyesmihez. Csupán valami szükséges rossznak tekintett a házban, akit el kell tűrni.

– Szerinted a pénzéért ment hozzá apádhoz?

– Mi másért?

– Ismered apád végrendeletét?

– Nem én. Mi sose beszélünk egymással pénzről, de azt hiszem, mindent rám hagy.

– Mindent nem. – mondta Dave. – A törvény nem engedi meg a férjnek, hogy kisémmizze az örökségből a feleségét. Legalább egyharmad rész megilleti.

Jane közönyösen vállat vont.

– Gyűlölet nélkül is öltek már meg embereket pénzért. Edwina nagyon jól járna, ha eltávolíthatná apádat a színtérről. Ez kissé ördögi hangzik. Az a kérdés, hogy van-e ennyire szívtelen?

A lány kibámult a szélvédő üvegen. Az alkonyat szürke árnyakat rajzolt a tájra. A nap alábukott a fák koronája mögé. Dave bekapcsolta az országúti reflektorokat, mert gyorsan sötétedett.

– Lassíts – mondta Jane. – A következő keresztnél balra fordulunk. – Dave észrevette az útkereszteződést, és lassított. A kocsit balra fordult. Egy mérfölddel később meredek emelkedőn másztak fölfelé, kettes sebességben. Kopasz ágú fák suhantak el mellettük, a szürkület ösztövére őrszemei. A hold sápadtan, mozdulatlanul fénylett a komor égbolton.

– Az ott a mi kapunk – mondta Jane.

Kavicsok pattogtak csikorogva a gumik alól. Egy hatalmas, kellemes külsejű, széles verandájú ház felé közeledtek. Az épület a közeli hegyekre nézett.

Dave megállt, előreengedte Jane-t, aztán maga is kimászott. Követte a lányt a verandára. Jane kulcs utána matatott a tárcájában. Amikor beléptek, egy tágas, négyszögletes szoba tárult a szemük elé. Meghitt, otthonos hangulatot árasztott. Gyalulatlan fenyőfából készültek a falai. Az antik bútorzat még a gyarmati időkre emlékeztetett.

Hirtelen megtorpantak, és gyors, meglepett pillantással egymásra néztek.

Nem voltak egyedül. A ház hátsó részéből halvány fény szűrődött ki. Frissen főzött kávé illatozott a levegőben. Jane ijedtében akaratlanul is megragadta a férfi kabátujját.

Dave csöndre intette. Szeme fegyver után kutatott a szobában. A kandallóhoz lépett, és fölragadott egy piszkavasat. Ezzel fölfegyverkezve a konyha felé tartott. Egyetlen deszka se reccsent meg óvatos lépései alatt.

Hófehér helyiség volt a konyha. Egy terebélyes gáztűzhely kék lángjai kávéskanna alját nyaldosták. A folyadék hevesen bugyogott. Dave meglehetősen nevetségesnek érezte magát a markában szorongatott piszkavassal. A konyha ugyanis üres volt.

Jane a sarkában járt. A férfi suttogva megszólalt:

– Legjobb lesz, ha végigjárjuk a házat.

A ház hátsó részén levő fürdőszobában Jane hirtelen megszorította a férfi karját, és kimutatott az ablakon.

– Oda nézz, Dave... a garázs.

A férfi világosságot vett észre egy épület második emeletén. Ez az épület mintegy ötven yardnyira volt a háztól.

– Maradj itt – parancsolta a lánynak.

– Nem maradok. Veled megyek.

– Lehet, hogy lövöldözés lesz. Nem akarom, hogy körülöttem lábatlankodj.

De Jane a fejét rázta, és makacsul követte a férfit. Tulajdonképpen nem is lehetett rá haragudni, és a férfinak több esze volt, semhogy most leálljon vitatkozni egy mindenre elszánt nővel.

Egy hátsó ajtó a gyepre nyílt. Csöndesen a garázs felé lopakodtak. Szélfuvallat zörgette meg a faágakat. Bágyadt falevelek szállongtak alá a holdfényben.

A garázs nyitott ajtaján át rá lehetett látni egy sötét személygépkocsira. Dave megérintette a motor burkolatát. Még meleg volt, és halk duruzsolás hallatszott belőle. A férfi megmarkolta a pizskavasat, és egy keskeny lépcső felé tartott. Jane szorosan a nyomában haladt.

A lépcső tetejénél nyíló ajtó mögül sápadt fény szűrődött ki. Valami sofőrakás. Dave mozdulatlanra merevedett, mert lábcsozogást hallott bentről. Jane-nek meggyorsult a lélegzése. Még két lépés, és egy gyéren bútorozott szoba tárult a szemük elé.

A padló közepéről valaki kiemelt egy jó széles deszkát. Egy nő görnyedt a tátongó lyuk fölé, és belebámult.

– Keres valamit? – kérdezte Dave.

A nő megpördült, és vadul tágra nyílt szemmel hátrahőkölt. Tenyerével a torkához kapott.

– Ki maga? – suttogta.

– A barátom – mondta Jane, és előlépett a homályból.

Edwina DeBrett megkönnyebbülten föllélegzett. Megremegett, és didergő mosoly jelent meg az ajkán.

– Jane! – Lassan lecsillapodott. – Halálra rémítettél. Mit keresel itt?

– Ezt én is kérdezhethetném tőled – mondta Jane hidegen és személytelenül.

– A lányának igaza van, DeBrettné. Nem hiszem, hogy a rendőrség már befejezte volna itt a nyomozást. Bizonyára ujjnyomokat keresnek majd a garázsban. Maga meg mindent fölforgatott – mondta Dave.

A nő hűvösen fogadta a férfi állhatatos tekintetét.

– Ismerem én magát?

– Dave Langnek hívnak. De nem válaszolt a kérdéseimre.

A nő hanyagul vállat vont.

– Nem bírtam megmaradni a városban. Az a sok rosszindulatú pletyka! Azok a riporterek! Kénytelen voltam elmenekülni, és ez volt az egyetlen hely, ahova jöhöttem.

– Szóval rögtön cserbenhagytad apát, mihelyt bajba jutott –

mondta Jane megvetően.

Edwina elnézően rámosolygott

– De drágám, nem vagyok én ügyvéd. Hogyan segíthetnék rajta?

Jane ajka megrándult.

– Látszik, mennyire szereted!

– Ugyan, Jane, ne csináljunk jelenetet idegenek előtt – mondta Edwina hűvösen.

– Ő nem idegen – felelte Jane, majd keserű hangon hozzátette: – Csak néhány napja ismerem, mégse annyira idegen, mint te.

Dave szíve megdobbant erre. De az idő nem volt alkalmas arra, hogy a két nő kölcsönösen vádiratot készítsen egymás ellen. Ezért gyorsan közbelépett.

– Vádaskodással semmire se megyünk. Abban a reményben jöttünk föl ide, asszonyom, hogy találhatunk néhány bizonyítékot a férje ártatlanságára. Talán segíthet nekünk.

Edwina gyanakodva nézte a férfit.

– Lang úr, maga rendőrtiszt?

– Nem.

– Pedig nagyon ismerős. Nem láttam én már magát valahol?

– A Metben. Elsa Vaughnnak dolgozom... én intézem a reklámügyleteit.

– Ó! – Edwina lefegyverzően mosolygott. – Természetesen segíték magának. Mit kíván tőlem?

– Feleljen néhány kérdésre. Például, ki volt emelve az a deszka a padlóból akkor is, amikor idejött, vagy maga vette ki?

– Ugyanígy volt, ahogy most.

– Szóval nem nyúlt hozzá semmihez?

– Nem.

– Miért jött a garázsba?

Edwina jámborul vállat vont.

– Pusztán kíváncsiságból. Meg akartam nézni, hogy hova rejtették azokat a híres DeBrett-ékszereket. Baj ez?

– Hát talán nem. Mondja csak, asszonyom... maga szerint a férje ártatlan?

– Természetesen.

– Van valami elképzelése az ellene szóló bizonyítékokról?

A nő gyámoltalanul legyintett.

- Tanácstalan vagyok, Lang úr.
- Tudta, hogy az övé volt a pisztoly abban az időben, amikor Ivyt megölték?
- Nem volt titok. Stanley azért tartotta meg azt a pisztolyt, mert emlék volt az első világháborúból.
- Nem is sejti, hogy ki vitte el?
- Sajnos nem.
- Van-e valaki, aki annyira gyűlöli a férjét, hogy képes gyilkosság gyanújába keverni?

A nő egy pillanatig elgondolkozott, aztán Dave-re nézett.

- Lang úr, azt hiszem, rossz irányban tapogatózik. Ezeket a bizonyítékokat talán azért rendezték el így, hogy eltereljék a gyanút az igazi bűnösről.

Ez ésszerűen hangzott. Dave lassan bólintott.

- Mennyi ideig akar itt maradni, asszonyom?
- Néhány napig.
- Hát akkor, ha szükségünk lesz magára, majd megkeressük. – Biccentett és megfordult. – Jane, mehetünk.

Tudta, hogy Jane dühös. Tapintani lehetett a körülötte forrongó indulatot. Amikor kívül voltak, a lány megállt előtte.

- Edwina lóvá tett. Ahogy minden férfit lóvá tesz... olyan édes, ártatlan és készséges. Hát vak vagy, Dave? Hát nem látod, hogy csak színészkedett; hogy nem lehet megbízni benne? Dehogy hisz ő apa ártatlanságában. Nem törődik azzal, hogy tisztázódik-e, vagy sem... Edwina... Edwina egy... – elcsuklott a hangja. Érzelmek fojtogatták a torkát.

Dave megragadta a lány vállát.

- Nyugodj meg. Még van egy kis dolgunk. Beszélünk a szomszédokkal.

Jane mélyet lélegzett.

- Ne haragudj, Dave. Gyerünk, próbáljuk meg.

Végigjárták a szomszédokat, de hasztalan. Néhány ház be volt zárva a tél miatt. Az állandó lakók pedig nem láttak senkit a DeBrett ház körül, de nem is nagyon érdekelte őket a dolog. Dave ráeszmélt, hogy bárki kijöhetett ide éjjel, és elrejthette az ékszereket a sötétség leple alatt.

Hallgatagon, elkedvetlenedve haladtak a kocsifelé. A házat

kikerülték. Kevés autó járt a Parkway-n. Csípős volt az éjszaka. Az égen egyetlen felhő se látszott. Hűvösen ragyogtak a csillagok. A messzi hold ezüsttel hintette be a földet. Csöndesen haladtak. A motor szomjasan lihegett.

Jane szólalt meg először.

– Dave, ma nem megyek haza. Nem akarok egyedül lenni éjjel Edwinával.

– De hiszen Edwina Ridgefieldben marad.

– Egy szavát se lehet elhinni. Lehet, hogy meggondolja magát.

– Hát jó. – Dave bólintott. – Elviszlek egy szállodába. Vagy várj csak... – Hirtelen támadt egy ötlete. – Elsa mit szólna? Befogadna, mit gondolsz?

– Azt hiszem, be.

– Akkor legjobb lesz, ha fölhívom, még mielőtt lefeküdné.

Jane előremutatott az úton;

– Nézd csak! Nem kocsma az ott előttünk?

Dave lassított, és megállt egy alacsony, vöröstéglás épület előtt. A homlokzaton neonbetűk sört reklámoztak.

– Mindjárt jövök – mondta Dave, és bement a kocsmába. A csapossal fölváltatott egy bankjegyet, és pénzdarabokat dobott a nyílásba. A telefonkezelő kapcsolta a kért vonalat. Elsa a telefon mellett ülhett, mert a csöngetésre rögtön fölvette a kagylót.

– Halló. – Elsa hangja hangos és éles volt.

– Elsa, itt Dave Lang.

– Dave!

A férfi feszültséget érzett a hangjában. Harminc mérföldnyire elhozta a drót, és szinte ki lehetett tapintani. Elsa izgatott volt.

– De jó, hogy felhívtál! Ha nem beszélhetek azonnal valakivel, felrobbanok. Ide tudnál jönni? Hol vagy?

Dave megmondta.

– Ó, az mérföldekre van! – felelte Elsa csüggedten.

Dave-et is megfertőzte az izgalom.

– Mi az, Elsa? Mi történt? – Annyira szorította a kagylót hogy belesajogtak az ujjai.

Elsa egyszerre beszélni kezdett.

– Figyelj ide, Dave. Tudom, hogy mi történt Ivyvel. Nem ölték meg. Azt hiszem, tudom már, hogy ki ölte meg Rudolf Salzot és

Hilda Semple-t. A gyilkos...

Félbeszakította. Zihálás szorította össze a torkát.

Aztán a megdöbbenéstől elvékonyodva és elhalkulva hallatszott a hangja a messzeségből:

– Te vagy az...! Ó, Istenem...!

Dave-ben meghűlt a vér.

– Elsa! – kiáltotta.

De a vonal néma volt. Semmi hang nem hallatszott. Semmi, de semmi hang. Dave eszelősen rángatta a kampót. A szíve vadul zakatolt.

– Telefonkezelő! – rivallta. – Azonnal kapcsolja a New York-i rendőrséget!

HUSZONHATODIK FEJEZET

Cullen őrmester egy rendőrségi riadóautó kormányánál ült. A kocsinak egyetlen utasa volt: Elsa Vaughn. Az őrmesternek tetszett ez a feladat. Remélte, hogy nem vonják vissza tőle. Egy kis szerencsével nyakon csípheti azt a fickót, aki felelős a gyilkosságokért. Az a kép, amit magában színezgetett, csakugyan nagyon kellemes volt: maga a polgármester fogadja a városháza lépcsőin, és Vaughn kisasszony jelenlétében köszönetet mond neki. Tisztelettel szemügyre vette az énekesnőt a visszapillantó tükörből. Hát igen, ezek a Wagner-szopránok különleges lények.

A lakás előtt fékezett, és kiugrott a kocsiból, hogy kíségtse Elsát.

– Be köll telefonálni, Vaughn kisasszony. Megengedi, hogy használjam a telefonját?

– Hát persze. – A nő hangja barátságos volt, de az arca fáradtnak és tűnődőnek látszott.

Liften mentek föl. Cullen követte Elsát az előszobán át. De nem tudta elkerülni az összeütközést, mert Elsa elakadt lélegzettel megtorpant.

– Howard! – kiáltotta, és futni kezdett.

Howard a nappali padlóján feküdt kiterülve. Látszott, hogy

hátról ütötték le. A jobb füle mellett borzalmas zúzódás körül alvadt vér sötétlett.

A fegyver – egy Beethoven-bronzszobrocska, amely rendszerint Elsa zongoráját díszítette – eldőlve hevert a földre zuhant férfi mellett Howard arca szürke volt és élettelen.

Elsa letérdelt melléje. Feltörő érzelmei a torkát fojtogatták. *Howard! Ó, Howard! Nem lehet, drágám, hogy te is...!* Hatalmába kerítette a rosszullet, és észre sem vette a körülötte levő felfordulást.

Pedig ismerős volt a kép. Rudolf Salz lakásán is látta már. Minden egymás hegyén-hátán, a lemezek összetörve, szétszórva, vad összevisszaságban. Elsa csak tudatának legszélén észlelte a rombolást. Howardon volt a figyelme. Hirtelen megdobbant a szíve. Megkönnyebbülés hullámozott át rajta. Howard torka lüktetni kezdett... megindult az érverése.

– Él... – suttogta Elsa.

Cullen is észrevette az érverés megindulását.

– Van orvos a házban? – kérdezte.

Elsa csak bólintott, mert nem bízott a hangjában. Az őrmester megfordult és kiviharzott az előszobán át. A külső előcsarnokban addig nyomta a liftcsengő gombját, míg föl nem jött a lift. A liftesbe belefulladt a tiltakozás az őrmester arcának láttára.

– Az orvost, ember! – rivallt rá Cullen. – Azonnal! Sürgős!

Nyitva hagyta az ajtót. Elsa még most is Howard fölé hajolt. Megfordult, és bátorításért esedezett.

– Ugye, meggyógyul?

Cullen vállat vont

– Nem vagyok orvos, Vaughn kisasszony. De él még, és reméljük, hogy időben érkezünk.

Halkan kopogtattak, aztán megjelent az ajtóban egy alacsony, kerek képű férfi, fekete bőrtáskával a kezében. Nem fecsérelte az idejét udvariaskodásra, hanem sietett befelé. Elővette a sztetoszkópját és hallgatózott. Összehajtotta, majd megfogta Howard csuklóját, hogy megmérje a pulzusát. Elsa rettegve figyelte, de a doktor kerek arcáról semmit sem olvashatott le. A doktor ujjai gyengéden tapogatták a seb környékét. Fertőtlenítette és bekötötte. Azután egy sötétzöld palackot nyomott a páciens orra alá. Howard idegesen megmoccan és nyögött. Felrebbent a szempillája, de a

szeme homályos volt, hiányzott belőle az értelem fénye. Beszélni próbált, de csak tagolatlan morgás jött ki a torkán.

A doktor hirtelen elmosolyodott, és Elsára tekintett

– Azt hiszem, a páciensnek kutya baja se lesz, Vaughn kisasszony. Nem tartom valószínűnek, hogy csonttörés történt. A legrosszabb esetben is csak agyrázkódás. Azonnal kórházba kell szállítani, hogy a biztonság kedvéért megröntgenezzék.

Elsa elgyöngült a megkönnyebbüléstől.

– Hívom a mentőket.

– Mi lenne, ha a riadóautón vinnénk? – kérdezte Cullen. – A sziréna segítségével átvágok a forgalmon, és pillanatok alatt a kórházba viszem.

– Nagyszerű – bólintott a doktor.

– Lehet hordágy nélkül vinni?

– Lehet. Az a legfontosabb, hogy olyan gyorsan a kórházba vigyük, amilyen gyorsan csak lehet.

– Hát akkor induljunk – mondta Elsa türelmetlenül.

– Nem, Vaughn kisasszony. – A doktor a fejét rázta. – Maradjon csak itt. Ma éjszaka teljes nyugalomra van szüksége a páciensnek. Azzal se neki, se magának nem használ, ha ott ül a kórházban.

Elsa vonakodva beleegyezett.

– De, ugye, értesít a fejleményekről?

– Azonnal telefonálok, mihelyt elkészülnek a leletek.

Howard megpróbált föltápáskodni. A fejéhez kapott, és az érintéstől fájdalmasan megvonaglott.

– Jól van, öreg – mondta az orvos. – Na, segítsen – szólt Cullenhez.

Két oldalról körülfogták Starkot, és kitámogatták az ajtóig. Kábultan, engedelmesen lépegetett. Elsa szelíd kétségbeeséssel figyelte, amíg be nem csukódott mögöttük az ajtó. Aztán eszébe jutott Quentin felügyelő figyelmeztetése, és beláncolta az ajtót. Amikor visszatért a nappaliba, hirtelen tudatossá vált benne a pusztítás. Az összetört lemezek látványa nem hatott rá. Máskor talán a lélegzete is elállt volna a dühtől. De most csak Howard volt fontos. Sírni szeretett volna, de arra kényszerítette magát, hogy a körülötte levő látványon töprengjen.

Mi lehetett az oka? Először az esztelen rombolás Salz lakásán,

most meg ez. Mintha valami zenegyűlölő pszichopata követte volna el. Hirtelen sejtés ragyogott föl a szemében. Ahogy forogtak agyában a kerek, egyre tisztábban látott.

Salz gyűjteményét szétrombolták. Miért? Mert meg kellett semmisíteni valamelyik lemezt? Hát persze! Erről volt szó! Csakis erről. Elsának meggyorsult a lélegzete. Hanem a lemezt nem találta meg a romboló. Ezért forgatta föl az ő lakását is. Ezért tette tönkre az ő gyűjteményét is.

Valakinek oka volt azt hinni, hogy most az ő tulajdonában van az a bizonyos lemez. Elsa izgatottan nyelt. Hirtelen összeilleszkedtek a mozaikdarabok. Elhozott néhány lemezt Salz stúdiójából.

Köztük van az, amelyikre valakinek fáj a foga. De ő csak a sajátját hozta el, meg...

Végigfutott a hátán a hideg a hirtelen emlékezéstől. A szíve vadul dobogott. Elisabeth imája a *Tannhäuser*-ből... legalábbis a címke szerint. De nem Elisabeth imája volt a *Tannhäuser*-ből. Másvalaki énekelt igen furcsa előadásban a *Búcsúzóom örökre* című balladát.

Izalmában négykézláb ereszkedett a padlóra, és kotorászni kezdett a lemezdarabok között. Aztán egyszerre csak megállt. Amikor délután elindult a Metbe, a lemezzátszóban maradt a lemez. Főlegyenesedett és a Capehart felé sietett. Fölnyitotta a tetejét. A lemez ott volt a korongon. Sértetlenül. Ez volt az egyetlen hely, ahol nem keresték.

Elsa bekapcsolta a készüléket. Forogni kezdett a motor. A lámpák bemelegedtek. Sebesen lélegezve a lemezre illesztette a tűt. A csontjaiban érezte, hogy valami nagyon fontos felismeréshez közeledik.

Aztán az elektromos impulzusok hanggá változtak, és megszólalt a rossz hangnemben, kulissza-hasogatóan énekelt *Búcsúzóom örökre*.

Elsa feszülten figyelt. A homloka összeráncolódt az erőltetett gondolkozástól. Valami ismerős volt ebben a hangban. Nekilódult az emlékezete. Megpróbálta felidézni, hogy kié is ez a hang. Végiggondolta az életében hallott összes énekhangot. Hirtelen elhalt a hang. Majd néhány töredékes szót mondott: – Isten veled, drágám. Megyek most már, mindörökre. – A szavakat éles durranás követte, eltéveszthetetlenül egy lövés hangja.

Elsa megdermedt. Szája elé kapta a kezét. Megismerte a hangot. Hallotta már sokszor. Ivy Ecker hangja volt.

Mozdulatlanul állt, a lélegzete fennakadt, ahogy a felismerés rázúdult. Ivyt nem gyilkolták meg, hanem öngyilkos lett.

Elsa megfordult és gépiesen elindult, mintha lidércálomban volna, és fölvette a telefonkagylót. Fölhívta a főkapitányságot, és Quentin felügyelőt kérte. De a felügyelő nem volt benn, és nem tudták, hogy hol lehet megtalálni. Elsát lesújtotta a csalódás. Majd szétfeszítette a tudás. Nem, nem tarthatja magában. Veszélyes lenne hallgatni róla. El kell mondania valakinek. Patrick felügyelőnek, vagy a kerületi főügyésznek. Valakinek. Keze ismét a telefonért nyúlt, de félúton megállt a levegőben. A készülék megcsörrent. A zaj úgy hatott megfeszült idegeire, mint a ráspoly recsegése. Fölkapta a kagylót. Megdobbant a szíve, amikor meghallotta a hangot.

– Dave! De jó, hogy fölhívtál! Ha nem beszélhetek azonnal valakivel, felrobbanok. Ide tudnál jönni? Hol vagy?

– Félúton Ridgefield és New York között, Jane-nel.

Elsa kétségbeesett.

– Ó, az mérföldekre van!

– Mi az, Elsa? – Az izgatottság ragályos volt. Dave hangja is feszülten vibrált. – Mi történt?

Elsa elmondta, hogy rájött, mi történt Ivyvel, és elfulladt lélegzettel hozzátette:

– Azt hiszem, tudom már, hogy ki ölte meg Rudolf Salzot és Hilda Semple-t. A gyilkos...

Zajt hallott maga mögött, és hátrafordult. Egy férfi lapult a fal mellett. Fölkapta a telefonzsinórt. Elsa torkát páni félelem szorította össze. A férfi ránézett komor, kifejezéstelen, szürke arccal. Olyan volt ez az arc, mint a papírmásé. A homlokán vadul lüktetett egy ütőér. Beesett szemében nem volt semmilyen emberi kifejezés.

– Te vagy az... – zihálta Elsa. – Ó, Istenem...!

A férfi keze idegesen megrándult, és a telefonzsinór reccsenve leszakadt a falról. Szakadt végei szabadon himbálóztak a levegőben.

– Igen – mondta Karl Ecker. – Én.

Elsa rettegve hátrahúzódott a díványon.

– Hogy jutottál be? – suttopta.

Ecker gépiesen válaszolt, mintha hipnotikus varázs alatt lenne.

– Amióta hazajöttél, egész idő alatt itt voltam. Egy szekrényben bújtam el.

„Howard bizonyára meglepte, és... – gondolta Elsa. Félt, hogy rosszul lesz, de a gyomrát összeszorító rettegés megakadályozta. Ecker arcán semmilyen emberi érzés nem volt.

Elsa fájdalmasan nyelt.

– Tudtad, hogy nálam van a lemez, ugye, Karl?

– Persze hogy tudta. Hiszen szólt, a lemezejátszón volt, amikor aznap délután telefonált neki a bayreuthi ajánlatról.

– Tudtam – bólintott Ecker. – Meg azt is tudtam, hogy előbb-utóbb megismered Ivy hangját, és kitalálod, hogy öngyilkos lett.

– De hát miért csináltad ezt, Karl? Hazatértél Philadelphiából, és holtan találtad. Miért csináltad úgy, mintha gyilkosság történt volna?

Ecker arca lélektelen volt.

– Kellott a pénz. A vagyombiztosításra járó kétszeres kártérítés. Olyan egyszerűnek látszott. Csak annyit kellett tennem, hogy fölforgattam a szobát és elrejtettem az ékszereket. – Értelmetlen mozdulattal megdörzsölte a homlokát. – Szegény Ivy! Hogy odavolt a hangjáért! Aztán egy este utánam jött, amikor Edwinához mentem. – Megvonaglott a válla. – Még kerestem is a búcsúlevelet. De lemezre sose gondoltam.

Elsa óvatosan lélegzett.

– Rudolf Salz találta meg, ugye, Karl? – Nagyon csöndesen, egyszerűen beszélt, mintha egy boldogtalan gyereket próbálna megvigasztalni.

Ecker fásultan bólintott.

– Ő. Egyszer eljött hozzám. Én éppen zuhanyoztam. Nem tudtam a lemezről. Még benne volt a gramofonban. Salz bekapcsolta, és rögtön rájött, hogy mi az. Magával vitte.

– És zsarolni kezdett.

– Igen. Lejátszotta telefonon keresztül, és pénzt kért. Kénytelen voltam fizetni. Nem volt más választásom. Kiszipolyozott.

Elsának fullasztóan összeszorult a mellkasa. Zihálva lélegzett.

– Muszáj volt megölnöd, Karl?

– Mit tehettem volna? – felelte Ecker ingerülten. – Túlságosan sok forgott kockán. Salz állandóan fenyegetett. Hogy elrejtettem a

bizonyítékokat. És becsaptam a biztosítási társaságot. Azt mondta, hogy ezért börtön jár. És hogy kegyvesztett leszek. Tönkremegy a karrierem. – Egy pillanatra eltűnt arcáról a kábult kifejezés, és vad düh foglalta el a helyét. – Salznak igaza volt. Jól tudom, hogy mit tehet egy botrány az ember karrierjével. Nem akartam kockáztatni. Salznak meg kellett halnia. Már hónapokkal ezelőtt tudtam. Amikor bejött az öltözőmbe, és itallal kínáltam, már kész volt a tervem.

Elsa látta, hogy Ecker ki-be hajlítgatja tömpe ujjait.

– Aztán elmentél a stúdiójába, hogy megkeresd a lemezt – mondta Elsa, még most is csöndesen, még most is nyugtatóan.

A férfi szinte mosolyogva bólintott.

– Látod, *Liebchen*, nem vagyok én rossz ember. Nem tudtam volna a lelkemre venni, hogy Jane egész éjjel ott legyen összekötözve, ezért hívtam föl Quentint.

De a lemezt nem találta meg. Elsa azt is tudta, hogy miért. Mert Salz Elsa címkéjét ragasztotta rá félrevezetés végett. Ezért Karl összevissza rombolt. Egész világa összeomlott, amikor Elsának telefonálva meghallotta a lemezt. Elsa bármelyik pillanatban megismerheti a hangot. Gyötrelmes lehetett a bizonytalanság. Nem várhatott tovább. Az idő sürgette. Most már sokkal több forgott kockán, mert már megölt egy embert. Nem csoda, hogy kétségbeesett, és esztelen vakmerőségében belőtt az öltözőjébe.

– Hildát, ugye, tévedésből ölted meg, Karl?

Valami megvillant Ecker szemében. Éppenséggel fájdalom is lehetett. Tenyerébe szorította a homlokát. Hangja el-elcsuklott.

– Nem ismertem meg. Nagyon ideges voltam. Siettem, és csakésre nyitottam az ajtót...

Ecker a maga módján szerette Hildát, és Elsa megértette, hogy miért énekelte annyi érzelemmel azon a délutánon Trisztánt. Aztán még valami eszébe jutott Elsának.

– Miért rejtetted az ékszereket Stanley DeBrett garázsába? – kérdezte.

Ecker bosszúsan összeráncolta a szemöldökét, mintha a válasz nyilvánvaló lenne.

– Mert bármire hajlandó voltam, csak hogy megmentsem a karrieremet. Stanleyt már úgysis gyanúba fogták, ő volt a legésszerűbb áldozat.

Elsa hátrahőkölt az iszonyattól. Elszállt belőle az a szájalom és sajnálat, amelyet Eckerért érzett.

– Feláldoztál volna egy ártatlan embert!

– Olvasd csak az újságokat, Elsa. Az államférfiak mindig ártatlan embereket áldoznak föl a saját becsvágyaik oltárán. Gyakorlati ember vagyok. Kemény iskolában tanultam az életet: Európa operaházaiban. Könyörteleneknek kell lennünk, hogy előrejuthassunk. – Rámosolygott Elsára. – Vagy én, vagy Stanley, ez volt a kérdés. Az igazság az, hogy már kezdettől fogva őt szemeltem ki.

Elsa változást észlelt a férfi hangjában. Majdhogynem kérkedett.

– Amikor megtaláltam Ivyt, azonnal sejtettem, hogy a bátyja asztalából vette ki a pisztolyt. Ezért tettem vissza. Ha rám hárult volna a rendőrség gyanúja, abba az irányba terelhettem volna őket. Később meg kölcsönkértem tőle, persze tanúk jelenlétében. – Kuncogást hallatott. – Még azt is bejelentettem, hogy ellopták, mert tudtam, hogy még szükségem lesz rá. Ez okosabb volt, mint újat vásárolni, mert azt később visszavezethették volna hozzám.

Előrehajolt. Mély barázdák ültek ki a homlokára.

– Sokat beszélek – mondta váratlanul. Teleszívta hatalmas mellkasát, és fölemelte vaskos kezét. Szemének kifejezéstelensége mögött valami sárga ragyogás izzott.

Elsa érezte, hogy hideg izzadságcseppek verik ki a homlokát.

– Karl! – suttogta. – Kérlek, hallgass rám...

A férfi nehézkesen cammogva közeledett feléje, mint egy medve.

– Nincs más kiút, Elsa. Sajnálom, de vagy te, vagy én...

Kinyújtotta a kezét. Elsa szíve őrjöngve ugrált a bordái között. Sikoltani akart. Próbált sikoltani. De csak egy tagolatlan nyöszörgésre telt az erejéből. A toroka megdermedt, megbénította a rettegés. Védekező mozdulattal maga elé kapta a kezét, de Karl Ecker egy mozdulattal félrelökte őket. Vaskos lapátmarka körülfogta a nő torkát. Érezte, hogy az ujjak összezárulnak a toroka körül. Fájdalmában kicsordult a könnye. Ahogy ránehezedett a férfi testsúlya, a szoba félrebillent, oldalára csúszott és sötétedni kezdett.

Váratlan zaj hatolt homályosan a tudatába. Fémcsikorgás... majd tompa ordítás. A lövés dörrenésétől megcsöndült a füle. Érezte, hogy a szörnyű csattanásra Ecker teste fölegyenesedik. Görcsben

vonaglott, és az ujjai könyörületesen lehullottak Elsa nyakáról. A nő fölnyitotta a szemét. Láta, hogy Ecker lassan előrebukik, üveges szemmel, félkörben megfordulva, mint egy torony, amelyiknek kihúzták a fundamentumát.

A szobában élesen visszhangzott a csöndesség. Lőporszag fanyar illata terjengett a levegőben. Quentin felügyelő a padlóra zuhant férfi felé tartott. Megállt fölötte, és kifejezéstelen tekintettel lenézett rá. A kezében tartott pisztolyból füstcsík szállt fel, lustán kanyarogva.

Lehajolt és két ujjal megérintette Ecker torkát. Lassan fölegyenesedett és Elsára nézett.

– Eszméletlen az ijedtségtől, de ki fogja heverni.

Elsának kiszáradt az ajka.

– Meghallotta?

– Meg. Éppen jókor. Még élve elkaphattam, hogy rács mögé vágjam.

Fáradt volt az arca, a karja pedig súlyos. A telefon felé nyúlt, de észrevette, hogy a zsinór szét van szakítva. Halkan káromkodott, és az ajtó felé indult.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

Szokatlanul békés volt a szoba. Karl Eckert rendőri kísérettel beszállították a Bellevue-be. Quentin felügyelő az ablak közelében álldogált. Napok óta először látszott elégedettnek. Egy pohár sherry valamelyest visszaadta Elsa arcszínét, de egy kicsit még most is remegett.

– Most már túl vagyunk rajta – mondta neki Quentin. – Megnyugodhat.

– Köszönöm, felügyelő. Maga mindig jókor érkezik. Úgy látszik, a hatodik érzéke megsúgja, hogy mikor kell jönnie.

– Nem, asszonyom. Cullen telefonált a kórházból, miután bevitte Starkot. Jól letoltam, amiért egyedül hagyta magát, és idesiettem. Van álkulcsom a lakásához. Amikor hangokat hallottam, kinyitottam

az ajtót, amennyire csak engedte a lánc, és hallgatóztam. Szeretném, ha kitöltené a hiányzó részeket.

Elsa néhány perc alatt elmondta a történeteket. Quentin őszinte csodálattal nézett rá.

– Ha bármikor otthagyná a Metet, rögtön szerzek állást magának a rendőrségen. Különben én magam is gyanakodni kezdtem Eckerre, miután maga ma este eljött a főkapitányságról. Tudtam, hogy csak olyasvalaki lehetett a gyilkos, aki kapcsolatban van az Operával. Ha kívülálló öli meg Semple-t, azonnal távozik, és magával viszi a pisztolyt. De elhajította a színpalak mögött, mert az előadás miatt nem léphetett le. Latolgattam a lehetőségeket, kizártam azokat, akik szóba se jöhetnek, és Eckernél lyukadtam ki. Valahogy így volt – mondta a felügyelő.

– Még most sem értem egészen. Ki felelős a gázcsapok kinyitásáért?

– Ecker.

– De miért? Akkor még nem találtam meg Ivy lemezét. Akkor még nem fenyegette felőlem veszély.

– Ez igaz – felelte Quentin. – Éppen azért hagyta nyitva a hálószoobaablakot... mert nem volt gyilkossági szándéka. Eckerből kiszedtünk egyet-mást, amíg a mentőkocsiba vittük. Kissé félrebeszélte. Vaughn kisasszony elmondta neki a mi elméletünket, vagyis hogy a mérgezett italt nem Salznak, hanem magának szánták. Megpróbálta fönntartani ezt a látszatot. Arról akart meggyőzni bennünket, hogy Salz csak tévedés áldozata lett. Azt hitte, hogy ezzel félrevezetheti a nyomozást. Egy kis sarat vágott a képünkbe. Nem akarta, hogy nagyon beletúrjunk Salz ügyeibe. Később altatót tett a maga sherryjébe és kiakasztotta a láncot, hogy majd vissza tudjon jönni.

Elsa lassan bólintott. Kezdett világossá válni az ügy, de valami még homályos volt.

– Hogyan szerezte meg Salz a whiskymet?

– Elvitte az öltözőből. Ugyanis Salz rejtőzött a régebbi merényletek mögött. Egy-két szóval elárulta magát Eckernek részegen. Azt mondta, hogy Hilda Semple-t akarja a maga helyére juttatni a Metben. Mivel szerződésileg ő birtokolta Semple jövedelmének a felét, azzal növelhette volna a bevételét. Talán azért

szaglászott a maga öltözőjében, mert valami módot keresett arra, hogyan gátolhatná meg a maga fellépését. Meglátta a whiskysüveget és nem tudta megállni, hogy el ne vigye. Úgy látszik, valakitől megijedt, mielőtt tehetett volna valamit. Annak az embernek, nem voltak gátlásai. Egyedül a pénz volt az istene.

Elsa elnézett a felügyelő mellett a messzeségbe.

– Ezt könnyen megérthetik, felügyelő. Rudolf Salz megízlelte a hírnevet, aztán hirtelen mindenét elvesztette. Nem maradt se pénze, se hangja. Nagyon hiú volt, és elkeseredetten próbálta megtalálni önmagát. A hatalom érzésére áhítozott. Ezt pedig pénzzel érthette el. Szerzett is pénzt, ahogy csak tudott, nem volt válogatós, zsarolta Eckert, zsarolta DeBrettnét, minden eszközt felhasznált, hogy növelje Hilda jövedelmét. Ott belül, a lelkében, elveszett ember volt...

– Ne pazarolja a szánalmát, Vaughn kisasszony. Túlságosan sok gonoszság van a világon.

Megszólalt a csengő. Valaki rátehénkedett a gombra. Quentin az ajtóhoz ment és kinyitotta. Dave Lang bósz tekintetű, zilált arcát látta maga előtt. Darabosan törtek fel a szavak a fiú szájából.

– Mi történt? Megpróbáltam elérni magát. Telefonon beszéltem Vaughn kisasszonnyal, és az az átkozott vonal bedöglött. Valaki ott volt Elsa lakásában, és én nem...

– Hóha! – Quentin fölemelt kézzel elvágta a szóáradatot. – Nyugi, pajtás.

A sápadt és izgatott Jane DeBrett állt Dave mögött. Éppen át akart kukucskálni Dave válla fölött, amikor meghallották a kiáltást. Brünhilde harci kiáltása volt ez, a Walkürök dala. Diadalmasan visszhangozták a falak. Mindhárman összerendeztek.

Dave hirtelen elvigyorodott, és Jane arca is felragyogott. A lány befutott a nappaliba és Elsa karjai közé vetette magát. A két férfi utánament és várakozóan megállt.

– Már túl vagyunk rajta – mondta Elsa. – Éppen desszertidőben érkeztetek.

– Eloszlatná valaki a tudatlanságunkat? – könyörgött Dave.

Így aztán még egyszer el kellett mondani mindent. Jane Quentin felé fordult, és ujjongva megszólalt:

– Akkor apu tisztázódott! Szabadon engedik, ugye? Mehetünk

érte?

Quentin mosolyogva bólintott.

– Akkor gyerünk. – Boldog és türelmetlen gyerekként rángatta Dave kabátujját. – Viszontlátásra, Elsa.

De Elsa is kabátot kanyarított a vállára.

– Mindnyájan megyünk – mondta az énekesnő. – Quentin felügyelő elvisz a kórházba, meglátogatom Howardot. Aztán ne sajnálja ám a szirénát, felügyelő!

Sebesen elindultak. A liftben lefelé menet Elsa kuncogni kezdett. A kuncogásból nevetés, a nevetésből kacagás, a kacagásból hahota lett. Szélesen hullámozott körülöttük. A többiek csodálkoztak. Végre elmúlt a nevetőgörcs. Elsa megtörölgette a szemét.

– Mitől derültél ekkora nagy jókedvre? – kérdezte Dave.

Elsa visszatartotta a lélegzetét.

– Hirtelen eszembe jutott, hogy mennyi sok időt fecsértünk el. Már kezdettől fogva tudhattuk volna az igazságot.

– Hogyhogy?

– A legelső énektanárom mondott valamit nekem. Bölcs, idős hölgy volt A lelkemre kötötte: „Elsa, akármi történik is veled az életben, sose bízz a tenorokban.”

A kiadásért felel az Európa Könyvkiadó igazgatója

- Felelős szerkesztő: Geher István
- A fedéldrész Gyulai Líviusz munkája
 - Tipográfia: Horváth Tibor
- Műszaki szerkesztő: Gergely Tibor
 - Műszaki vezető: Siklós Béla
 - Készült 66000 példányban,
11,2 (A/5) ív terjedelemben,
az MSZ 5601-59 sz. szabvány szerint
 - EU 96-d-6970

69. 1467 Bács-Kiskun megyei Nyomda V., Kecskemét